ISOCRATIS
EPISTOLÆ,
Quæ Extant,
NOVEM

Cum *SCHOLIIS*.

Quibus ex per Metaphrasin & Periphrasin, seu *quoad verbum* & *sensum*, Latinè redduntur: Græcismis ac in primis Atticismis frequenter hîc occurrentibus locupletantur: Sententiis, quarum adminiculo vitæ prudenter instituendæ rationem ac modum acquiras, augentur: Phrasibus loquendique formulis, tum copiæ acquirendæ, tum Textûs intelligendi clariùs causâ, ornantur: Notis denique passim illustrantur, ac ab omni difficultate & obscuritate vindicantur.

In Usum Studiosæ Juventutis.

Studio & Operâ *Georg. Sylvani* Pan. Med.

LONDINI, Typis *J. Hepinstall*,
Impensis Authoris. 1685.

Generoſiſſimo, Conſultiſſimo, Eruditiſſimo ac ſummâ Humanitate conſpicuo viro,

Domino *Simoni Muſgrave* Armigero.

Nuper ex Inſula Jamaica *ad ſuos in* Angliam *patriam ſuam fœliciter reverſo: Regioporti in Inſula dicta Juriſconſulto nobiliſſimo, ibidemque Militum pro Aris & Focis excubias agentium Centurioni dignissimo: Literarium Literatorumque Patrono: Domino ſuo & amico benevolentiſſimo, ac domi ſuæ* Londini *Hoſpiti gratiſſimo.*

AUTOR

Perpetuam fœlicitatem ex animo vovet,

ET

Opus hoc ſuum, tanquam munus Literarium Honoris & Amoris ergo humiliter offert, dicat, dedicat & conſecrat.

Opuſcula in uſum Juventutis ab Authore in Lucem edita.

In Duodecimo.

1. Iſocratis Orationes duæ ad Demonicum & Nicoclem, edition. quintæ.
2. Plutarchi Commentarius de educandis Liberis.
3. Æſopi Fabulæ Sexaginta ſelectæ.
4. Luciani Dialogi ſelecti.
5. Theocriti Idyllia ſelecta.

In Lucem edenda.

In Octavo.

6. Homeri Iliados libri nonnulli.
7. Xenophontis de Cyri Inſtitutione liber primus.
8. Heſiodi Libri duo.

ΙΣΟΚΡΑΤΟΥΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΙΝΕΣ.

Ὑπόθεσις τ̃ Πρώτης Ἐπιστολ̃ης.

Ἰσοκράτης πέμψων πρὸς Φίλιππον τ̃ περὶ τ̃ διαλλάξαι τοὺς Ἕλληνας, κ̀ πολεμ̃ῆσαι τοῖς βαρβάροις, λόγον, ταύτ̃ῃ προσέθηκε τ̃ῷ ὀπισθίῳ· σύνοψίν τε τ̃ῶν λόγων προεῖχεν, κ̀ εἰς ἀνάγνωσιν αὐτ̃ὸ τὴν ἐκείνου ψυχὴν προπαρεσκεύαζεν· κ̀ προοιμίῳ τ̃ῷ Φιλιππικ̃ῷ χρῆσθαι ἐοικ̃ῶς.

Ἰσοκράτης Φιλίππῳ τ̃ῷ Μακεδόνων βασιλεῖ, χαίρειν.

Εἰ μ̀ὴ νεώτερος ἦν, οὐκ ἂν ὀπισθίην ἔπεμπον, ἀλλ' αὐτὸς ἂν σοι πλεύσας ἐνταῦθα διελέχθην. ἐπειδὴ δ' ὁ κ̀ὶ τοὺς αὐτοὺς χρόνους ὁ, τε τ̃ῆς ἡλικίας τ̃ὸ ἐμ̃ὸς καιρὸς, κ̀ ὁ τ̃ῶν πραγμάτων συμβέβηκεν, ἀλλ' ἐγὼ μ̀ὲν

προσαπείρηκα, τὰ δ' πραχθέντα νῦν ἀκριβῶς ἐκμεμάθηκεν· ὡς ὅλον τὸ δόξαν ἐν τῇ παρόντι, ἅπαντα σοι πεισόμεθα δηλῶσαι περὶ αὐτῶν, ὅπως μηδὲν ἂν δόξῃ τοῖς συμβουλεύουσι σπουδαιότερον εἶναι τοῦ διαφέρειν, μὴ διὰ γράμματων ποιεῖσθαι τὴν συνουσίαν, ἀλλ' αὐτὸς πλησιάσαντας· ἃ μόνον ὅπως περὶ τῆς αὐτῶν σωτηρίας ἅπαντα ἔσται πρὸς πάντας πρὸς πάντας παρεσκευασμένα, ἢ δὲ ὅπως ὀλίγης δηλώσειεν· ἐγὼ δ' ὅτι πάντες τοῖς λεγομένοις μᾶλλον ἢ τοῖς γεγραμμένοις πιστεύσει, τῇ τῶν ὡς εἰσηγημάτων, τῇ δ' ὡς ποιημάτων ποιοῦνται τὴν ἀπιστίαν· ἀλλὰ πρὸς τούτοις ἐν μηδὲ τὴ συνουσίαις, ἢν ἀγνοηθῇ τι τῶν λεχθέντων, ἢ μὴ πιστευθῇ, παρὸν ὁ τὸ λόγον διεξιόν, ἀμφοτέρους τούτους ἐπήμυνεν· ἐν δὲ τοῖς ὀπιστελλομένοις ἂν τι συμβῇ τοιοῦτον, ἀκέραιος ὁ διορθώσων ἀπόνητο· ἔτι τὸ γεγραμμένος ὄφελος ἔρημα τὸ βοηθήσον ὄν· ὁ μὴν ἀλλ' ἐπίδοξον σὺ μέλλεις αὐτῇ ἔσεσθαι κεῖται, πολλὰς ἐλπίδας ἔχω φανήσεσθαι λέγοντας ἡμᾶς τι τῶν δεόντων· ἢ γὰρ μαι δὲ ἁπάσας ἀφελόντα σε τὰς προειρημένας δυσχερείας, αὐταῖς προσάξεσι προσέχειν τὸν νοῦν· καίτοι πυθὲς ἤδη μὲ τῶν σοι πλησιασάντων ὑπόφοβον ἐπεχείρησαν, λέγοντες ὡς ἤδη τὰς μὲν κολακεύοντας ἡμᾶς, τῶν δὲ συμβουλεύοντων καταφρονεῖς· ἐγὼ δ', εἰ μὲν ἀπεδεχόμην τὰς λόγους τὰς ἐκείνων, πολλὴν ἂν ἡσυχίαν εἶχον· νῦν δὲ, ἴδοις ἂν με πείσειεν, ὡς ἐστὶν τοσοῦτον ἢ τῇ προάξεσι ἢ τῇ γνώμῃ δια-

διενεγκεῖν, ἐὰν μή τις τὴν μὲν μαθητὴς, τὴν
δ' ἀκροατὴς, τὴν δ' εὐεργέτης γένηται, καὶ
παντάχοθεν προσάγηται, καὶ συλλέξηται, ἃ
ὧν ὅλον τ' ἔξειν αὐτὴν τὴν αὐτοῦ διάνοιαν· ἐ-
πιθυμῶ μὲν ἂν ὑπεξελθεῖν σοι διὰ ταῦτα· λέ-
γειν γὰρ μέλλων περὶ μεγάλων καὶ μειζόνων,
καὶ περὶ ὧν ἥδιστ' ἂν ὑπὲρ ὧν ἀκοῦσαι μάλλον, ἢ
σοὶ λέγειν, νομίζω δεῖν με προθύμως ἂν-
τω σε προσκαλεῖν, ἵνα γνῶ συγγράμματος
ἀκροατὴς ἢ καὶ ἐγὼ τυγχάνω φιλοτίμως
διακείμενος, καὶ σὺ λανθάνεις ἡμᾶς πλήρης
ὢν τῶν τοιούτων. πρὸς δὲ τούτοις καθεῖπον πᾶσι
φανερόν, ὅτι τοῖς μὲν ὑπὸ ἐξέως δρωμένοις αἱ
παντηχρεῖς ἁρμόττουσιν· ὅπερ γὰρ ἂν τις ἐν
πλείοσι τὴν αὐτὴν δύναμιν διασπείρει·
τοῖς δὲ διαπραξεσθαι μέλλουσι, πρὸς τοῦτον
διαλεκτέον, ὅστις τάχιστα μέλλει τὰς πρά-
ξεις ἐπιτελεῖν, τὰς τοῦ τοῦ λόγου διηλωθείσας·
εἰ μὲν οὖν μοί τινι τῶν πολεων εἰσηγήσομαι,
πρὸς τὰς ἐκείνης πρέσβεις τοὺς λόγους ἂν
ἐποιούμην· ἐπειδὴ δ' οὐδεμίαν τῶν Ἑλλήνων
στρατείας παρεσκεύασμαι συμβουλεύειν, πρὸς
τίν' ἂν δικαιότερον διαλεχθείην, ἢ πρὸς τὸ
πρωτεύον τῆς γλώττης, καὶ μείζονι ἔρχομαι δυ-
νάμει; καὶ μὴν ἀφ' ἁπάντων φανησόμεθα με-
μνημένοι πρὸ τούτων. ὅτε μὲν γὰρ Λακεδαι-
μονίοις τὴν ἀρχὴν εἶχον, ῥᾴδιον ἦν ὑπεκλη-
θῆναί σοι τὸ πρὸ τοῦτον τὸ ἡμέτερον, καὶ
τότε τις συνέπαρ προσῆκεν· νῦν δ' οὕτω προσή-

σιν, ὥς᾽ ἀγαπᾷν δὴ τὴν χώραν τὴν αὐτῶν ἔχουσιν· ἡ δ᾽ ἡμετέρα πόλις ἡδέως ἂν αὐτῇ σοι ἅμα φίλοι συναγωνιζομένῃ, δῆτα τραύτης ὑπὲρ τ᾽ Ἑλλάδ☉ ἀγαθόν· πῶς ἂν οὖν τραπέσοι κάλλιον καιρὸς τὸ νῦν σοι παρόν☉, καὶ μὴ θαυμάζῃς, εἰ μήτε δημηγορῶν, μήτε στρατηγῶν, μήτ᾽ ἄλλως δυνάσης ὤν, ἔτως ἐμβριθὲς αἴρεμαι τραῦγμα· καὶ δυοῖν ὑπάρχειν τοῖν μεγίστοιν, ὑπέρ τε τ᾽ Ἑλλάδ☉ λέγειν, καὶ σὶ συμβουλεύειν· ἐγὼ γὸ τὸ μὴ τραπεῖν τι τ᾽ κοινῶν εὐδὺς ὀξέσιν. δι᾽ ἃς ὃ τραφάσεις, πολὺ ἂν εἴη ἔργον λέγειν· τ᾽ ὃ παιδεύσεως τ᾽ τ᾽ μὲν μικρῶν καταφρονήσης, τ᾽ ὃ μεγάλων ἐφικνεῖσθαι πειραμένης, ὐκ ἂν φανείλω ἄπειρ☉ γεγραμμέν☉. ὥς᾽ ὐδὲν ἄτοπον, εἴ τι τῶν συμφερόντων ἰδεῖν ἂν μᾶλλον συνηθείλω, τ᾽ ἐκεῖ μὴ πολιτευομένων, μεγάλων ὃ δόξαν ἐχόντων. σιλώσομαι δ᾽ ὐκ εἰς ἀναβολάς, εἴ τιν☉ ἄξιοι τυγχάνομεν ὄντες, ἀλλ᾽ ἐκ τ᾽ ῥηθήσεσθαι μελλόντων.

Phraſes, Græciſmi, Sententiæ, Notæ, &c.

1. Νεώτερον εἶναι. Juniorem eſſe. 2. Πέμπειν ἐπιστολήν. Mittere epiſtolam, vel literas. 3. Πλεῖν ἐνταῦθα. Navigare illuc, vel eó. 4. Διαλεχθῆναί τινι. Differere cum aliquo. 5. Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. Eodem tempore. Nota. Pronomen αὐτὸς cum præpoſi-

tivo

tivo articulo præcedente in omni casu & genere, significat *idem*. 6. Ὁ τῆ ἡλικίας τὸ ἐμὸν καιρὸς, ἡ ὁ τῶν πραγμάτων ἐυμβέβηκε. Ætatis meæ tempus & rei gerendæ occasio non inter se congruunt. 7. Ἀλλ' ἐγὼ μὲν προαπείρηκα, τὰ δ' (scil. πράγματα) προπέπρωται ἀκμὴν εἴληφε. V. t. Sed ego quidem jam animum despondi, vel senectute defeci, illa autem (scil. res gerenda) tempus administrari, vel ut administretur, nacta est, &c. Quoad sensum verò hoc modo, ac eleganter possunt reddi. Nam & ego senectute retardor, & illa rectissimè administrari potest. Nota. 1. Ἀλλ' pro ἀλλὰ hic loco δὲ ponitur. 2. μὲν & δ', per & & eleganter redduntur. Vid. Isocrat. Orat. ad Demon. I, 4. 3. τὰ hic articulus pro pronomine ἐκεῖνα usurpatur. 4. τὰ εἴληφε est Atticissimus, in quo εἴληφε 3 sing. perfect. pro 3 plurali λελήφασι ponitur. Neutra enim pluralia Atticè gaudent verbo singulari. 8. Ὡς δύνατε ὅτι. Ut fieri potest. Est Græcismus, in quo δύνῃ τε pro δυνατὸν ponitur. 9. Ἐκ περάτων, quoad sensum eleganter exprimitur, *Tali rerum statu*. 10. Δηλῶσαι περὶ τῶν πραγμάτων. Declarare, explanare, vel explicare res, vel res gerendas. 11. Πολὺ διαφέρει πῶς συμβαλεύειν ἐπιχειρῆσι. Multum conducit iis, vel mul-

rum interest eorum, qui persvadere conantur, vel studeant. 12. Ποιεῖσθαι συνουσίαν διὰ τ γεγραμμάτων. Est Græcissimus insignis, quem Latini elegantissimè, *Agere per literas*, exprimunt. Vid. simil. Isocrat. Orat. ad Demon. I, 3. 13. Πλησιάζειν τινί. Accedere ad aliquem: familiariter uti aliquo: item vivâ voce agere cum aliquo. 14. Φέρεσθαι περὶ τ αὐτῶν πραγμάτων. Loqui, vel agere de iisdem rebus. Vid. 5. 15. Πιστεύειν τοῖς λεγομένοις κ τοῖς γεγραμμένοις. Credere, vel fidem adhibere dictis & scriptis. Sent. Πάντες τοῖς λεγομένοις μᾶλλον, ἢ τοῖς γεγραμμένοις πιστεύουσι. Omnes plus dictis, quàm scriptis credunt. 16. Ποιεῖν ἀκροᾶσιν τ λεγομένων κ γεγραμμένων. Est Græcissimus insignis, qui per periphrasin idem est, quod ἀκροᾶσθαι τ λεγομένων κ γεγραμμένων, Audire dicta & scripta. 17. Περὶ τούτοις. Ad hæc, præter hæc, præterea ut hîc. 18. Διεξιέναι τ λόγον. Recitare orationem persequi sermonem: item *narrare, disserere*, &c. 19. Ἐπαμῦναι, vel ἐπαμύνειν ἀμφοτέροις τούτοις. Subaud. πράγμασι. Succurrere, vel mederi utriusque his, vel istis *rebus*. 20. Διορθοῦν π. Corrigere, emendare, vel dirigere aliquid. 21. Ἔρημα τὰ βοηθοῦντος κτ. Destituta defensore sunt. 22. Οὐ μὴν ἀλλ' vel ἀλλά. Veruntamen, verum enim verò, &c.

&c. 23. Μέλλεις ἔσεσθαι κριτής. Est Græcismus, qui per periphrasin idem est, quod ἔσῃ κριτής. Futurus es judex: judex eris: judicaturus es, vel judicabis. Vid. Isocr. Orat. ad Demon. IV, 2. 24. Πολλὰς ἔχειν ἐλπίδας. Magnam habere spem. 25. Λέγειν τὰ τῶν δεόντων. Dicere aliquid eorum, quæ decent, &c. item dicere aliquid ad rem. 26. ἀφελεῖν τὰς δυσχερείας. Tollere, vel reiicere difficultates, impedimenta, vel scrupulum. 27. Προσέχειν τὸν νοῦν τοῖς πράγμασι. Adhibere animum rebus: spectare res, &c. 28. Ἐπιχειρεῖν τινα ἐκφοβεῖν. Conari aliquem exterrere, vel deterrere, &c. 29. Τιμᾶν τοὺς κολακεύοντας. In pretio habere adulatores. 30. Καταφρονεῖν τῶν συμβουλευόντων. Contemnere, vel despicere monitores, vel, eos, qui monent. 31. Ἀποδέχεσθαι τοῦ τινος λόγους. Credere, vel fidem adhibere alicujus verbis. 32. Πολλὴν ἔχειν ἡσυχίαν. Græcism. Omnino quiescere. 33. Πείθειν τινά. Persvadere alicui. 34. Ὡς οἷόν τ' ἦν. Quòd fieri potest, &c. Vid. 8. 35. Διενεγκεῖν πολὺν τῶν πράξει καὶ τῇ γνώμῃ. Tantum excellere actionibus & animo. Tantâ rerum gestarum gloriâ & laude sapientiæ antecellere cæteris. 36. Μαθητὴν εἶναί τινος. Discipulum esse alicujus: Discere ex aliquo, &c. 37. Ἀκροα-

ακὴν γίνεσθαί τινος. Auditorem fieri vel esse alicujus: audire aliquem. 38. Εὐεργέτην γίνεσθαί τινος. Benefacere alicui, &c. 39. Προσάγεσθαι καὶ συλλέγεσθαί τι πανταχόθεν. Undecunque accersere & colligere aliquid. 40. Ἀσκεῖσθαι, vel ἀσκεῖν τὴν διάνοιαν. Excolere ingenium. 41. Ἐπιστέλλειν τινὶ διὰ ταῦτα. Scribere ad aliquem propter hæc, propterea, ob has causas, vel his de causis. 42. Λέγειν μέλλων. Græcismus. Dicturus. Vid. Isocr. Orat. ad Demon. IV, 2. 43. Λέγειν περὶ τῶν πραγμάτων. Dicere de rebus. 44. Περὶ ὧν, &c. post περὶ hic subauditur ἐκείνων, cui respondet articulus ὧν. 45. Ἀκούειν τῶν πραγμάτων, ὧν ἀκοῦσαι πρέπει. Audire res, quas audire convenit, &c. 46. Προθύμως παρακαλεῖν τινα. Alacriter hortari aliquem. 47. Ἀκροᾶσθαι γίνεσθαι συγγράμματος. Audire orationem scriptam. 48. Τυγχάνω φιλοτίμως διακείμενος. Græcismus. V. t. Sum ambitiosè affectus, pro *sum ambitiosus: gloriolam capto.* 49. Πλήρη εἶναι τῶν τοιούτων scil. συγγραμμάτων. Plenum esse, vel abundare talibus *orationibus.* Ad satietatem habere, vel audire ejusmodi orationes. 50. Πρὸς τάδε. Ad hæc. 51. Κἀκεῖνο Attic. pro καὶ ἐκεῖνο πᾶσι φανερόν. Illud etiam omnibus est perspicuum, notum vel manifestum, vel constat

conſtat, patet, &c. 52. Δεῖσθαι τ' ὀπδείξεως. Egere oſtentatione: cupidum vel avidum eſſe oſtentationis, &c. Sententia. Τοῖς ὀπδείξεως δεομένοις αἱ πανηγύρεις ἁρμόπδουσι. Iis, qui ingenia oſtentare cupiunt, celebres conventus conveniunt, vel petendi ſunt. 53. Διασπείρειν τὴν δύναμιν ἐν πλείστοις. Diſſeminare eloquentiam inter plurimos, id eſt, habere plurimos eloquentiæ admiratores. 54. Βούλεσθαί τι διαπράξασθαι. Velle aliquid perficere. 55. Διαλεκτέον πρός τινα. Diſſerendum eſt cum aliquo. 56. Μέλλει ὀπτελεῖν. Græciſm. Perfecturus eſt, vel perficiet. 57. Ἐπιτελεῖν τάχιστα τὰς πράξεις. Imponere finem, vel ſummum faſtigium rebus quàm-primum. 58. Ἡ πρᾶξις ὑπὸ τοῦ λόγου δηλωθεῖσα. Res oratione expoſita. 59. Εἰσηγεῖσθαί τινι περὶ πόλεων. Conſilium dare alicui urbi. 60. Ποιεῖσθαι λόγους πρὸς τοὺς πόλεως προεστῶτας. Facere verba ad præſides civitatis: ſermonem habere cum Magiſtratibus & Principibus civitatis, vel urbis. 61. Συμβουλεύειν ὑπὲρ τῶν περὶ Ἑλλήνων σωτηρίας. Conſilium dare, vel ſvadere de ſalute Græcorum ruenda. 62. Διαλέγεσθαι, vel διαλεχθῆναι πρὸς τὸν πρωτεύοντα τοῦ γένους, καὶ μεγίστην ἔχοντα δύναμιν. Colloqui cum eo, qui genere ac nobilitate primus eſt, & maximiâ

ximà potentià præditus eſt. Cic. *Aliquis genere ac nobilitate ſuæ civitatis facilè primus.* Item. Appellare eum, qui nobilitate & potentià omnibus antecellit. 63. Μεμνῆσθαι εὐκαίρως περὶ τούτων. Intempeſtivè mentionem facere vel feciſſe de his. 64. Ἔχειν τὴν ἀρχήν. Habere, vel obtinere imperium: imperare, item rerum potiri. 65. Ἐπιμελεῖσθαι δὲ περὶ τὸν τόπον τὸν ἡμέτερον, ſubaudi ὄντων. V. t. Curare ea, quæ circa locum noſtrum ſunt. Et paucis. Suſcipere curam noſtræ gentis. 66 Πράττειν τινὶ ἐναντία. Facere alicui contraria: adverſari alicui. 67 Οἱ Λακεδαιμόνιοι ὅτῳ πράττουσι. Lacedæmoniorum res ſic ſe habent, vel eo loco ſunt. 68 Ὡς ἀγαπᾶν. Græciſm. Ut contenti ſint. Nota. ὡς, & ὥστε pro ut, conſtruitur etiam cum infinitivo, qui per conjunctivum latinè reddendus eſt. 69. Παρέχειν ἑαυτὸν τινι συναγωνιζόμενον. V. t. Præbere ſe alicui opitulantem: conjungere opes cum aliquo: item paucis, *opitulari alicui.* 70. Πράττειν τὰ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἀγαθόν. V. t. Facere aliquod pro Græcia bonum. Pro. Bene mereri de Græcia: benefacere Græciæ. 71. Παραπλήσιά σοι κεῖται. O caſio tibi datur. 72. Αἴρεσθαι τὸ ἐμβεβλημένον πρᾶγμα. Suſcipere negotium arduum. 73. Λέγειν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. Dicere de Græ-

Græcia: orationem habere de ſtatu Græciæ. 74. Ἐξέσην πραγμάτων τὰ τῆς κοινῶν. Abſtinui à republica gerenda. 75. Καταφρονεῖν τῶν μικρῶν. ſcil. πραγμάτων. Deſpicere, vel contemnere res minutas. 76. Εἰκνεῖσθαι τῶν μεγάλων. ſcil. πραγμάτων. Conſequi res arduas. 77. Γίνεσθαι τῶν παιδεύσεως ἄπειρον. Deſtitutum eſſe doctrina. 78. Ἰδεῖν τι τῶν συμφερόντων. Perſpicere aliquid eorum, quæ proſunt. 79. Ἔχειν μεγάλην δόξαν. Habere magnam gloriam: præditum eſſe magnâ gloria, &c. 80. Δηλῶσαι τι εἰς ἀναβολάς. Demonſtrare, vel declarare aliquid ſtatim vel ſine mora. 81. Εἴ τινος ἄξιοι τυγχάνομεν ὄντες. Græciſm. Si qua re digni ſumus, &c. Nota. Verba ſubſtantiva εἰμὶ, τυγχάνω, ὑπάρχω, γίνομαι ponuntur inter duos nominativos, ita ut poſterior ſit vel particip. vel nomen cum particip. verb. εἰμί. Poſterius a. illud participium ſolum interpretamur, & quidem per id tempus, cujus eſt verbum ſubſtantivum, ut hîc τυγχάνομεν ὄντες, *ſumus* redditur. 82. Ἐκ τῶν ῥηθησόντων μελλόντων. Ex iis, vel ſimpliciter iis, quæ dicenda ſunt, vel dicentur, & unà voce, è dicendis, vel dicendis. Vid. Iſocr Orat. ad Demon. IV, 2.

Ὑπόθεσις τ̃ Δευτέρας Ἐπιστολῆς.

Τειμερὶς ἡ ἐπιστολή ἐστιν· πρεσβύτην μὲν γὰρ ἀποτρέπῃ Φίλιππον τ̃ ἐν τῷ πολεμεῖν πρεσπείρας· εἶτα ὃ πείθειν ὑπισχνεῖται πολεμῆσαι τῷ Περσῶν βασιλεῖ. κ̀ τελευτῶν παραινεῖ ἀνίπποις εἶναι τ̃ Ἀθηναίων φιλίας, κ̀ πάντας τὰς Ἕλλωνας εὐεργετεῖν.

Ἰσοκράτης Φιλίππῳ, χαίρειν.

ΟΙΔΑ, μὲν, ὅτι ἅπαντες εἰώθασι πλείω χάριν ἔχειν τοῖς ἐπαινοῦσιν, ἢ τοῖς συμβουλεύουσιν ἄλλως τε κ̀ ἂν μὴ κελευσθείς τις ὑπισχνῆται τοῦτο ποιεῖν· ἐγὼ δ' εἰ μὲν μὴ πρότερον ἐτύγχανόν σοι παρηνεκὼς μ̃ πολλῆς εὐνοίας, ἐξ ὧν ἐδόκουν μοι μάλιστα τὰ πρέποντα σαυτῷ πράττειν, οὐκ ἂν ἴσως γε νῦν ἐπεχείρουν ἀποφαίνεσθαι περὶ τ̃ σοι συμβεβηκότων. ἐπειδὴ δ' προσκλόμως φερνπίζειν τ̃ σῶν πραγμάτων κ̀ τ̃ πόλεως ἕνεκα τ̃ ἐμαυτοῦ κ̀ τ̃ ἄλλων Ἑλλήνων, αἰσχυνθείλων ἂν, εἰ περὶ μὲν τ̃ ἵππον ἀναγκαίων φαινομένω σοι συμβεβουλευκὼς, ὥσπερ δ τ̃ μᾶλλον καλεπτόντων, μηδένα λόγον ποιούμενω· κ̀ ταὐτὰ πως ἐκεῖνα μὲν ὥσπερ δόξης ὄντα, ταῦτα δ' ὑπὲρ τ̃ σωτηρίας· ἧς ὀλιγωρεῖν ἅπασιν ἔδοξας τοῖς ἀκούσασι τὰς περὶ σὲ ῥυθείσας βλασφημίας·

μίας· ὐδεὶς γάρ ὄστιν, ὅστις ὐκ κατέχων περιπτερόν τε κινδυνεύῃ, ἢ βασιλικώτερον· ϗ μᾶλλόν σοι μέλῃ τῶν περὶ τὴν ἀνδρείαν ἐπαίνων, ἢ τῶν ὅλων πραγμάτων. ἔστι δ' ὁμοίως αἰσχρὸν, περιορᾶν τε πόλεμον μὴ διαφέροντα ἡγεῖσθαι τῶν ἄλλων, μηδεμιᾶς τε συμπεσούσης ἀνάγκης αὐτὸν ἐμβαλλειν εἰς τοιούτους ἀγῶνας, ἐν οἷς καλοὶ μὲν ὐδὲν πλέον μέγα διαπραξάμενοι τελευτῶσιν ὃ τ' βίον, ἅπασαν τὴν ὑπάρχασαν εὐδαιμονίαν συναναιροῦσιν· χρὴ δ' μὴ καλοὺς ἅπαντας ὑπολαμβάνειν τοὺς ἐν τοῖς πολέμοις τελευτῶντας· ἀλλὰ τοὺς μὲν ὑπὲρ τ παλείδ Θ· ϗ τῶν γονέων, ϗ τῆ πάτρης, ἐπαίνων ἀξίους· τοὺς δ' ταὐτά τε πάντα ἐλαττώσας, ϗ τὰς παρούσας τοῖς πρότερον καλῶς ὑπομένας καλῶς ὑπανώσας, αἰσχροὺς νομίζειν, ϗ φεύγειν, ὡς ἀπίστους ἀδοξίας γιγνομένας. ἡγοῦμαι δέ σοι συμφέρειν μιμεῖσθαι τοὺς πόλεις, ὃν τρόπον διοικοῦσι τὰ περὶ τοὺς πολέμους. ἅπαντας γὰρ, ὅταν πρὸς πόδον ἐκπέμπωσιν, εἰάσασι τὸ κοινὸν ϗ συμβουλεύομον ὑπὲρ τῆ ἐκεχειρίας, εἰς ἀσφάλειαν καθιστάναι· διὸ δὴ ϗ συμβαίνῃ μηδεμιᾶς ἀτυχίας συμπεσούσης, ἀνησθῆναι ϗ τοῖ δύναμιν αὐτῆ, ἀλλὰ πολλὰς ὑποφέρειν δύνασθαι συμφορὰς, ϗ πάλιν ἑαυτὸς ἐκ τούτων ἀναλαμβάνειν· ὃ ϗ σὲ δεῖ σκοπεῖν. ϗ μηδὲν μεῖζον ἀγαθὸν ἡ σωτηρίας ὑπολαμβάνειν, ἵνα ϗ τὰς νίκας τὰς συμ-

 βαινούσας

βαινόσας χ' τρόπον δικαίως. ἰδοὶς δ' ἂν κ' Λακεδαιμονίας περὶ τ' τῆ βασιλέως σωτηρίας πολλὴν ἐπιμέλειαν ποιεμένας, κ' τὰς ἐνδοξοτάτας τῆ πολιτῆ φύλακας αὐτῆ καταστήσας. ὃς ἀσχιόν ἔστιν ἐκείνας τελευτήσαντας θεοῖσθεῖν, ἢ τὰς ἀσπίδας ἀποβαλεῖν. ἀλλὰ μὴν ὃδ' ἐκεινά σε λέληθεν, ἃ Ξέρξη τε τῶ καταδουλώσασθαι τὸς Ἕλληνας βουληθέντι, κ' Κύρῳ τ' βασιλείας ἀμφισβητήσαντι συνέπεσεν. ὁ μὲν γὰ πολυκαύταις ἵπποις, κ' συμφοραῖς ἀπεπεσών, πολίκας ὧδεις ἄλλῳ τῶδε ὑμνεμένας, διὰ τὸ θεοτοίησεν τιὰ αὐτὸ ψυχὴν, τιὰ τε βασιλείαν κατέχε, κ' τοῖς παισὶ τοῖς ἑαυτῶ παρέδωκε, κ' τὴν Ἀσίαν ἅτω διώκησεν, ὥστε μηδὲν ἵππον αὐτὴν ἐῆ φοβερὸν ἢ πρόσπεσον· Κῦρ@ δ' νικήσας ἁπάσαν τιὰ βασιλέως δύναμιν, κ' κρατήσας τ' πρωγμάτων, διὰ τιὰ αὐτὸ πεσπέτεσεν, ὃ μόνον αὐτὴν ἀπεσέρησε τιμικαύτης δυναστείας, ἀλλὰ κ' τὸς συνακολωθήσαντας εἰς τὰς ἐρᾶτας συμφορὰς κατέστησεν. ἔχιμι δ' ἂν παμπληθεῖς εἰπεῖν, οἱ μεγάλων σφαλοπέδων ἡγεμόνες γεγόμενοι, διὰ τὸ πρόθυμα φανῆναι πολλὰς μυριάδας αὐτοῖς συναπώλεσαν· ὧν ἐνθυμήμενον χρὴ μὴ τιμᾶν τὴν ἀνδρείαν τὴν μετ' ἀνοίας, κ' φιλοτιμίας ἀκαίρω γεγομένην· μηδὲ πολλῶν κινδύνων ὑπερχόντων ἢ μονομαχίας, ἕτέρας ἀδόξους κ' σφαγιωδικὰς αὐτῆ προσεξευρίσκειν· μηδ' ἁμιλλᾶσθαι

λαδεῖται τοῖς ἢ βίᾳ δυσχῶς ἀπαλλαγῆναι βουλομένοις, ἢ μισθοφορᾶς ἕνεκα μείζονος εἰναι τὸς κινδύνους περαιρεμένοις, μηδ' ὁπλιτικῆ τοιαύτης δόξης, ἧς πολλοι κὴ ἄλλων Ἑλλήνων κὴ τῶν ἐμφυλίων πολέμων, ἀλλα δ' τηλικαύτης τε μεγεθος, ἣν μόνος οὐ τῶν ὄντων κτήσασθαι δυνατὸς μηδ' ἀγαπᾶν λίαν τὰς τοιαύτας ἀξίας, ὧν κὴ τοῖς φαύλοις μέτεστιν, ἀλλ' ἐπιεικὰς, ὧν ἐδεὶς ἂν ποιῆσ κοινωνὸς μηδὲ πειρᾶσθαι πολέμους ἀδίκως κὴ χαλεπὸς, ἐξὸν εἰρήνης κὴ πόλεως· μηδ' ἐξ ὧν τὸς μὲν οἰκειοτάτος εἰς λύπης κὴ ὀργὰς καθίστησι, τὸς δ' ἐχθροὺς ἐν ἕλπισι μεγάλαις, οἵους κὴ νῦν αὐτοὺς παρέχες· ἀλλα τῆ μὲν ἐμφύλιον, πρὸς ὃς νῦν πολεμεῖς, ἐπὶ τοσοῦτον ἐξωρμῆσθαι κρεῖττον, ὅσον οἰκειοτέρᾳ καθίστησι τὴν συντυχίαν· τῆ δὲ τὸν Μέγαν βασιλέα προσαγορεύοντα, καταλύειν ἐπιχειρῆσαι ἵνα τῶν τε σαυτοῦ δόξαν μείζω ποιήσῃς, κὴ τοῖς Ἕλλησιν ἐπιδείξῃς πρὸς ὃς χρὴ πολεμεῖν· περὶ πολλοῦ δ' ἂν ἐποιησάμην ὑπερβαλέσθαι σοι ταῦτα πρὸ τ ἐκβολείας, ἵν' εἰ μὲν ἐπείθης, μὴ πλημμέλημα κινδύνῳ βεβαιοῦν· εἰ δ' ἠπείθησας, μὴ ἐγὼ συμβεβηκέναι δόξαιμι ταῦτα τοῖς ἤδη διὰ τὸ πολὺ τῶν ἐγγυτάτω ἐγνωσμένοις· ἀλλα τὸ συμβεβηκὸς ἐμαυτῷ τὰς λόγους ὀρθῶς ἔχειν τῶν ὑπ' ἐμοῦ περὶ αὐτῶν εἰρημένων· πολλὰ δ' ἔχων εἰπεῖν διὰ τὴν

τὸ περίγραμμα τοῦ φύσιν, παύσομαι λέγων. εἶμαι γὰρ κἀγὼ σὲ, καὶ τῶν ἑταίρων τοὺς σπουδαιοτάτους, ῥᾳδίως, ὅπως ἂν βούλησθε, τοῖς εἰρημένοις πορισθήσεσθε· περὶ δὲ τούτου φοβοῦμαι τὴν ἀκρίβειαν. καὶ γὰρ νῦν καὶ μικρὸν πρόσθεν λαθὸν ἐμαυτὸν ἐκ εἰς ἐπιστολῆς συμμετρίαν, ἀλλ' εἰς λόγου μῆκος ἐξοκείλας· ὃ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τούτων ὕστερον ἐρῶμεν, ἐὰν φαίνηται δεῖν περὶ τῆς πόλεως· ἀλλὰ πειστέον καὶ παρακαλέσαι σε πρὸς τὴν εἰκειότητα, καὶ χρῆσιν αὐτῆς. εἶμαι γὰρ πολλοῖς ἤδη τοῖς ἀπαγγέλλουσι καὶ λέγουσι ἃ μόνον τὰ δυσχερέστατα περὶ σοῦ πρὸ ἡμῶν εἰρημένων, ἀλλὰ καὶ πρὸ αὐτῶν προσιόντας, ὅτι ἂν εἰκὸς προσέχειν σε τὸν νοῦν· καὶ γὰρ ἄτοπον ἂν ποιοῖτο, εἰ τὸ μὲν δῆμον τὸ ἡμέτερον φέροις, ὅτι ῥᾳδίως πείθεται τοῖς διαβάλλουσιν, αὐτὸς δὲ σκάνοιο πιστεύων τοῖς τὴν τέχνην ταύτην ἔχουσι· καὶ μὴν γνώσεις, ὡς ὅσῳπερ ἂν τὴν πόλιν εὐμοιροτέραν ὑπὸ τῶν τυχόντων ἔσαν ὑποφαίνοιεν, τοσούτῳ μᾶλλόν σοι συμφερόντως ἔχουσαν αὐτὴν ἐπιδεικνύουσιν· εἰ γὰρ οἱ μηδὲν ὠφελεῖν ὅλοι τε ὄντες ποιῆσαι, διαπροφαίνονται τοῖς λόγοις, ἃ ἂν βούλωνται, ἥτις γε προσήκει ἡ πόλις ἂν ἔρρωμένη δυνάμενον εὐεργετῆσαι, μηδενὸς ἀντιτείνοντος παρ' ἡμῶν ἡγήσαιο. ἡμῖν μὲν γὰρ τῆς μὲν τῆς πάροδος ἡ πόλεως κατηρρύθμισας εἰκότως ἀπολαύειν τῆς πόλεως γε ταύτης ἐξ λέγοντας, καὶ τὸν μὴ-

πε

τε μείζον μὴτ' ἔλαττον αὐτὴν ἠδικηκέναι φαίνοιτας· ἐγὼ δ' οὐδὲν ἂν εἴποιμι τοιοῦτον. εἰσὶν δ' οἱ, εἰ τῶν μὲν ἄλλων μηδὲν τοὺς θεοὺς ἀναμιμνήσκοντας εἰς νομίζοιντο, αὐτὸς τολμῶιμι λέγειν, ὡς οὐδὲν πώποτε πεπλημμελήκασιν· ὑμῖν δ' ἄλλ' ἐκεῖνο ἔχω περὶ αὐτῆς εἰπεῖν, ὅτι χρησιμωτέραν ἂν ἂν εὕροις ταύτης ἥτε τοῖς Ἕλλησιν, ὥτε τοῖς σοῖς πρόγμασιν. ὧ μάλιστα προσηκτέον τ' νῦν ὄσην οἷόν τ' ἐστὶν ἂν συναγωνιζομένη, εἰ γνοιτ' ἂν αὐτὴ σοὶ πολλῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ καὶ φίλη καὶ ἔχειν μόνον δοκοῦσα. τίς τε γὰρ ὑμῶν σὲ νῦν ὠφελεῖν ἐθέλων οὐκ καλέσοις ἅπας, εἰ μηδεμίαν ἔχοιεν ἀπορίαν τῶν τε βαρβάρων, ἃς ἐκείνη ἔσεσθαι, ὅταν σὺ καλῶς πράττῃς· καὶ πῶς ἂν γένοιτο προθύμως ἐρέσσειν τοιαύτης εὐνοίας; οἱ γὰρ μόνον τὴν ὑπάρχουσαν ὁρῶν ἀσφαλῶς καὶ δεξεῖς, ἀλλὰ καὶ πολλὴν ἑτέραν ἐπιδιδοῦσαν προσκτήσῃ; θαυμάζω δ' ὅτου πρὸς τοὺς δυνάμενος ἐχθροὺς, τοὺ μὲν ἂν ξενηλατουμένους σφαττέσθαι μισθοῦσθαι, καὶ χρήματα πολλὰ δαπανᾶσθαι· συνειδότες, ὅτι πλείους ἐδέησαν οἱ πιστεύοντες αὐτοῖς, ἢ σώσουσι τὴν πόλιν τὴν πολεμοῦσιν δύναμιν κακῶς μενοῦσιν, καὶ πειρᾶσθαι θεραπεύειν, ἢ καὶ πόλιν μίαν ἐκφοβῶ καὶ ξύμπασαν τὴν Ἑλλάδα πολλάκις ἤδη σεσωκυῖαν· ἐνθυμοῦ δ' ὅτι πολλοῖς καλῶς βεβουλεῦσθαι δοκεῖς, ὅτι δικαίως κέχρησαι Θεμιστοκλεῖ, καὶ συμφερόντως ἐκείνοις,

πλείω

πλείω φῦλ λέγειν, πλὴν πᾶσιν, ὅτι δεῖ τὴν βασιλείαν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τὴν ὑπάρχασαν ὑμῖν ὠφελίμως παραδοῦναι τῷ δήμῳ Ἑλλήνων εὐδαιμονίᾳ καὶ εὐνοίᾳ.

Phrases, Græcismi, Sententiæ & Notæ.

1. Ἔχειν πλείω (Attice pro πλείονα) χάριν τοῖς ἐπαινοῦσιν, ἢ τοῖς συμβουλεύσι. Gratiores habere laudatores, quam monitores. Sentent. Πάντες εἰώθασι πλείω χάριν ἔχειν τοῖς ἐπαινοῦσιν ἢ τοῖς συμβουλεύσι. Omnibus gratiores solent esse laudatores, quàm monitores. 2. Ἄλλως τε. Est Græcismus, qui eleganter significat, *præsertim*, *præcipuè*. 3. Ἐγὼ ἐπῄνουν παρηνεκώς. Est Græcismus ac in specie Atticism. Vid. 1, 8. V.t. Ego eram adhortatus, vel admonens. Pro. Ego adhortabar, vel admonebam. 4. Παραινεῖν τινα μετὰ πολλῆς εὐνοίας. Admonere aliquem optimo studio. 5. Παραινεῖν τινι ταῦτα, ἐξ ὧν ἂν δοκῇ τὰ πρέποντα πράττειν. Monere aliquem de iis, per quæ videatur facere ea, quæ officii ejus sunt. Nota. In textu ante ἐξ ὧν subauditur ταῦτα, vel ἐκεῖνα, &c. 6. Ἐπιχειρεῖν ἀποφαίνεσθαι. Instituere pronunciare. 7. Ἀποφαίνεσθαι περὶ τῶν τινι συμβεβηκότων. Pronunciare de iis, quæ cuì-

 piam

piam acciderunt. 8. Φροντίζειν τῶν πραγμάτων καὶ τῆς πόλεως ἕνεκα, καὶ τῶν Ἑλλήνων. Curam gerere rerum, tum civitatis, tum Græcorum causâ. 9. Συμβουλεύειν περὶ τῶν ἧττον ἀναγκαίων. Consilium dare de rebus minùs necessariis. 10. Ποιεῖν μηδένα λόγον ὥσπερ τῶν μάλλον καταπεπληγότων. Nihil dicere, vel, nullam facere mentionem, de rebus magis necessariis. 11. Καὶ ταυτὶ Atticè, pro καὶ ταῦτα, in primis, præsertim, &c. 12. Δοκεῖν ὀλιγωρεῖν τῆς σωτηρίας. Videri negligere salutem. 13. Ἀκούειν τὰς περὶ ἑαυτῶν ῥηθείσας βλασφημίας. Audire convitia in se dicta. 14. Καταγνῶναι προπετέστερόν τινα κινδυνεύειν ἢ βασιλικὰ πρέπον. Statuere aliquem in periculis adeundis magis temerarium, quàm regia dignitas patiatur. 15. Μέλειν τῷ περὶ τὴν ἀνδρείαν ἐπαίνων. Est Græcismus, in quo περὶ τὴν ἀνδρείαν, idem est, quod τῆς ἀνδρείας. Sæpe enim pro altero substantivo genitiv. casûs præpositio περὶ, ὑπὲρ, περὶ aut similis cum suo casu ponitur, & est periphrasis genitivi substantivi. *Solicitum esse de laude fortitudinis.* 16. Μέλειν τῷ ὅλων πραγμάτων. Solicitum esse de summa rerum. 17. Περιεστώτων τῶν πολεμίων διαφέρεσθαι χρὴ τῶν ἄλλων. Hostibus circumstantibus superiorem esse aliis. 18. Ἐμβάλλειν αὐτὸν εἰς ἀγῶνας.

ἀγῶνας. Conjicere se in certamina, vel discrimina. 19. Διωρθῶσαι ἐν ἀγῶνι. Bene, viriliter, vel fortiter se gerere in certamine: superare discrimen. 20. Ἤδει διαπεπραγμένῃ. Atticism. Vid. I, 80. Peregeris, feceris. 21. Διαπεπράχθαι ἐδὲν μέγα. Facere nihil magni: gerere nihil memorabile. 22. Τελευτῆσαι τὸν βίον. Finire vitam, obire, mori, interfici, &c. 23. Συναναιρεῖν ἅπασαν τὴν παρέσκευαν εὐδαιμονίαν. Tollere omnem præsentem fœlicitatem: evertere omnes fortunas. 24. Ὑπολαμβάνειν καλὰς (ἐῖ) ἀπάσας τὰς ἐν πόλεμοις τελευτάς. V. t. Existimare pulchras esse omnes in bello mortes. Pro. Ducere præclarum semper in bello mori, vel occumbere. 25. Ὑπολαμβάνειν τὰς τελευτὰς ὑπὲρ τῆ πατρίδος καὶ τῶν γονέων, καὶ τῶν παίδων, ἐπαίνων ἀξίας. Ducere mortem pro patria, parentibus, & liberis laude esse dignum: Præclarum ducere pro defensione patriæ, parentum & liberorum occumbere. 26. Βλάπτειν πάντα. Omnibus nocere. 27. Καταρυπαίνειν τὰς προόδους τὰς πρόσθεν κατορθωθείσας. Obscurare res antea benè gestas: aspergere labem superiorum temporum successibus. 28. Φεύγειν τὰς τελευτὰς, τὰς ἀδόξους αἱτίνες ἀτιμίαν φέρουσι. Fugere obitum, qui ignominiæ causa est, qui ignominiam conciliat, vel

qui

qui ignominiam post se relinquit. 29. Διοικεῖν τὰ πρὸς τὸς πολέμους ὅπλα. Est Græcismus per periphrasin idem significans, quod Διοικεῖν τὸς πολέμους. Administrare, vel gerere bellum. 30. Ἐκπέμπειν τὸ στρατόπεδον. Mittere exercitum. 31. Καθιστάναι τι εἰς ἀσφάλειαν. Græcism. Collocare aliquid in tuto. 32. Πολλὰς φέρειν συμφορὰς. Multas perferre clades. 33. Sentent. Μηδὲν μεῖζον ἀγαθὸν τῆ σωτηρίας ὄντι. Nullum est majus salute bonum: nullum saluti præfertur bonum. 34. Διοικεῖν τὰς νίκας κ.τ.λ. Græcism. Recte uti victoriis. 35. Ποιεῖσθαι πολλὴν ἐπιμέλειαν περὶ τῆ σωτηρίας. Est Græcismus per periph. idem significans, quod ἐπιμελεῖσθαι πολλὰ τῆ σωτηρίας. Vid. Isocr. Orat. ad Demon. I, 3. Curare multùm salutem: valde solicitum esse de incolumitate, &c. 36. Ἐκεῖνά σε λέληθε. Atticism in quo λέληθε pro λελήθασι ponitur. Illa, vel hæc ignoràsti, vel ignoras. 37. Ἀμφισβητεῖν τῆ βασιλείας, vel περὶ τῆ βασιλείας. Vendicare sibi regnum. 38. Περιπίπτειν εἰς συμφορὰς. Incidere in clades & calamitates: Vinci prœliis & cladibus affici. 39. Περιποιῆσαι τὴν ἑαυτῆ ψυχήν. Conservare suam animam, id est vitam. 40. Κατασχεῖν τὴν βασιλείαν. Retinere, obtinere, vel etiam *recuperare* regnum.

41. Πα-

41. Παραδιδόναι τὴν βασιλείαν τοῖς ἑαυτοῦ παισί. Tradere, vel relinquere ſuis filiis regnum. 42. Διοικεῖν τὴν Ἀσίαν. Adminiſtrare, regere, vel etiam *firmare* Aſiam. 43. Ὡς' αὐτὴν εἶναι φοβερόν. Græciſm. Ut ipſa ſit formidanda. Nota. ὡς & ὥστε ut cauſale ſignificantes etiam cum infinitivo conſtruuntur, quï per conjunctivum latinè reddendus eſt, accuſativus verò ſi addatur, ut hîc, nominativi vim habet. 44. Νικῆσαι ἅπασαν τὴν βασιλέως δύναμιν. Vincere omnem regis exercitum. 45. Κρατεῖν τῶν πραγμάτων. Potiri rerum. 46. Ἀποστερῆσαι αὑτὸν τῆς δυναστείας διὰ τὴν προπέτειαν. Privare ſe regno temeritate. 47. Καθιστάναι τινὰ εἰς ἐσχάτας συμφοράς. Adducere aliquem in extremum diſcrimen. 48. Ἔχοιμι ἂν εἰπεῖν. Græciſm. Vid. Plutarch. noſtr. I, 1. Poſſem dicere. 49. Διὰ τὸ διαφθαρῆναι. Græciſm. Propter immaturam mortem, vel obitum, vel interitum: Quod vel quia immaturè interierunt, obierunt, vel perierunt, &c. 50. Τιμᾶν τὴν ἀνδρείαν τὴν μετ' ἀνοίας, καὶ φιλοτιμίας ἀπαίρω μετρουμένην. Æſtimare, vel appetere eam fortitudinem, vel fortitudinis laudem, quæ cum vecordia & intempeſtiva ambitione conjuncta eſt. 51. Ἁμιλλᾶσθαί τινι. Certare cum aliquo. 52. Ἀπαλλαγῆναι βίου δυσχεροῦς.

χῶς. Liberari è vita infœlici, vel calamitosâ. 53. Προαιρεῖσθαι τὸς κινδύνους μισθοφορᾶς ἕνεκα μείζονος. Præferre pericula ſtipendii majoris causâ. In pericula ſe conjicere ſtipendii majoris impetrandi causâ. 54. Τυγχάνειν τῆς δόξης. Conſequi gloriam. 55. Ἡ δόξα πλικαύτη τὸ μέγεθος. Græciſm. V. t. Gloria tanta magnitudinem. Pro. Gloria tam magna, vel ampla, vel gloria, cujus amplitudo eſt tanta. 56. Ὧν (ſcil. ἀρετῶν) καὶ τοῖς φαύλοις μέτεστι. Quæ (ſcil. virtutes) etiam contemptis hominibus contingunt, vel haud negatæ ſunt. Nota. μέτεστι communio eſt, contingit, ineſt plerunque dativo perſonæ cum genitivo rei adſciſcit: Aliquando nominativ. antecedit, & loco genitivi nonnunquam accuſativ. adſciſcit. 57. Κοινωνῆσαι τῆς ἀρετῆς. Participem eſſe virtutum. 58. Ποιεῖσθαι πολέμους ἀδόξους καὶ χαλεπούς. Gerere bella obſcura & moleſta. 59. Ἐξὸν ποιεῖσθαι πολέμους τοὺς ἐνδόξους καὶ ἡδίους. Licet gerere bella honorata & ſuaviora. 60. Ἐξ ὧν ſcil. πολέμων. Per quæ ſcil. bella. 61. Καθιστάναι τινὰ εἰς λύπας καὶ ὀρθυμίας. Adducere aliquem in moleſtiam & ſolicitudinem: afficere aliquem moleſtiâ & ſolicitudine. 62. Καθιστάναι τοὺς ἐχθροὺς ἐν ἐλπίσι μεγάλαις. Subminiſtrare, vel præbere inimicis magnam ſpem.

spem. 63. Παρέχειν vel παρέχειν τοῖς ἐχθροῖς ἐλπίδας. Spem dare inimicis. 64. Πολεμεῖν πρὸς τοὺς βαρβάρους. Gerere bellum contra barbaros: dimicare cum barbaris. 65. Κρατεῖν τῶν βαρβάρων. Vincere barbaros. 66. Καταστῆσαι τὴν χώραν ἐν ἀσφαλείᾳ. Collocare in tuto regionem, vel regnum. 67. Ἐπιχειρεῖν τινα καθαιρεῖν. Conari aliquem evertere. 68. Πρὸ πολλοῦ δ' ἂν ἐπεπόμην ὀφελεῖλαι, &c. Mallem scripsisse: melius feciſſem si scripsissem: vehementer optarim scripsisse, vel ut scripsissem. Nota. Præpositio πρὸ cum genitivo suo & verbis æstimationem significantibus, ut πωᾶσθαι, ἄγειν, ἡγεῖσθαι, ποιεῖσθαι, &c. significat malle, potius habere, anteferre, &c. 69. Περιπίπτειν πλείστῳ κινδύνῳ. Incidere, vel venire in tantum periculum. 70. Συμβουλεύειν ταὐτὰ τοῖς πᾶσι διὰ πάντ' ἐκ τῶν πάντων ἐγνωσμένοις. Svadere similia iis, quæ jam ab omnibus ex eventu nota sunt: vel svadere ea, quæ nunc ex eventu omnes norunt. 71. Τὸ συμβεβηκὸς μαρτυρεῖ τοὺς λόγους ὀρθῶς ἔχειν. Elliptica locutio, in quo ὀρθῶς ἔχειν, idem est quòd ἀληθῆ εἶναι. Eventus testatur vera & recta esse verba, vel consilia. 72. Παύσομαι λέγων. Desinam dicere. Vid. Isocr. Orat. ad Demon. I, 2. 73. Περιορᾶν τι τῶν

ἐπιμιξίας. Addere, vel adjicere aliquid dictis, vel iis, quæ jam dicta sunt. 74. Ἐλαττον ἐμαυτὸν ἐξοκείλας. Est Græcismus, in quo particip. ἐξοκείλας pro infinit. ἐξοκεῖλαι ponitur. Vid. ibid. Non animadvertimeipsum incidere, &c. 75. Ἐξοκεῖλαι εἰς ὀπιστλῆς συμμετρίαν. Incidere in epistolæ brevitatem. 76. Ἐξοκέλλειν εἰς λόγων ὄγκον. Incidere in orationis prolixitatem. 77. Καίπερ τύπων ὄντως ἐχόντων. Quamvis hæc ita se habeant, vel ita sint. 78. Οὐ παραλειπτέον τὰ περὶ τῆς πόλεως. Non prætermittenda sunt, quæ de urbe dicenda sunt. 79. Παρακαλέσαι τινὰ πρὸς τὴν οἰκειότητα καὶ χρῆσιν τῆς πόλεως. Adhortari aliquem ad contrahendam cum civitate familiaritatem, & amicitiæ usum. 80. Ἀπαγγέλλειν τὰ δυσμενέστατα περὶ τινος εἰρημένων. Atticism. Annunciare odiosissima, quæ de aliquo dicta sunt. 81. Πειστέον τινὶ τῶν νέων. Auscultare alicui. 82. Ψέγειν τὸν δῆμον. Reprehendere populum. 83. Sement. Ὁ δῆμος ῥᾳδίως πείθεται τοῖς διαβάλλουσι. Populus calumniatoribus aures facilè præbet. 84. Ἀποφαίνεσθαι τὴν πόλιν εὐαγωγοτέραν ὅλου πρὸς τυχόντων ὄντων. Asserere civitatem à quibuslibet in quamvis posse traduci partem, &c. 85. Ἐπιδεικνύειν τὴν πόλιν συμφερόντως τινὶ ἔχουσαν. Est Græcismus, in quo συμφερόντως

πεφύλας ἔχουσιν, idem est quod συμφέρουσιν ἢ δεῖ. Oportere civitatem alicui esse opportunam, vel utilem. 86. Οἱ δυνατί τε ὄντες πολῖται. Græcismus est, in quo δυνατί τε pro δυνατὶ per elegantiam ponitur. Valentes, vel qui valent, vel possunt facere. 87. Διαπραγματεύεσθαί τι τοῖς λόγοις. Impetrare aliquid verbis. 88. Εὐεργετῆσαι πλεῖστα τὴν ἔργῳ. Plurimum aliquem juvare facto ipso, vel reipsa, &c. 89. Ἀτυχεῖν μισθοῦ παρ' ἡμῶν. Non consequi quicquam a nobis, &c. 90. Ὧ μάλιστα σκεπτέον τὰ νῦν δέη. Græcismus est, in quo verbale σκεπτέον idem est, quod χρὴ σκοπεῖν τὰ νῦν. Quod maximè considerandum est, vel considerare oportet. 91. Συναγωνιζομένη γίγνεσθε. Est Atticism. Certaverit. 92. Καθαρχεῖν, vel κατέχειν τοὺς ὑφ' ἑαυτῷ ὄντας. Continere in officio sibi subditos, vel eos, qui imperio suo parent. 93. Μηδεμίαν χρῆν ἀποφυγήν. Nullum habere refugium. 94. Καθυφέρειν τοὺς βαρβάρους. Subigere barbaros. 95. Ἀσφαλῶς κατέχειν τὴν ὑπάρχουσαν ἀρχήν. Securè tenere imperium partum. 96. Περισκάπτειν ἀκινδύνως πολλὴν ἀρχήν. Sine periculo amplam acquirere ditionem. 97. Μισθοῦσθαι τοὺς ξενιτευομένους στρατιώτας. Peregrinos conducere milites. 98. Τυγχάνουσιν ἔχοντες. Est Atticismus idem quod

ἔχομεν significans, Sumus habentes; pro *habemus*. 99. Περισώζεσθαι τὴν πόλιν. Conciliare civitatem. 100. Sentent. Πολὺ καλὸν ὅτι τὰς εὐνόιας τὰς τῶν πόλεων αἱρεῖν, ἢ τὰ τείχη. Multo præclariùs est benevolentiam civitatum capere, quàm mœnia. 101. Ἐπαινεῖν τινος διάνοιαν. Mirari alicujus sapientiam. 102. Εὖ φέρεσθαι ἐπὶ τοῖς ἄλλοις, ἢ τοῖς εἰκῆ δοκιμάζουσι. In prerio esse apud vulgus, & temerarios rerum æstimatores: celebrari à vulgo & temerariis rerum æstimatoribus. 103. Οὕτως ἔχειν πρός τινα. Ita affectum esse erga aliquem, vel in aliquem, &c. 104. Διαφεύγειν τὴν δόξαν, ἣν ἔχομεν περὶ τοὺς πολλούς. Abolere opinionem, quam vulgus de nobis concepit, &c. 105. Ἀναγκη σπέρχειν τοῖς παροῦσι. Oportet contentum esse præsentibus: consulenda est boni fortuna. 106. Παρακαλεῖσθαι τὴν βασιλείαν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τὴν ὑπαρχουσαν τῇ τῶν Ἑλλήνων εὐδαιμονίᾳ καὶ εὐνοίᾳ. Commendare regnum & fœlicitatem Græcorum fœlicitati & benevolentiæ, &c.

Πρὸ-

Ὑπόδυπος ἡ τρίτη Ἐπιστολή.

Παρακαλεῖ Φίλιππον, πάντα τἄλλα ἀφέντα, πολεμῆσαι τῷ Περσῶν βασιλεῖ, μηδὲν ἀναβαλλόμενον.

Ἰσοκράτης Φιλίππῳ χαίρειν.

ΠΟΛΛΑ διελέχθην μοὶ, καὶ περὶ Ἀντιπάτρου, καὶ περὶ τῶν τὴν πόλιν συμφερόντων, καὶ σοὶ, ἐξαρκεῖν ἔφασκον, ὡς ἐμαυτὸν ἔπεισον. ἐβουλήθην γράψαι καὶ πρὸς σὲ περὶ ὧν μοι δοκεῖ πρᾶκτέον εἶναι τῶν εἰρημένων, ὡς ἅπαντ' εἰδὼς τοῖς ἐν πολλῷ γεγενημένοις, πολὺ δ' ἐκείνων συνετώτερος. κατ' ἐκεῖνον μὲν γὰρ τὸν χρόνον συνεβούλευον, ὡς χρὴ διαλλάξαι σε τοὺς τε πόλιν τὴν ἡμετέραν, καὶ τὴν Λακεδαιμονίων, καὶ τοὺς Θηβαίων, καὶ τοὺς Ἀργείων, εἰς ὁμόνοιαν καταστῆσαι τοὺς Ἕλληνας· ἡγούμην δ', ἐὰν τοὺς πρεσβυτάτους πόλεις πείσῃς ἅπαν φρονεῖν, ταχέως καὶ τοὺς ἄλλους ἑπακολουθήσειν. τότε μὲν οὖν ἄλλῳ ἦν καιρός· νῦν δ' συμβέβηκε, μηκέτι δεῖν πείθειν. διὰ γὰρ τὸν ἀγῶνα τὸν γεγενημένον, ἠναγκασμένοι πάντες εἰσὶν εὖ φρονεῖν, καὶ τύπων ἐπιθυμεῖν, ὧν ἐπενόουν σε βούλεσθαι πρᾶξαι καὶ λέξαι. ὡς δεῖ παυσαμένους τῆς μανίας, καὶ τῆς πλεονεξίας, ἣν ἐπιδεδώκασιν ἀλλήλοις, εἰς τὴν Ἀσίαν τὸν πόλεμον ἐξενεγκεῖν. πρὸς δὲ τούτοις

καὶ πολλοὶ παρ' ἐμοὶ πονηθήσονται. πότερον ἐγὼ σοι παρήνεσα πεῖσαι τὴν στρατιὰν ὅπως βαρβάρους, ἢ σὲ διαπονῆσαι συνεῖπον. ἐγὼ δ' οὐκ εἰδέναι μὲν φημι τὰ σαφῆ. οὐ μὴν συμβουλεῦσαί σοι τοιαῦτα. ἃ μὲν αὐτὸς οἶδα, σοὶ οὐκ ἐγνωκέναι περὶ τούτων, ἐμοὶ δὲ συνειρηκέναι τὰ σαφῆ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ. ταῦτα δ' ἀκούσας ἐβούλετό μοι παρακελεύεσθαι σοί, καὶ παρεβόησεν ὅτι τὴν αὐτὴν τούτων μέριμναν. ὡς ἁβρότατε ἂν γένοιο ἀνδρῶν ὅτε καλλίστων ἔργων, ὡς ὀφελιμωτέρους τοὺς Ἕλληνας, ὅτ' ἂν καιρῷ μᾶλλον παρακελευσθῶσιν. εἰ μὲν γὰρ εἶχον τὴν αὐτὴν δύναμιν, ὅπερ παρέστεργον, καὶ μὴ πολλὰ πάσχειν ἂν ἀπειρηκώς, οὐκ ἂν δὲ ἀπιστεῖσθαι οἶμαι· ἀλλὰ παρὰ νοῦν αὐτοὺς παρώξυνον ἂν σε, καὶ παρεκάλουν ὅτι τάχος παρέξεις σαυτόν. νῦν δ', ὡς δύναμαι παρακελεύομαί σοι μὴ καθαμιλλᾶσθαι τούτων, εἰ δὲ μή, τέλος ὀπτέος αὐτοῖς. ἔτι δὲ παρὸν μὲν ἄλλο τι τὴν ὁπλίσεως ἔχειν, ὃ καλόν. αἱ γὰρ μεθεκτικαὶ ἀρεταὶ τοῖς πολλοῖς εὐδοκιμοῦσι. δόξης δὲ μεγάλης καὶ καλῆς ὀπτέον, καὶ μηδέποτ' ἐμπίπλασθαι, ἀφορμὴν τοῖς πολὺ τὴν ἄλλων ὑπερεχόντων· ὅπερ σοὶ συμβεβήκειν. ἡγοῦ δὲ τὸν ἔξω αὐτὴν ἀνυφορβόλητον, καὶ τί σοὶ παρεσκευασμένων ἀξίαν, ὅταν τὸς μὲν βαρβάρους ἀναγκαίως εἰλωτεύειν τοῖς Ἕλλησι, πλὴν τὴν σοὶ συναγωνιζομένων. ἢ ὃ βασιλέα ἢ νῦν Μῆδον παρακελευόμενον, ποιήσας τὸν παρόντα,

προαίρεσιν ἐὰν τὸ προσταῦλες. ταῦτα δὲ κατεργάσεται πολὺ ῥᾷον ἐστιν ἐν τῷ νῦν παρόντι, ἢ προελθεῖν ἐπὶ τὴν δύναμιν, καὶ τὴν δόξαν, ἣν ἔχει ἀφ' ἑαυτῆς ἡ βασιλεία τῶν ἐξ ἀρχῆς ἡμῶν διαβεβαίωσις. ὥδε γὰρ ἔσται λοιπὸν ἐπ' ἀληθῶν θεῶν γλυφεῖσαι. χάριν δ' ἔχω τοῖς γλύφασι ταύτην ἐκείνοις, ὅτι παρεσκάφησάν εἰς τοῦτο με τὸν βίον, ἐξ' ὃ νέος ὢν διενοούμην, καὶ γραφῆς ἐπεχείρουν ἅπτεσθαι παιδικοῦ λόγου, καὶ πρὸς τὰς τε πεποιθήσεις, τὰ πάντων ἡδὺ τὰ μὴ νῦν ἀγχίνοιαν διὰ σὸν ἐφορῶ προθύμως, τὰ δ' ἐλπίζω γλυπτοῦσαι.

Phrases, Græcismi, Sententiæ, Notæ, &c.

1. Διαλεχθῆναι περί τινα περὶ τῶν τῆς πόλεως συμφερόντων (scil. πραγμάτων. Differere cum aliquo de rebus, quæ civitati conducunt, vel prosunt, vel paucis, *de commodis urbis.* 2. Ὡς ἐμαυτὸν ἔπεισον. Ut mihi persvadeo: ut credo: ut puto. 3. Ἐβουλόμην γράψαι περὶ ὧν μοι δοκεῖ πραχτέον εἶναι. Volui scribere de iis, quæ mihi videntur agenda esse. Nota. 1. In vocibus περὶ ὧν est Græcismus, in quo post περὶ subaudi ἐκείνων, ut sit περὶ ἐκείνων, ὧν. Sæpe enim relativum ponitur in eo casu, in quo antecedens substantiv. dissimulatum poni debuisset. 2. ὧν Atticè hic pro ἃ ponitur.

Relativ. enim Attice convenit casu cum antecedente substantivo etiam dissimulato, nulla ratione habita verbi sequentis. 4. Γράψαι πολὺ συντομώτερα τῶν ἐν τῷ λόγῳ γεγραμμένων. Scribere multo breviora iis, quæ in oratione scripta sunt. 5. Καθ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον. Græcissimus per periphr. πότε significans. Tunc, tum, eo, vel illo tempore, &c. 6. Διαλλάξαι τὴν Ἀθηναίων πόλιν, καὶ τὴν Λακεδαιμονίων. Reconciliare urbem Athenienſium & Lacedæmoniorum: componere controverſias urbis Athenienſium & Lacedæmoniorum. 7. Καταστῆσαι τοὺς Ἕλληνας εἰς ὁμόνοιαν. Reducere Græcos in concordiam. 8. Πεῖσαι τοὺς ἡγεμόνας πόλεως ὅπως φρονεῖν. Perſvadere principibus civitatibus ita ſentire, vel, ut ita ſentiant, ſeu, hoc animo ſint, &c. 9. Πλεονεξίαν τὴν πλεονεξίαν περί τινα. Exercere *avaritiam* in aliquem, avarum eſſe in quempiam: item, exagitare quempiam avaritiæ. 10. Πυνθάνεσθαί τι παρά τινος. Quærere aliquid ex aliquo, &c. 11. Παραινεῖν τινι ποιῆσαι τὴν στρατείαν ἐπὶ τοὺς βαρβάρους. Svadere alicui, ut expeditionem contra barbaros ſuſcipiat. 12. Ἐγὼ εἰδέναι φημὶ τὸ σαφές. Ego me noſſe dico planè, &c. 13. Συνηρῶσθαί τινί. Convenire aliquem. 14. Συναγωνίσασθαι τινος ὑπατευκότος. Suffragatum

tum esse, vel suffragari alicujus consiliis. 15. Μένειν ὁπὶ τῆ αὐτῶν τάξιν, scil. πραγμάτων. Persistere in iisdem rebus: & quoad sensum hic, *non mutare consilium.* 16. Ἔχειν τὴν αὐτὴν δύναμιν. Easdem habere vires: eadem præditum esse facultate, &c. 17. Διαλέγεσθαί τινι δι' ἐπιστολῆς. Agere cum aliquo per literas. 18. Ἐπιθέναι τέλος τινί. Imponere finem alicui rei: finire aliquid: conficere aliquam rem, &c. 19. Ἀπλήστως ἔχειν πρός τι τῶν ὄντων. Est Græcismus, in quo ἀπλήστως ἔχειν idem est, quod ἄπληστον εἶναι. Vid. Isocr. Orat. ad Demon. X, 11. Æstuare, vel laborare insatiabili alicujus rei cupiditate. 20. Εὐδοκιμεῖν ὑφ' ἡμῶν πᾶς πολλοῖς. Probari multis, vel pleriisque. Sententia. Αἱ μέλεις ὑφ' ἡμῶν πᾶς πολλοῖς εὐδοκιμοῦσι. Mediocritis plerisque probatur. 21. Μηδέποτ' ἐμπίπλασθαι τῆς δόξης. Nunquam satiari gloriâ: nullâ unquam satietate affici gloriæ. 22. Διενεγκεῖν πολὺ τῶν ἄλλων. Antecellere multum aliis. 23. Ἔχειν τὴν δόξαν ἀνυσπόβλητον καὶ τῶν πεπραγμένων ἀξίαν. Habere gloriam, præditum esse gloriâ, florere gloriâ, ad cujus splendorem nihil accedere potest, & quæ rebus gestis par est. 24. Ἀναγκάζειν τοὺς βαρβάρους δουλεύειν τοῖς Ἕλλησι. Cogere barbaros servire Græcis. 25. Συν-

ἀγω-

ἀγωνίζεσθαί τινι. Certare unà cum aliquo. 26. Ἐκ τοῦ νῦν παρόντων. scil. πραγμάτων. Græcism. E nunc præsentibus *rebus*. Hoc rerum statu. (scil. existente.) 27. Περιελθεῖν ὅπη τὴν δύναμιν καὶ τὴν δόξαν. Pervenire ad potentiam & gloriam: consequi potentiam, & gloriam. 28. Ἔχειν τὴν δύναμιν καὶ τὴν δόξαν ἀπὸ τῆς βασιλείας τὴν ἐξ ἀρχῆς ὑπαρξάσης. Græcism. V. t. Habere potentiam & gloriam à regno ab initio existente. Pro. Comparare potentiam & gloriam regni vetusti subsidio. 29. Προάγειν τὸν βίον εἰς τέλος. Producere vitam, vel tempus vitæ eò usque. 30. Ἑωρᾶν τι διὰ τοῦ πρᾶξαντος γινόμενον. V. t. Videre aliquid per alicujus actiones factum, vel fieri. Pro. Videre aliquid per aliquem, vel ab aliquo geri, vel administrari. 31. Ἐλπίζειν τι γενήσεσθαι διὰ τοῦ πρᾶξαντος. Sperare aliquid perficiendum esse per aliquem. 32. Nota. In textu hîc in fine Epistolæ τὰ μὲν, τὰ δὲ reddi possunt *alia, alia*, vel *partim, partim*.

Ὑπο-

Διόδοτος τ Τελάρης Ἐπιστολῆς.

Διόδοτον ἀκροατὴν αὐτῶ κ) ἑπαίρειν γιγνόμενον σὺν τῷ ἐμῷ ὀνείρω συνίστησιν ὑπερφυῶς, κ) φθονεῖ Φιλίππῳ λελυδότως, συμβάλλως εἰς ὀρεινῆς ἀβδαλαμβάνειν. κ) περὶς τὴν φιλῶν παρρησίαν ἐν τῷ νυδετεῖν ἐκ ἀηδῶς διακεῖσθαι.

Ἱκετηρίτης Φιλίππῳ χαίρειν.

ΓΩ κάλπις ὀπκινδύνω περὶ ἡμῶν ὄντ εἰς Μακεδονίαν πέμπειν ὀπιστλὴ, ἀ μόνον τοῦ, ὅτε πολεμῶμεν περὶς ὑμᾶς, ἀλλὰ κ) τ εἰρήνης ὔσης, ὁμως χρήσθαι περὶς σὲ ἐπιλόμην περὶ Διοδότα. δικαιον δὲ νομίζων πάντας μὲν περὶ πολλὰ ποιεῖσθαι τὲς ἐμαυτῷ πεπλησιακότας, κ) χρωμένους ἀξίως ἡμῶν· ὐχ ἥκιστα δ ὅστις κ) διὰ τὴν εὔνοιαν τὴν εἰς ἡμᾶς, κ) τὴν ἀλλίλων ὁπικειαν. μάλιστα μὲν ἂν ἐβελόμην αὐτὸν συναχθῆναι δι' ἡμῶν. ἐπειδὴ δ δι' ἑτέρων ἐντετύχηκέ σοι, λοιπὸν ὀπί μοι μαρτυρῆσαι περὶ αὐτῶ, κ) βεβαιῶσαι τὴν χρωμένην αὐτῷ περὶς σὲ γνῶσιν. ἐμοὶ γὰ πολλῶν κ) παντοδαπῶν συγχρωμένων ἀνδρῶν, κ) δόξας ἐνίων μεγάλας ἐχόντων, ἢ μὴν ἄλλων ὁπάντων, οἱ μὲν τινες περὶ τ λόγων, οἱ δ περὶ τὸ διανοηθῆναι κ) πράξαι δίκαιοι

τὰς ἀναγκαίους ἐφέλκοιτο κινδύνους, ἀλλ'
οὐδὲ τὰς πολιτείας, αἳ οὐ πλείονος ἀσφα-
λείας εἰσί. δεῖ δ' τὸν ὅτι τοῦ βελτίστου πρά-
ττειν παραλειπόμενος πολλὰ σώζειν δύναιτο, καὶ σφ'
οἰκείων διαφθειρόντων ἀμαρτημάτων. οὐ
ἕνεκα πρεσβύτερα μὲν ἀεὶ πάσι τοῖς μοναρ-
χικοῖς πλέον ἐφέλοιτο τοῦ τυχεῖν ἀληθείας αὐτο-
φανουμένης, σφ' ἅπαντα μὲν πρὸς χάριν,
κινδύνου δ' ἄξιον χάριτος λεχθήσων. συνέβη δ'
ἐλαττῶν ἔχειν αὐτὸς παρ' ἑτέρους αὐτῷ. ὃ καὶ
Διοκλητιανῷ παθεῖν συνέπεσε φάσκοντι περὶ σφ' κατ'
τὴν Ἀσίαν δυνάστευσίν. ὃς πολλὰ μὲν χρη-
σιμοῦ ἐβούλετο, καὶ μόνον τοῦ συμβουλεύειν,
ἀλλὰ καὶ τοῦ πράττειν, καὶ κινδυνεύειν, διὰ τὸ
παρρησιάζεσθαι πρὸς αὐτὸν, περὶ ὧν ἐκείνοις
συνέφερε, καὶ σφ' οἷοι πρῶτον ἀπιστεῖσθαι, καὶ
πολλῶν ἄλλων ἐλπίδων. καὶ μεῖζον ἰσχύσαν αἱ
σφ' τυχόντων ἀνθρώπων κολακεῖαι σφ' εὐ-
εργεσιῶν σφ' τούτου. διὸ ἃ δὴ καὶ πρὸς ὑμᾶς
ἀεὶ πρεσβεύειν διανοοῦμαι, ἀνυπωπίαστα εἶχον,
καὶ ὡς ἅπαντας ἀμείνους εἶναι νομίζων τοὺς περὶ
αὐτὸν ὄντας, ἀλλὰ διὰ τὰς παρ' ἐκείνων χα-
λεπωτέρας δυσχερείας, καὶ σφ' ὀλίγους τοὺς παρ' ὑμῶν
ἐλπίδας, ἃ πρεσβυτέρῳ ἐστί. ἐγγὺς ἁπλήσιον
ἔμοιγε δοκεῖ, πεπονθὼς σφ' πεπλευκότων πο-
τὲ, οἱ πρεσβῦται, ὅταν χρήσωνται χειμῶσιν,
ἐκπαθαίρουσι εἰσβαίνοντας εἰς τὴν θάλασσαν,
καίπερ εἰδότες, ὅτι καὶ καλῶς πολλάκις
ἀπέπλευσεν ἄρτι. ὃ μὲν ἀλλ' ἐπειδὴ συνέσκηψε

σοι,

σοι, καλῶς ἔδοξε ποιεῖν. λογίζομαι γὰρ αὐτὸ συνοίσειν, μάλιστα μὲν τῇ φιλανθρωπίᾳ τῇ σῇ λογιζόμενος, ὡς ἔχεις ὑπειληφὼς περὶ τοὺς ἔξωθεν ἀνθρώπους. ἔτι τε νομίζων οὐκ ἀγνοεῖν ὑμᾶς, ὅτι πάντων ὄντων ἥδιστον, καὶ λυσιτελέστατον, τὸ πρὸς ἅπαντας καὶ χρησίμους φίλους κτᾶσθαι τὰ εὐεργεσίαις καὶ τοῖς τοιούτοις εὖ ποιεῖν, ὥσπερ ὧν πολλοὶ καὶ τῶν ἄλλων χάριν ὑμῖν ἔχουσιν. ἅπαντες γὰρ οἱ χαριζόμενοι τοῖς ἐπιδεέσι τῶν ἀνθρώπων καλῶς ὁμιλοῦσιν ὁμοίως ἐπαινοῦσι καὶ τιμῶσιν, ὥσπερ αὐτοὶ τῶν ὠφελειῶν ἀπολαύοντες. ἀλλὰ γὰρ Διόδοτον αὐτὸν βούλομαί σε μᾶλλον προσλαβέσθαι πρὸς τὸ προσηκόντως ἑαυτῷ. συνέπεσθαι δ' ἂν καὶ τἄλλα αὐτῷ τῶν ὑμετέρων ἀντέχεσθαι πραγμάτων, καὶ παρασχὼν ὑμῖν ἑαυτὸν ὥσπερ μαθητὴν εἰς τὰ μάλιστα πειρασόμενος προσελθεῖν. ὁ δὲ πάντα λέγων, ὅπως μὲν ἔφασκε τὴν ὑμετέραν φιλίαν. ἃ μὲν ἀλλὰ προσαπλήσιόν τι πεπονθέναι πρὸς αὐτὸν καὶ πρὸς τοὺς στρατιώτας ἀγῶνας. ἐκείνους γὰρ νικᾶν μὲν ἂν βούλεσθαι, καλεῖσθαι δ' εἰς αὐτοὺς οὐκ ἂν πλησίαι διὰ τὸ μὴ μελετηκέναι ῥᾴθυμίᾳ ἀξίᾳ τὴν στράτευσιν. τήν τε παρ' ὑμῶν τιμῶν εὐδοκεῖσθαι μὲν ἂν τυχεῖν, οὐκ ἐφίεσθαι δ' αὐτὸν προσδοκῶν. τήν τε γὰρ ἀπειρίαν τὴν αὐτοῦ καταπλήττεσθαι, καὶ τὴν λαμπρότητα τὴν ὑμετέραν, ἔτι δὲ καὶ τὸ σωμάτιον οὐκ εὐκινήτως ἔχον προφάσιν, ὡς νομίζειν ἐμποδιεῖν αὐτὸν πρὸς

πρὸς τὰ πολλὰ τὴν πραγμάτων. ὅτῳ μὲν ἦν, ὅ, τι δοκῇ αὐτῷ συμφέρειν, τοῦτο πραξεν· ὑμῖν δ', ἐάν τε ἢ πρὸς ὑμᾶς, ἐάν τε ἢ πρὸς ἄλλους τινάς, ἐπιμελῶς καὶ τὴν ἀσφαλείας, καὶ τὰ τούτου καὶ τὰ τῶν πολεμίων αὐτῶν· νομίσας, ὥσπερ ἐν πανηγύρει ἔχειν τοῦτον, οὕτω τε τὸν γήρως ἡμῶν, ὃ πρεσβυτέρως ἂν πολλῆς τυγχάνῃ προνοίας, καὶ τὰ δέξης τὰ ὑπ' ἐκείνου, εἴ τινα ἄρα σπουδῆς ὄφειν ἀξία, καὶ εὐνοίας τὰ πρὸς ὑμᾶς, ὧν ἔχειν ἅπαντα τὰ κρείττον διαπεπλεκότα, καὶ μὴ θαυμάσῃς, μήτ' εἰ μακροτέραν γέγραφα τὴν ἐπιστολήν, μήτ' εἴ τι ἀκριβέστερον ἢ πρεσβυτικώτερον εἰρήκαμεν ἐν αὐτῇ. πάντων γὰρ τὴν ἄλλων ἀμελήσας, ἑνὸς μόνου ἐφρόντισα τοῦ φανῆναι σπουδάζων ὑπὲρ ἀνδρῶν φίλων, καὶ προσφιλεστάτων μοι γεγονότων.

Phraſes, Græciſmi, Sententiæ & Notæ.

1. Καίπερ ὂν κινδύνου ὄντος. (Subaudi πράγματος.) Quamvis, vel quanquam periculoſum eſt. 2. Πολεμεῖν πρός τινα. Bellum gerere contra, vel adversùs aliquem, vel cum aliquo. 3. Τῆς εἰρήνης ὔσης. Pace exiſtente: cùm pax eſt: pacis tempore. 4. Εἰλόμην γράψαι πρὸς σὲ περὶ Διοδότου. Inſtitui ſcribere ad te de Diodoto. Nota.

σὲ hîc accentum emphasis gratiâ servat, quamvis sit aliis enclíticum. 5. Περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι τὰς ἑαυτῶν πεπλησιακότας. Græcismus. Magnificare suos familiares. 6. Οὐκ ἴπνως. Non minimè, maximè, præcipuè. 7. Περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαί τινα διὰ τὴν εὔνοιαν καὶ τὴν ὁπάρκειαν. Magnificare aliquem propter benevolentiam & morum integritatem. 8. Συνίστασθαι (a συνίστημι) διά τινος. Commendatum esse, vel commendari ab aliquo, vel per aliquem. 9. Ἐντυγχάνειν τινὶ δι' ἑτέρων. Convenire aliquem per alios, aliis introducentibus: aditum habere ad aliquem aliorum operâ. 10. Βεβαιοῦσθαι τὴν γεγονυμένην αὐτῶν πρὸς σὲ γνῶσιν. Confirmare eam, quæ inter te & ipsum est, notitiam. 11. Ὁ ἀνὴρ δόξας μεγάλας ἔχων. Vir magnâ præditus laude: vir gloriâ celebris. 12. Γίνεσθαι δεινὸν περὶ τὸν λόγον. Græcismus. Clarum esse, vel clarere eloquentiâ. 13. Δεινὸν γίνεσθαι περὶ τὸ διανοεῖσθαι καὶ πράττειν. Græcismus. Clarere prudentiâ & rebus gerendis. Nota. τὸ διανοεῖσθαι καὶ πράττειν idem est per elegantiam quòd τὴν διάνοιαν καὶ πρᾶξιν. Quæ infinitivi cum articulis ponuntur pro nomine in omni casu. 14. Ὁ ἀνὴρ ἔξαρτος τοῦ βίου σώφρων, καὶ χαρίεις. Vir vitæ modestiâ & morum suavitate præditus, &c. 15. Ὁ

ἀνὴρ

ἀνὴρ πρὸς τὰς ἄλλας χρήσεις καὶ διαγωγὰς αρμὸς. Vir ad alios usus & actiones ineptus. 16. Ἔχειν τὴν φύσιν, ὅπως εὐκόμοσιν. Habere naturam ita facilem, vel habilem: ea esse ingenii dexteritate. 17. Ὥστε τελεόπατον εἶναι. Vid. Epist. 2. 43. Ut absolutissimus sit. 18. Λαμβάνεσθαι τινὸς πείρας τινός. Experiri aliquem: cognoscere quempiam: perspectum habere aliquem. 19. Τὰ μὲν, τὰ δὲ, partim, partim. Nota. Articuli cum particulis μὲν & δὲ locum habent in divisionibus. 20. Λαμβάνειν τινὸς πεῖραν ἀφ' ἑτέρων αὐτὸν ἐμπείρων αὐτοῦ. Nosse aliquem ex iis, qui eum norunt, vel ex eorum, quibus notus est, sermonibus. 21. Ὁ ἀνὴρ καὶ εἰπεῖν, καὶ βουλεύσασθαι ἀδενὸς ἥττων δυνάμενος. Vir & eloquentia & consiliis nullo inferior. 22. Ὁ ἀνὴρ τῶν χρημάτων ἐγκρατέστατος. Vir ab avaritia alienissimus. 23. Ἡ παῤῥησία ὅτι μέγιστον τῆς εὐνοίας τοῦ πρὸς τοὺς φίλους σημεῖον. Libertas loquendi est maximum erga amicos benevolentiæ signum. 24. Ἔχειν ἀξιόχρεων τὸν ὄγκον τῆς ψυχῆς. Habere ingentem amplitudinem animi: amplissimo esse animo: item, tantos habere animos, quantos imperii majestas requirit. 25. Sententi. Οἱ ἀδενέστεροι τὰς φύσεις ὄντες ἢ κατὰ τὰς καταψχούσας ἐξουσίας, τὴν παῤῥησίαν δυσχεραίνουσι. Qui imbecilliorib us sunt ingeniis,

quam potentiæ dignitati convenit, vel quam potentiæ amplitudo requirit, libertatem loquendi molestè ferunt, vel ut molestam adversantur. Nota. 1. Ante πρὸς ἀξίαν hîc χρῆ subaudiatur. 2. Ἢ hîc comparativè sumitur, significatque *quam*. 26. Ὡς οὐκ ἂν ἀπορήσειεν ἔχειν τί ποιεῖν ἐναλλαμβανόντες. Lit Græcismus, cui similem vide Epist. 2. 15. Quasi eorum quid, quæ nolunt, vel quæ non propositum est ipsis facere, cogentem ipsos. Hinc. Περιωρᾶσθαί τι ποιεῖν. Propositum est mihi aliquid facere. 27. Ἀμφιλογίαν περὶ τοῦ συμφέροντος. Ambigere, altercari, vel disputare de utilitate: item, adversari, cum de utilitate deliberatur. 28. Παρασκευάζειν τινὶ πλείονα ἐξουσίαν τοῦ πράττειν, ἃ βούλεται. Dare alicui potestatem ea faciendi, quæ velit. Nota. τοῦ πράττειν hîc redditur *faciendi*. Quia infinitivis cum articulo genitivi casûs utuntur Græci eo loco, quo Latini aut gerundiis in di, vel simpliciter, vel addentes causâ aut gratiâ, vel verbo conjunctivo præcedente *ut* vel *ne*, &c. 2. post eundem infinitivum dissimulatur antecedens ἐκείνην, illa vel *ea*, cui relativum ἃ respondet. 29. Περιωρίσθαι λέγειν ἀεὶ πρὸς ἡδονήν. Studere semper, vel omnia ad gratiam loqui. 30. Οὐχ ὅπως, non modo, non solùm, non tantùm: exponitur etiam

in

in posteriore orationis membro, nedum vel tantum absit. Usurpatur etiam nonnullis locis pro non ne. 31. Μοναρχίας πολλὰς δυνάμεις. Græcism. V. t. Monarchias retinere potentes, pro potentes: imperii, vel regni retinere firma, vel firmare. 32. Ἐφέλκεσθαι τοὺς κινδύνους. Trahere periculà. 32. Sentent. Αἱ μοναρχίαι πολλοὺς τοὺς ἀναγκαίους ἐφέλκονται κινδύνους. Regum imperia multa eáque necessaria secum trahunt pericula. 34. Μετὰ πλείονος ἀσφαλείας εἶναι. Græcism. V. t. Cum majori, vel in majori securitate esse: tutorem vel tutus esse. 35. Παῤῥησιάζεσθαι ὑπὲρ τοῦ ὠφελοῦντος. Libere loqui in optima re: item, libere dicere aliquid propter audientium utilitatem. 36. Σώζειν πολλὰ τῶν ὁπωσδήποτε διαφθαρησομένων. Græcism. Conservare multa, quæ peritura videbantur. 37. Πλέον φέρεσθαι παρὰ τοῖς μοναρχοῖς. Plus valere, majori autoritate esse apud Monarchas vel principes. Plus confequi à principibus. 38. Ἀποφαίνεσθαι τὴν ἀλήθειαν. Dicere veritatem, vel vera. 39. Λέγειν ἅπαντα πρὸς χάριν. Dicere omnia ad gratiam. 40. Λέγειν μηδὲν ἄξιον χάριτος. Dicere nihil gratia dignum. 41. Ἔλαττον ἔχειν τινός. Minori in pretio esse apud aliquem: minus æstimari ab aliquo, &c. 42. Παιδόν τι

πάθειν τισὶ παρὰ καὶ τὴν Ἀσίαν δυναστευόντων. Græcism. Pati aliquid apud nonnullos eorum, qui in Asia principatum obtinent, vel qui in Asia principes sunt. Item. Affligi aliquâ re apud quosdam proceres Asiæ. 43. Γενέσθαι τινὶ χρήσιμον τῷ συμβουλεύειν, τῷ πράττειν, καὶ τῷ κινδυνεύειν. Græcism. V. t. Utilem esse alicui consilium dando, agendo, vel res gerendo, & pericula adeundo. Pro. Consulere alicujus commodis consiliis dandis, rebus gerendis, & periculis adeundis. Nota. Infinitivus Græcus cum articulo dativ. casûs mediante præpositione ἐν expressâ, vel subintellectâ ut hic ponitur loco gerundii in do, vel loco gerundivorum. 44. Διὰ τὸ παῤῥησιάζεσθαι πρὸς αὐτὸς περὶ ὧν ἐκείνοις συνέφερε. Græcism. Vid. Epist. 3, 3. V. t. Ob libertatem loquendi apud eos de iis, quæ illis conducebant. Aliàs redduntur hæc ita. Quia tamen liberiùs eos officii sui admonebat, &c. 45. Ἀποστερηθῆναι τῆς οἴκοι τιμῶν καὶ πολλῶν ἄλλων ἐλπίδων. V. t. Privari honoribus domi, & aliâ multâ spe: Amittere honores in patria gestos, & amplissimorum spe præmiorum decidere. 46. Ὀκνήρως εἶχε. Est Græcismus idem significans, quod ὀκνηρῶς ἐῖχε. Tardus erat: cunctabatur. Vid. Hoer. Orat. ad Demon. X, 11. 47. Τὰς ναῦς αὐτὸν

τὸν)Attic. pro ἑαυτὸν) ὄντας. Supra se existentes, vel eos, qui supra se sunt: vel se superiores, vel plenissimè ac elegantissimè, *in altiori* se dignitatis gradu collocatos. 48. Διὰ τὰς παρ' ἐκείνων γενομένας δυσχερείας. Propter eas, quæ ab illis extiterunt, difficultates: ob difficiles illorum mores. 49. Προθυμότερον ἔχειν πρὸς τὰς παρ' ὑμῶν ἐλπίδας. scil. γενομένας. V. t. Promptiorem esse ad spem à vobis factam: vel, *avidiùs amplecti spem, quæ à vobis ostendebatur.* 50. Παραπλήσιον δοκεῖ πεπονθέναι τοῖς πεπλευκόσιν τισίν. Græcism. Simile videtur passus navigantium quibusdam. Pro. Idem illi accidisse videtur, quod navigantibus plerisque. 51. Sententia. Πολλάκις καλὸν πλοῦν ἐπιτυχεῖν ἔστι. Sæpe bonam consequi licet navigationem: Sæpe prospera navigatio contingere solet. Nota. ἔστι cùm pro *licet, fas est*, vel *potest*, vel *fieri potest*, accipitur, infinitivum adsciscit, vt hic. 52. Παρὰ τοῖς ἔξωθεν ἀνθρώποις. Subaudi ὄντας. Est Græcismus, qui per elegantiam idem est, quod παρὰ τοῖς ἀλλοτρίοις ἀνθρώποις. Ab exteris hominibus. 53. Εὖ ποιεῖν τινα. Benefacere alicui: benè mereri de aliquo. 54. Χάριν ἔχειν τινὶ ἢ ἕνεκά τινος. Gratias habere vel agere alicui propter aliquem, vel alicujus gratiâ. 55. Καλῶς ὁμιλεῖν τοῖς στρατιώταις τὸν ἀν-

ἀνδρώπων. Atticiſm. Honeſtè uti ſtudioſis hominibus. Honorem habere præſtantibus doctrinâ & virtute viris. 56. Προτρέψασθαί τινα πρὸς τὸ φρονπίζειν. Incitare vel provocare aliquem ad curandum, vel ut curet. Noti. Nonnunquam præpoſitio πρὸς, εἰς, ὑπὲρ, διὰ vel ſimilis cum articulo τὸ infinitivo additur, qui cum verbis vel participiis motum ad locum ſignificantibus ponitur pro gerundio in dum τελικῶς. 57. Ἀντέχεσθαι τῶν πραγμάτων. Addictum eſſe, vel adhærere rebus. 58. Συμπείθειν τινὰ εἰς πειραθῆναι vel εἰς τὸ πειραθῆναι προελθεῖν. Perſvadere aliquem ad conandum proficere. Pro. Autorem eſſe alicui, ut conaretur proficere. 59. Τὸ ἔμπροσθεν Attic. pro τὸ ἔμπροσθεν, ante, anterior pars. 60. Παραπλήσιόν τι πεπονθῆναι πρὸς τὴν Φιλίππε φιλίαν, καὶ πρὸς τὰς στεφανίτας ἀγῶνας. Græciſm. Eodem eſſe erga Philippi amicitiam animo, quo erga certamina coronaria. 61. Μεμεχανῆναι vel μετέχειν ῥώμης ἀξίας τῶν στεφάνων. Habere vires coronis dignas: præditum eſſe viribus coronis dignis, &c. 62. Τυγχάνειν τινὸς παρά τινος & τιμῶν. Conſequi ab aliquo honores. 63. Καταπεπλῆχθαι τὴν ἀπειρίαν τὴν αὐτῶν, καὶ τὴν λαμπρότητα τὴν ὑμετέραν. Subaudi ὑπὸ vel διά. Deterritum eſſe, vel deterreri ob ſuam imperitiam & veſtrum ſplen-

ſplendorem, vel ſuâ imperitiâ & veſtro ſplendore. 64. Τὸ σωμάτιον οὐκ εὐκινὲς ὄν. Corpuſculum minùs elegans. 65. Ἐμποδίζειν vel ἐμποδίζειν τινὰ πρὸς τὰ πολλὰ τῶν πραγμάτων. Atticiſm. Impedire aliquem, vel impedimento eſſe alicui in multis rebus. 66. Εἶναι περί τινα. Eſſe circa aliquem, vel cum aliquo, &c. 67. Διατρίβειν περὶ τούτους τοὺς τόπους. Verſari in hiſce locis. 68. Ὧν τυγχάνει δεόμενος. Atticiſm. Vid. Epiſt. 1, 80. Quorum, vel quibus egens eſt, pro eget, vel indiget. 69. Ἐπιμελεῖσθαι τῆς ἀσφαλείας τινός. Solicitum eſſe de alicujus ſecuritate: curare alicujus ſecuritatem: curare ut aliquis ſit in tuto. 70. Ἔχειν τινὰ, ὥσπερ παρακαταθήκην παρά τε τοῦ γήρως τινὸς, καὶ τῆς δόξης ὑποκείμενον. Habere aliquem, tanquam depoſitum à ſenectute alicujus & autoritate, quam habet. 71. Τυγχάνειν πολλῆς προνοίας. Græciſm. V. t. Conſequi multam curam. Pro. multùm curari; minimè negligi. 72. Ἔχειν τινὰ ὥσπερ παρακαταθήκην παρὰ τῆς εὐνοίας τῆς πρὸς ὑμᾶς. Habere aliquem tanquam depoſitum à benevolentia, quæ eſt erga vos. 73. Ἣν (ſcil. εὐνοίαν) ἔχων ἅπασαν τὸν χρόνον διατετέλεκα. Græciſm. V. t. Quam (ſcil. benevolentiam) habens omne tempus permanſi, vel perſeveravi. Pro. Quam per omne tempus habui:

habui: quâ per omnem ætatem vos sum persecutus. Noti. Ἔχων διαπεπλεγμένα idem est per elegantiam, quod ἔφηκα. 74. Φροντίζειν ἑνὸς μόνου. Curare hoc solum: toto animo intentum esse in hoc solum. 75. Σπουδάζειν ὑπὲρ ἀνδρῶν φίλων καὶ περισπουδάστων γεγραμμένων. V. t. Curare viros amicos, & eos, qui charissimi sunt. Pro. Solicitum esse de rebus amicorum charissimorum. Curare commoda amicorum charissimorum.

Ὑπόθεσις τῆς πέμπτης Ἐπιστολῆς.

Συγχαίρει Ἀλεξάνδρῳ τῇ φιλοσοφίᾳ, καὶ ὅτι ἐγκωμίοις χρῆσθαι αὐτὸν χρὴ σθαι τοῖς ἐλπίσι τε καὶ παιδείᾳ διαφέρουσι τῶν ἀνδρῶν, τῇ τῶν λόγων δεινότητι καὶ πολιτικῆς ὁπτικωτέρους μᾶλλον ἀνθιστοιχοῦντα ἢ τῇ ἐριστικῶν λόγων· διαφέρων, οἶμαι, τοῦ Ἀριστοτέλους παιδεύσιν.

Ἰσοκράτης Ἀλεξάνδρῳ, χαίρειν.

ΠΡΟΣ τὰ παρέργα σου γράφων ὁπτικοῦ, ἄτοπον ὠήθην ποιήσειν, εἰ περὶ τῶν αὐτῶν, ὑπὲρ σε τῶν ἄλλων ἁπάντων, μήτε προσῆκον, μήτε

μὴ τε ἀφ' ἑτέρου μαι, μήτε ἐφ' ἑαυτῷ τι τοιοῦτον, ὁ ποιήσει τὸς ἀγνοοῦντας, μὴ νομίζειν πάν μ' ἔξαρκεῖν ἐπὶ τὸ γῆρας, μηδὲ παντὸς ἀπ- λῆσθαι· ἀλλ' ἔτι τὸ καταλελειμμένον μοι μέ- ρος, καὶ λοιπὸν ὃν, ὡς ἀναξίως ἐμοῦ τὸ δυνα- μενος, διὰ ἔχον νεωτερῳ- ὧν. αἰσχύνομαι δὲ καὶ πάλαι λεγόντων, ὡς φιλεῖ ἔξαπ- ει, καὶ φιλαθήναιῳ, καὶ φιλόπο- ὧν, ὡς ἀσθενοῦς πρώων, ἀλλὰ συνεχῶς τ' τε καὶ πολιτῶν ἀποδεχεσθαι τε σὺν ἡμερότητι τὸς ἡμελη- κότας αὐτῶν καὶ πολιτῶν πρᾳγμάτων ὑπόδυ- μοῦντας, ἀλλ' ὡς συνδιαλεξόμενον, ὡς ἂν λυπι- θείης, συμβαλλόντων τε καὶ καινῶν πρᾳγ- μάτων ἀφεὶς ἂν βλαβείης, καὶ ἀδικηθείης. διὸ χρὴ πλησιάζειν τὸς εὖ πρᾶξαι. τὴν τε φιλοσοφίαν ὡς ἀποδοκιμάζειν μὴ ὑφ' ἑαυ- τὸν περὶ τὸς ἔξω, ἀλλὰ νομίζειν εἰ πλε- ονεκτικὴν ἐν τῇ ἰδίᾳ διαλεκτῷ. καὶ μὴν ἀφιστῆναι ἀπὸ τῆς πόλεως τὸ παράπαν ἀφεκτέον· κατ- τὸς τὰς μοναρχίας ἔχουσιν. ἢ γὰρ συμφέρειν, ἢ πρᾶττειν τὰς μείζω τῶν ἄλλων ὀφείλειν. ἀτ' αὐτὸς ἐρίζειν πρὸς τὸς συμπολιτευομέ- νους, κατὰ τὰς ἄλλοις ἐπιτρέπειν πᾶσι αὐτὸς αἱρεῖσθαι. ταύτην μὲν οὖν οὐκ ἀμαρτῶν σε τὴν διαλεκτὸν, ἀφειλόμην· ἢ τὴν παιδείαν τῶν περὶ τὸς λόγους, ὡς ἐχρῆν ἐν τοῖς πρέ- ξασι τὸς ἀφεστηκόσιν καθ' ἡμᾶς τὴν ἡμέ- ραν, καὶ μεθ' ὧν βουλευόμεθα περὶ τῶν κοινῶν. διὸ δὴ νῦν τε δεικεῖς περὶ ὧν μελλοῦσιν ὑπ-

σιωπῶς τοῖς ἀρχομένοις προσκεῖσθαι, καὶ ὧν αὐτὸς, ἃ δεῖ ποιεῖν ἐκέλευσε, περί τε τὴν καλῶν, καὶ δικαίων, καὶ τὴν τούτοις ἐναντίων ὀρθῶς κρίνειν. πρὸς ὃ τούτους κολάζειν, καὶ τιμᾶν ὡς προσῆκον ἦν, ἑκατέρους. σωφρονεῖς δὲ παῦσαι μελετῶν. ἐλπίδα γὰρ πολλὴ τε παρῇ καὶ τοῖς ἄλλοις παρέχεις, ὡς ἂν πρεσβύτερος γνώμονος εὐμενοῦς τάττοις, ποσάκις προσέξῃς τὸν φρενοῦσθαι ἄλλων, ὅσον περ ὁ παῖδες σε ἐλεεινοτέρων ἀπάντων.

Phrases, Græcismi, Sententiæ, Notæ, &c.

1. Εἶναι περὶ τ αὐτὸν τόπον ἐκείνῳ. Esse vel versari in eodem loco cum illo. 2. Προσερεῖν καὶ ἀσπάζεσθαί τινα περὶ τ αὐτὸν ὄντα τόπον ἐκείνῳ. Alloqui seu compellare, & salutare aliquem in eodem loco cum illo versantem. 3. Ἣν (scil. δύναμιν) ἔχον νέος τε ὢν. Quam (scil. facultatem) habui, pro, quâ (scil. facultate) prædituς eram, vel florebam, cum essem juvenis, &c. Vid. Lucian. I, 4. 4. Ἀποδέχεσθαι τὴν πολιτῶν τοὺς ἀμελοῦντας αὐτῶν. Amare vel magnificere ex civibus eos, qui seipsos negligunt, vel qui nullum virtutis & doctrinæ studium habuerunt. 5. Βλαπτῆναι vel ἐλαττοῦσθαι πρὸς τινός τινι. Subaudi κατά. Græcis. Lædi re vel damnis affici. 6. Ἀποδοκιμάζειν

ημιάζειν τὴν φιλοσοφιῶν τὴν περὶ τὰς ἔριδας. V. t. Improbare doctrinarum eam, quæ circa disputationes *versatur*. Pro. Improbare inter doctrinarum genera dialecticas disputationes 7. Τῶν φιλοσοφιῶν τὴν περὶ τὰς ἔριδας (ὄσαν) νομίζειν ἐν τῇ ἰδίαις διαλεξεσιν (εἶ) πλεονεκτικήν. Inter doctrinarum genera dialecticas disputationes in privatis congressibus existimare esse utiles, vel multum valere 8. Sententia. Τῶν φιλοσοφιῶν αἱ περὶ τὰς ἔριδας ὠφέλησι τοῖς τὸ πλήθος ἀγεσιν. Dialecticæ disputationes populi gubernatoribus minùs conveniunt, vel opportunæ sunt 9. Φρονεῖν μεῖζον τῶν ἄλλων. Præstare sapientiâ vel dignitate cæteris. 10. Ἐρίζειν πρὸς τοὺς συμπολιτευομένους. Rixari cum civibus. 11. Ἀντιλέγειν πρὸς τοὺς αὐτούς. Scil. συμπολιτευομένους. Græcism. Contradicere ipsis. Scil. civibus. 12. Ἀγαπᾶν ταύτην τὴν διάλεξιν. Amare hoc studium. 13. Περιεργάζεσθαι τὴν παιδείαν τὴν περὶ τοὺς λόγους. Subaudi ὄσαν. Græcism. Magnificare disciplinam eloquentiæ. Vid. Epist. 2. 15. 14. Χρῆσθαι τοῖς λόγοις περὶ τὰς πραξεῖς τὰς καθ' ἑκάστην τὴν ἡμέραν πραττομένας. Græcism. Uti eloquentiâ in rebus quotidie contingentibus vel accidentibus, vel quæ quotidie accidunt vel contingunt: Uti eloquentiâ in quotidianæ

vitæ negotiis. 16. Βουλεύεσθαι περὶ τῶν πολιτῶν. Subaudi πραγμάτων. Deliberare de Republica. 17. Προορᾶν πολιτικῶς τοῖς ἀρχομένοις περὶ τῶν μελλόντων. Præcipere prudenter subditis, vel iis, qui parent, de rebus futuris. 18. Παρέχειν ἐλπίδας τῷ τε πατρὶ καὶ τοῖς ἄλλοις. Dare, vel afferre spem patri & aliis. 19. Προέχειν τῇ φρονήσει τῶν ἄλλων. Anteire alios sapientiâ. 20. Διενεγκεῖν ἁπάντων. Antecellere omnibus.

Ὑποθέσεις τῶν ἔπειτα ἐπιστολῶν.

Καὶ ἀρχὰς αἰτιολογεῖ, διότι ἐκ προσπαλῆ αὐτὸν εἰς θεσπαλίαν ἀποδημεῖν. ἔπειτα μαρτυρᾷ χρηστότητι καὶ εὐφόδῳ, ᾧ βούλεται ὅτι δεῖ τὸν τῶν συμπολιτευομένων εὐνοίαν προτιμᾶσθαι τῆς τυραννίδος.

Ἰσοκράτης τοῖς Ἰάσονι καὶ παισὶ, χαίρειν.

Ἀπήγγελέ τίς μοι τῶν πρεσβευσαμένων ὑμᾶς, ὅτι καλέσαντες αὐτὸν ἄνευ τῶν ἄλλων, ἠρωτήσατε, εἰ πρέπειν ἀποδημεῖν τε καὶ διαλέγεσθαι περὶ ὑμῶν· ἐγὼ δ' ἔφην μὲν τῷ Ἰάσονι καὶ Πολυφρονίδῃ ξένους ἡδέως ἂν οἰκοίην ὡς ὑμᾶς. βέλτιον γὰρ ἂν εἶναι τὴν ὁμιλίαν τὴν

τὴν χρυσοῦν ἅπασαν ὑμῖν συνεγγυᾶν. ἀλλὰ χρήματα μέν μοι πολλὰ, μάλιστα μὲν τὸ μὴ δύνασθαι πλανᾶσθαι, καὶ τὸ μὴ πρέπειν ὑπερβάλλεσθαι τοῖς πλουσίοις. ἔπειτα δ', ὅτι πάντες οἱ συνδοῦλοι τὴν ἀποδημίαν, δικαίως ἂν μοι καθαρσιν ἥσειαν, εἰ ἀποδημοίην τὸ ἄλλου χρόνου ἡσυχάζων οἴκοι, ὅπως μηδὲν ἀποδημεῖν ὑπολειφθείην, ὅτ' εἰκὸς, εἰ καὶ πρόπερσι ἄλλοσέ που διετέλουν, νῦν οὐκ ἂν σπεύδειν, ὅπως ὑποζύγιόν μοι τὸ τελευταῖον ἔσῃ. πρὸς δὲ τούτοις φοβοῦμαι καὶ τὴν πόλιν. (καὶ γὰρ ταληθῆ λέγειν,) ὁρῶ γὰρ τὰς συμμαχίας τὰς πρὸς αὐτὴν γενομένας, ταχέως διαλυομένας. εἰ δή τι συμβαίη καὶ πρὸς ὑμᾶς τοιοῦτο, πῶς ἂν τὰς αἰτίας καὶ τοὺς κινδύνους διαφυγεῖν δυνηθείην (ὁ χαλεπὸν ὄν) ἀλλ' οὐκ αἰσχυνθείην ἄν, εἴ τε διὰ τὴν πόλιν δέξαιμι παῖδ' ἀμελεῖν ὑμῶν, εἴτε διὰ ὑμᾶς τῆς πόλεως ὀλιγωρεῖν; καὶ κοινὸς ὢν τοῦ συμφέροντος ὅλου, οὐκ ἂν διὰ ὅπως ἀμφοτέροις ἀρέσκειν δυνηθείην. αἱ μὲν οὖν αἰτίαι, δι' ἃς ἔξεστί μοι ποιεῖν ἃ βούλομαι, τοιαῦταί εἰσιν συμβεβήκασιν. Οὐ μὴν περί γε τῆς ἐμαυτοῦ μόνον ἀπουσίας, οἶμαι δεῖν ἀμελεῖσθαι τὴν ὑμετέραν. ἀλλ' ἅτερ ὧν παρεγγυώμενος πρὸς ὑμᾶς διελέχθην, πειράσομαι καὶ νῦν περὶ τῶν αὐτῶν τρόπων, ὅπως ἂν δύνωμαι, διεξελθεῖν. μηδεὶς δ' ὑπολαβῇ τοιοῦτον, ὡς ἀρ' ἐγὼ παύσην ἔγραψα τὴν ἀπουσίαν, οὐχ ἕνεκα τῆς ὑμετέρας ξυνουσίας, ἀλλ'

μηδεμίαν ποιήσηςθε τοιαύτην ὑποψίαν, ἀλλὰ τὸ πρόσταγμα ὑπήκοον ἔσεσθε, ἀναγκαῖόν ἐστιν, ὑμᾶς τὴ διανοίας πλανᾶσθαι, καὶ πολλῶν διαμαρτάνειν πραγμάτων. ἴσως δὲ ἄν τις τῶν εἰκῆ ζῆν ἡδυπαθούντων, τὰς μὲν τοιαύτας λογισμὰς διασύρειν ὑπολήψεται ἀξίοις· ὃ δὲν σαφῶς διοεισάμενον, ἵνα μὲ συμβουλεύειν περὶ τῶν προκειμένων. ἔστιν δὲ ὀκνητέον ἀποφήνασθαι περὶ αὐτῶν, ἃ τυγχάνω γινώσκων. ἐμοὶ γὰρ ἀσφαλέστερον εἶναι δοκεῖ, καὶ βέλτιον ὁ τῶν ἰδιωτευόντων, ἢ ὁ τῶν πραγματευόντων. καὶ τὰς μὲν ἡδίους νομίζω τὰς πράξεις τῶν μέγα φρονούντων, ἢ τὰς πράξεις τῶν δικαίων. καὶ περὶ τούτων λέγειν ὑπολήψομαι. καί τοι μέλλειν, ὅτι πολλὰς ἐξῶ τὰς ὑπαντιωμένας, καὶ μάλιστα τὰς περὶ ὑμᾶς ὄντας. οἶμαι γὰρ ἀγνοεῖσθαι τούτους ὑπὸ τῶν πραγμάτων παρεξυμένους ὑμᾶς. σκοπῶν γὰρ ὁ παντὶ τῶν φύσιν τὰ πράγματ', ἀλλὰ πρὸς ἀλογίζονται σφᾶς αὐτούς. τὰς μὲν γὰρ ἐξουσίας, καὶ τὰ κέρδη, καὶ τὰς ἡδονὰς ὁρῶσι, καὶ τόπων ἀπολαύσεσθαι προσδοκῶσι. τὰς δὲ ταραχὰς, καὶ τὰς φόβους, καὶ τὰς συμφορὰς, τὰς τοῖς ἄρχουσι συμπίπτουσας, καὶ τοῖς φίλοις αὐτῶν, ἃ θεωροῦσιν. ἀλλὰ πεπόνθασιν, ὥσπερ οἱ τοῖς αἰσχίστοις καὶ πρὸς ἀνοσιωτάτοις τῶν ἔργων ὑπηρετοῦντες. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι τὰς μὲν πονηρίας τὰς τῶν πραγμάτων οὐκ ἀγνοοῦσιν, ἐλπίζουσι δ' ὅσον ἀγαθὸν ὄψιν ἐν αὐτοῖς, τόλμᾳ ἀναλήψεσθαι. τὰ δὲ δεινὰ πάντα

πάντα τὰ προσόντα πρὸ πραγμάτων, καὶ τὰ κακὰ διαφεύξεσθαι, καὶ διοικήσειν τὰ πρὸς σφᾶς, κινδύνων ὄντας πόρρω, τῇ δ' ὠφελίᾳ ἐγγύς, τὰς μὲν ἂν ταυτὸν ἔχοντας τὴν διάνοιαν, ζηλῶ τ' ῥᾳδυμίας. αὐτὸς δ' ἀλογιστεῖν ἂν, εἰ συμβουλεύων ἑτέροις, ἐκείνων ἀμελήσας, τὸ ἐμαυτῷ συμφέρον σκοποίην. καὶ μὴ παντάπασιν ἔξω θεὶς ἐμαυτὸν καὶ τῶν ὠφελειῶν, καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων, τὰ ἐλπίσια προμηνοίην. ὡς ἂν ἐμοὶ ταυτὸν ἔχοντα τῇ γνώμῃ, ὅπως ἐμοὶ προσέχητε τὸν νοῦν.

Phrases, Græcismi, Sententiæ, Notæ, &c.

1. Ἀπαγγέλλειν τινί τι. Renunciare aliquid alicui. 2. Τὶς τῶν πρεσβευσάντων ὡς ὑμᾶς. Ὡς hîc ponitur pro πρός. Quidam eorum, qui apud vos legationem obierunt, vel quidam legatorum ad vos missorum. 3. Καλεῖν τινα ἄνευ τῶν ἄλλων. Sevocare aliquem ab aliis: vocare quempiam seorsim ab aliis. 4. Διαλέγεσθαι πρός τινι. Commorari cum aliquo, & apud aliquem; item, uti familiaritate alicujus. 5. Ἀφικέσθαι, vel ἀφικνεῖσθαι ὡς ὑμᾶς. Venire ad vos. ὡς hîc rursus pro πρὸς usurpatur. 6. Οἶδα συνεσομένην τὴν ὁμιλίαν τὴν γεγενημένην πᾶσιν ἡμῖν. Novi familiaritatem, si conditiuta fuerit, profuturam esse omnibus nobis. Vel. Scio congressum nostrum nobis omnibus posse

pôsse prodesse. Nota. διενεγκεῖν aor. 2. act. infinitiv. hîc per enallagen temporis ponitur pro futuro. 7. Ἐμποδίζει με πολλά. Atticiſm. Vid. Iſocr. Orat. ad Demon. VI, 5. Multa me impediunt. 8. Τὸ μὴ δύνασθαι πλανᾶσθαι ἐμποδίζῃ με ὡς ὑμᾶς ἀφικέσθαι. Græciſm. V. t. Non poſſe *me* errare impedit me ad vos venire. Quod itineris labores, vel moleſtias ferre nequeam, impedior ad vos venire, vel impedimento mihi eſt, ut ad vos veniam. 9. Πυθέσθαι vel πυνθάνεσθαι τὴν ἀποδημίαν. Audire peregrinationem, vel de peregrinatione. 10. Προαιρεῖσθαι ἡσυχίαν ἄγειν. Propoſitum habere, vel, in animum inducere quietem amplecti, &c. 11. Ἀποδημεῖν ὀπὶ γήρως. (Atticè pro γήρᾳ] &.) Peregrinari in ſenectute. 12. Διατρίβειν ἄλλοσε ποι. Morari, vel vivere alibi. Nota. ποι particula enclitica ornatûs hîc tantùm causâ additur. 13. Σπεύδειν οἴκαδε, vel εἰς οἶκον. Feſtinare, vel properare domum. 14. Οὕτω νῦν ἐγγύς μοι ὁ τελευτῆς ὄντος. V. t. Ita ſub manu, vel *propè* mihi fine, vel obitu exiſtente. Pro. Cùm tam propè mihi adeſt mors, finis: poſtquam ab obitu tam propè abſum. 15. Διαλύειν συμμαχίας τὰς πρὸς τὴν πόλιν γενομένας. Diſſolvere ſocietatem, quæ cum civitate eſt: dirimere ſocietates cum civitate,

re, vel republica intus. 16. Οὐκ ἔξεστί μοι ποιεῖν ἃ βούλομαι. Non licet mihi, non possum facere, quæ volo. 17. Ἐπιστέλλειν περὶ τῶν ἐμαυτοῦ. Subaudi πραγμάτων. Scribere, vel mittere literas de suis rebus. 18. Ἀμελεῖσθαι τῶν ὑμετέρων. Subaudi πραγμάτων. Negligere vestra negotia, vel vestras res. 19. Διαλέγεσθαι πρὸς ὑμᾶς. Differere vobiscum. 20. Διελθεῖν περὶ αὐτῶν τούτων. Differere de isdem his: explicare eadem hæc. 21. Ἥκειν εἰς τῆλο μανίας. Græcum. Ita, vel tantum insanire: eò insaniæ devenire. 22. Ὡς ἀγνοεῖν. Græcis. Ut ignorem. Vid. Epist. 2. 43. 23. Γράφειν ἀρείττω τῶν πρότερον δεδογμένων. Scribere meliora iis, quæ prius, vel ante edita sunt. 24. Ἀπορεῖν τῆς ἀκμῆς. Deficere, vel destitui vigore ætatis: senescere ætate: senem esse. 25. Λαβεῖν δόξαν πολὺ φαυλοτέραν τῆς νῦν ὑπαρχούσης. Vet. Nanciscor gloriam multo deteriorem nunc existente, vel eâ, quæ nunc est. Et paucis, *diminuere gloriam non parum.* 26. Προσέχειν τὸν νοῦν τῇ ἐπιδείξει. Adhibere animum ostentationi: servire ingenii ostentationi. 27. Σπουδάζειν πρός τινα. Seriò agere cum aliquo. 28. Ὑποθέσεις πολὺ καλλίους καὶ μᾶλλον λόγου ἔχουσας. Invenire argumenta longè pulchriora & uberiora, &c. 29. Οὐδέποτε ἐφιλο-

φιλοτιμήθην ὅτι τούτοις. Nunquam appetivi in his, vel ob hæc: vel *nunquam placui mihi de his.* 30. Εἶναι ἐν πολλοῖς καὶ μεγάλοις πράγμασι. Implicari multis & arduis negotiis. 31. Sententia. Αἱ ἐμπειρίαι παιδεύουσι τοὺς γέροντας μᾶλλον τῶν ἄλλων δύνασθαι καθορᾶν τὸ βέλτιστον. Experientia ac rerum multarum usus senes erudit, ut quid expediat, acutius quam alii perspicere possint. 32. Διαλέχθῆναι περί τινος παντάπασιν ἐκλελυμένως. Dicere sententiam de aliqua re dissolutè. 33. Λέγειν τι ὧν πρότερον ἀκηκόασι. Est Græcismus, in quo post τι subaudi ἐκείνων. Vid. Epist. 3. 3. Dicere aliquid eorum, quæ antea audivistis. 24. Ἀπέχεσθαι τῶν ἄλλου τινος εἰρημένων. Abstinere ab iis, quæ aliquis dixit. Abstinere ab alterius dictis. 35. Τὸ πρῶτον ἐμφαινόμενον, ἐν τῶν δεδιωγμένων ἐστί. Id, quod primùm occurrit, unum ex persuasis est. 36. Διαλείβειν περὶ τὴν φιλοσοφίαν. Versari in Philosophia: tectari philosophiam. 37. Ὑποτίθεσθαι καὶ λαβεῖν τὸ τέλος. Proponere & consequi finem. 38. Τὸ στοιχεῖον καὶ κῆ τῶν ἄλλων πάντων, καὶ κῆ ὑμετέρων πραγμάτων. Nota. κῆ hic per periphrasin additur. Vid. Epist. 2. 15. Fundamentum & aliarum rerum, & vestrorum negotiorum. 39. Οὐδὲν διοίσει ὅτι πραχθῆναι.

Græ-

Græciſm. Vid. Epiſt. 1. 8. Nihil poteſt agi. 40. Λογίζεσθαί τι μὴ πολλῆς φρονήσεως. Conſiderare, vel cogitare aliquid ſingulari ſapientiâ. 41. Ποτέρους τὴ τιμῶν ἀγαπᾶσι. Atticiſm. Vid. Orat. ad Demon. VI, 5. Utros, vel quales honorum, pro honores adamare. 42. Σκεπτέον τὰς πράξεις τὰς καθ' ἑκάστην τῶν ἡμέραν. (Subaudi γινομένας.) Conſiderandæ ſunt actiones vel res, quæ in dies, vel quotidie incidunt. 43. Ἐπιτυγχάνεσθαι τῆ συμφέροντος. Conſequi utilitatem. 44. Ποιεῖσθαι ὑποθέσιν. Jacere fundamentum. 45. Πράττειν τὸ παρεμπῖπτον. Agere id, quod fortuitò incidit. 45. Τυγχάνω γινώσκων. Græciſm. Vid. Epiſt. 1. 81. Scio, ſentio. 46. Sententia. Ἀσφαλέστερός ὅστις βίος καὶ βελτίων ὁ τῶν ἰδιωτευόντων ἢ ὁ τῶν τυραννευόντων. Securior eſt & melior privatorum hominum, quam Tyrannorum vita. 47. Αἱ τιμαὶ, αἱ παρὰ τῶν μεγαλοφρόνων ἡδίονές εἰσιν, ἢ αἱ παρὰ τῶν δουλευόντων. Subaudi γινόμεναι. V. t. Honores, qui à magnanimis *viris fiunt*, ſuaviores ſunt, quàm qui à ſervitute oppreſſis *ſunt*. Vel. Jucundiores ſunt honores, quos viri magnanimi exhibere ſolent, quàm quos à ſervitute oppreſſis extorquet metus. 48. Τὰς περὶ ὑμᾶς οὔσας. Græciſm. Familiares veſtros. 49. Ἐπιχειρεῖν τῆς αἰσχύνης καὶ παρανομοῦντος τῶν ἔργων. Atticiſm. Vid. I-

socr. Orat. ad Demon. VI, 5. Moliri turpissima & scelestissima, vel nefaria facinora. 50. Ἐκλαβεῖν τὸ ὠφελοῦν τὸ ἐν τοῖς πράγμασι. Excipere id commodi, quod rebus inest. 51. Πόρρω εἶναι κινδύνων. Procul esse, vel remotum esse à periculis. 52. Ἐγγὺς εἶναι τῆς ὠφελείας. Proximum esse utilitatibus. 53. Ἔχειν ταύτην τὴν διάνοιαν. Eandem habere sententiam: in eadem esse sententia: idem sentire: hoc esse animo. 54. Τιθέναι ἑαυτὸν ἔξω τῶν ὠφελειῶν, καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων. V. t. Ponere seipsum extra commoda & alia omnia. Vel. Repudiare commoda & cæteras res omnes. 55. Παραινεῖν τὰ βέλτιστα. Præcipere optima, vel utilissima. 56. Προσέχειν τινὶ τὸν νοῦν. Auscultare alicui, &c.

Ὑποθέσις τῆς ἑβδόμης Ἐπιστολῆς.

Τυραννόν τινα τῆς ὁπωσοῦν ἀποδέχεσθαι, καὶ εὐκαιρίαν ζητεῖν φιλανθρωπίαν εἰς τοὺς ὑφηκόους, καὶ εἰς τοὐπίσω ἐν τοῖς μάλιστα ὁπωσδοῦν ἀναχαλεῖ· ἔπειτα ἀξιοῖ αὐτὸν Αὐτοκράτορί τινι ἐπιτρέπειν.

Ἰσοκράτης Τιμοθέῳ, χαίρειν.

ΠΕΡΙ μὲν τῆς οἰκειότητος τῆς ὑφ' ἡμῶν πρὸς ἀλλήλους, οἶμαί σε πολλῶν ἀκη-

ἀκμαιότερα, συγχαίρω δὲ σοι πυνθανόμενος,
ὅτι τοῦτον μὲν τὴν δυνάμει τῇ παρούσῃ κάλ-
λιον χορὰ τὰ παλαιὰ, καὶ φρονιμώτερον ἔπειθ'
ὅτι τοσαύτην δόξαν καλῶν κτήσασθαι μᾶλλον,
ἢ πλοῦτον μέγαν συναγαγεῖν. σημεῖον γὰρ ὃ
μικρὸν ἐπιδόσεως ἀρετῆς. ἀλλ' ὡς δυνατὸν ἄ-
μεινον, ταύτην ἔχων τὴν γνώμην. ὡς ἐμοὶ
ἐμμενοῦντι τοῖς περὶ σοῦ νῦν λεγομένοις, ἀπο-
φήσεις σὺν ἐγκωμιασομένων τινὰ τε φρόνησιν
τινὰ σὴν, καὶ τινὰ περαίρεσιν ταύτην. ἡγοῦμαι
γὰρ καὶ τὰ διηγούμενα περὶ τοῦ σοῦ παλεῖς, συμ-
βαλλόμενος μεγάλην πίστιν πρὸς τὸ δοκεῖν σὲ φρο-
νεῖν τε, καὶ διαφέρειν τῶν ἄλλων. εἰώθασι γὰρ
οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων οὐχ ὅπως ἐπαινεῖν καὶ
τιμᾶν τοὺς ἐκ τῶν πατέρων τῶν εὐδοκιμούντων
ζηλοῦντας, ὡς τοὺς ἐκ τῶν δυσκόλων καὶ χαλε-
πῶν, ὥσπερ φαίνονται μηδὲν ὁμοίους τοῖς γε-
νεύσιν ὄντες. μᾶλλον γὰρ ὅταν πάντων κεχαλε-
σμένων αὐτοῖς ἔξω τὸ σῶφρον σύμβουλον ἀ-
γαθὸν. σὺν εἰκότως καὶ σωφρονούντως γιγνομέ-
νων. ὧν ἐνθυμούμενον, χρὴ ζηλοῦν καὶ φιλοσο-
φεῖν, ἐξ ὅτου τρόπου, καὶ μὴ πίνων, καὶ πᾶσι συμ-
βόλοις χρώμενον, τάς τε τῆς πόλεως ἀπορίας
ἐπανορθώσεις, καὶ τοὺς πολίτας ὅπῃ τε τοὺς εὐ-
εργεσίας καὶ τὴν σωφροσύνην προτρέψεις, καὶ
ποιήσεις αὐτοὺς ἥδιον ζῆν, καὶ θαρραλεώτερον
ἢ τὸν παρελθόντα χρόνον, ταῦτα γὰρ ἔστιν
ἔργα τοῦ ὀρθῶς καὶ φρονίμως δυναστεύοντος. ὧν
ἔνιοι καταφρονήσαντες, ἐδὲν ἄλλο σκοποῦσι,

πλὴν ὅπως αὐτά τε ὡς μὴ πλείστης ἀσελγείας διάξουσι, τήν τε πολιτῶν τοὺς βελτίστους καὶ φρονιμωτάτους ἀμυνοῦνται καὶ δασμολογήσουσι. καλῶς εἰδότες ὅτι πρόσκειται τοὺς εὖ φρονοῦντας, καὶ τοὺς τὴν πλὴν ταύτην ἔχοντας, μὴ τοῖς τῶν ἄλλων κακοῖς ἑαυτοὺς ἡδονὰς παρασκευάζειν, ἀλλὰ τὰ αὐτῶν ὑπομελείαις τοὺς πολίτας εὐδαιμονεστέρους ποιεῖν. μηδὲ πικρῶς μὲν καὶ χαλεπῶς διακεῖσθαι πρὸς ἁπάσας, ἀμελεῖν δὲ τὰ αὐτῶν σωτηρίας. ἀλλ' ὅπως πράως καὶ νομίμως δίκας λῆν τῶν πραγμάτων, ὡς ἥδιστα αὐτοῖς τολμᾶν ὑπηρετεῖν, μὴ τοιαύτης δ' ἀκριβείας τοῦ τὰ σώματ' ποιεῖσθαι φυλακήν, ὡς ἁπάντων αὐτὸς ἀνελεῖν βουλομένων. ταύτην γὰρ τὴν διάνοιαν ἔχοιτες, αὐτοί τ' ἂν εἶεν ἔξω τῶν κινδύνων, καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας εὐδοκιμοῖεν. ὧν ἕνεκα καὶ μείζω χαλεπὸν δοῦναι εὑρεῖν. ἐνεθυμήθην δὲ μέλαξυ γράφων, ὡς εὐτυχῶς ἅπαντά σοι συμβέβηκε τοῦ μὲν γὰρ εὐτυχίαν, ἣ ἀναγκαίως ἔχει κτήσασθαι περιφανέως, μὴ βίας πολλῆς, καὶ ἀπεχθείας ὁ πατήρ σοι καταλέλοιπε. τὸ δὲ χρῆσθαι τούτοις καλῶς τε καὶ φιλανθρώπως ὅπως σοι γένηται. ὧν χρὴ σε πολλὴν ποιεῖσθαι τὴν ὑπομέλειαν. ἃ μὲν ἔν ἐγὼ γινώσκω, ταῦτ' ἔστιν. ἔχει δ' ὅπως εἰ μὲν ἐρᾷς χρημάτων, καὶ πολλῆς δυνάστείας, καὶ κινδύνων, δι' ὧν αἱ κτήσεις τούτων εἰσὶν, ἑτέρως σοὶ συμβάλλω παραινητέον. εἰ δὲ ταῦτα μὲν ἱκανῶς ἔχεις ἀρετῆς

ὃ δὲ δόξης καλῆς, καὶ τὸ ὠφελεῖν τὴν πολλῶν εὐνοίας ὑπομένεις, τοῖς τε λόγοις τοῖς ἐμοῖς πρέσβεκτέον τὸ νῦν ὄζι, καὶ τοῖς καλῶς τὰς πόλεις τὰς αὐτῆν διοικοῦσιν, ἀμιλλητέον, καὶ πρακτέον αὐτῆν διενεγκεῖν. ἀκόω δ' ἐγὼ Κλεόμμιν τ' ἐν Μηθύμνῃ, ταύτην ἔχοντα τὴν δυναστείαν, περί τε τὰς ἄλλας ἀφελῆς καλόν τε κἀγαθὸν εἶν, καὶ φρένιμον, καὶ τοσοῦτον ἀπέχειν τὸ πυκὰς ἀποκλείειν, ἢ φυγαδεύειν, ἢ δημεύειν τὰς οὐσίας, ἢ ποιεῖν ἄλλο πακόν, ὥστε πολλὴν ἀσφάλειαν παρέχειν τοῖς συμπολιτευομένοις, καὶ πάγχυ δ' τὰς φυγάδας, ἀποδιδόναι δ' τοῖς μὲν καλιεῦσι τὰς κτήσεις, ἐξ ὧν ἐξέπεσον, τοῖς δ' πριαμένοις, τὰς τιμὰς τὰς ἐκείνοις γιγνομένας. πρὸς δ' τούτοις καθοπλίζειν ἅπαντας τοὺς πολίτας, ὡς ἀδεκὸς μὲν ὁπλίζεσθαι περὶ αὐτὸν νεωτερίζειν δὲ ἄρα πρὸς τολμήσωσιν, ἡγεμόνα λυσιτελεῖν αὐτῷ τεθνάναι μᾶλλον τοιαύτην ἀρετὴν ἐνδείξαμένῳ τοῖς πολίταις, ἢ ζῆν πλείω χρόνον τ' ἄλλων, τῇ πόλει τ' μειζόνων κακῶν αἰτίῳ γιγνομένῳ. ἔτι δ' ἂν πλείω σι περὶ τούτων διελέχθην ἴσως ἂν κ' χαρείστερον, εἰ μὴ παυλάτασιν ἐδέησέ με διὰ ταχέων γράψαι τὴν ἀποστολήν. νῦν δ' σὶ μὲν αὖθις συμβουλεύσομεν, ἂν μὴ κωλύῃ με τὸ γῆρας· ἐν δ' τῷ παρόντι περὶ τ' ἰδίων δηλώσομεν. Αὐτοκράτωρ δ', ὁ τὰ γράμματα φέρων, οἰκείας ἥκειν ἔχει. περί τε δὲ τὰς αὐτὰς διαλείψας χρό-

χονας. καὶ τέχνη τῇ αὐτῇ κέχρησαι, καὶ τὸ τελευταῖον πολλάκις περὶ τ' ἀποδημίας τ' ὡς σὲ σύμβολ@ ἐβουλόμην αὐτῷ. διὰ δὴ ταῦτα πάντα βουλοίμην ἂν σε καλῶς αὐτῷ χρῆσθαι, καὶ συμφερόντως ἀμφοτέροις ἡμῖν, καὶ γνῶσθαι φανερὸν ὅτι μέρ@ τι καὶ δι' ἡμᾶς γίνεται τ' δεόντων αὐτῷ. καὶ μὴ θαυμάσῃς, εἰ σοὶ μέν ὅτως ἐπιτέλλω· προθύμως, Κλεάρχε· ὃ μηδὲν πώποτ' ἐδεήθην. οἶδα γὰρ ἅπαντες, οἱ παρ' ὑμῶν καταπλέοντες, σε μὲν φασὶν ὁμοίως εὖ) τοῖς κεφαίοις τ' ἐμοὶ πεπλησιακότων. Κλεαρχον δ' χρ μὲν ἐκεῖνον τ' χρόνον, ὅτ' ἐν ὧν παρ' ἡμῖν, ὡμολόγων, ὅσοι ποτὲ ἐνέτυχον, ἐλευθεριόταλον εἶ) καὶ πραόταλον, καὶ φιλανθρωπόταλον τ' μεταχόντων τ' διαλεκτῆς· ἐπειδὴ δ' τιμὴ δύναμιν ἐλαβεστοσάτον ἔδοξε μεταπεσεῖν, ὥσε πάντας θαυμάζειν τὰς πρότερον αὐτὸν γινώσκοντας. προὸς μὲν δὴ ἐκεῖνον διὰ τὰς αἰτίας ταύτας ἀπηλλοτριώθην. σὲ δ' ἀποδέχομαι καὶ πρὸ πολλοῦ ποιησάμην γ' ἂν οἰκείως διαλεχθῆναι πρὸς ἡμᾶς. δηλώσεις δ' καὶ σὺ διὰ ταχέων σὶ τιμὴ αὐτὴν ἔχεις γνώμην ἡμῖν. Αὐτοκράτορός τε γὰρ ἐπιμελήσῃ καὶ πέμψεις ἐπιστολὴν ὡς ἡμᾶς, ἀναμεμιγμέν@ τιμὴ φιλίαν καὶ ξενίαν τιμὴ πρότερον ὑπάρχουσαν. ἔρρωσο. καὶ εἴ τα ἄλλα δέῃ παρ' ἡμῶν, ἐπίστελλε.

Phrases,

Phrases, Græcismi, Sententiæ & Notæ.

1. Ἀκόειν περὶ τ οἰκειότητ & τ ὑπαρχόσης ἡμῖν πρὸς ἀλλήλους. V. t. Audire de conjunctione existente nobis inter nos. Pro. Audire de necessitudine nostra, vel quâ inter nos conjuncti sumus. 2. Χρῆσθαι τῇ δυναστείᾳ κάλλιον τὸ πατρὸς ἢ φρονιμώτερον. Potestate uti rectiùs ac prudentiùs patre, vel quam pater usus fuit. 3. Ἐκφέρειν ὐ μικρὸν τ ἀρετῆς σημεῖον. Offendere non parvum virtutis signum. 4. Συμβάλλεσθαι μεγάλην πίστιν πρὸς τ. Conferre maximam fidem ad aliquid. Vel. Plurimum momenti afferre ad aliquid. 5. Τὸ παρὰ λόγον συμβὰν ἀγαθόν. Bonum, quod præter rationem vel expectationem contingit, vel offertur. 6. Ἐξ ὧν τρόπων. Quomodo, quibus modis. 7. Προτρέπειν τοὺς πολίτας ἐπὶ τὰς εὐεργεσίας ἢ τὴν σωφροσύνην. Cohortari cives ad beneficentiam & modestiam. 8. Ἡμέρως ἢ μαλεπῶς διακεῖσθαι πρὸς ἅπαντας. Græcismus. Vid. Isocr. Orat. ad Demon. X, 11. Acerbum & sævum in omnes esse: acerbitatem & sævitiam in omnes exercere. 9. Ὡς' ὐδένα αὐτὸς πλεῖν ἐπιβαλεύειν. Græcismus. Vid. Epist. 2. 43. 10. Μετὰ πάσης ἀκριβείας τὴν τῶν σωμάτων παιδεῦσαι φυλακήν.

Græciſm. Tam diligenter vel tantâ diligentiâ munire vitam ſuam. 11. Βούλεσθαί τινα ἀνελεῖν. Velle aliquem occidere: in exitium alicujus conſpirare. 12. Εὐδοκιμεῖν παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησι. Gloriâ florere apud cæteros Græcos. 13. Ἀναγκαίως. Græciſm. Vid. Iſocr. Orat. ad Demon. X, 11. V. t. Neceſſariò habet, pro, neceſſarium eſt. 14. Τοῦτ' ὀπί σοι χέρσι. Hoc in te ſitum eſt, penes te eſt, vel in tua manu eſt. 15. Sententia. Αἱ τῶν χρημάτων καὶ τῆς πολλῆς δυνάσεως κτήσεις διὰ κινδύνων εἰσί. V. t. Pecuniarum & magnæ potentiæ acquiſitiones per pericula ſunt. Pro. Pecuniæ & potentia magna non ſine periculis parantur, vel ſine periculis parari nequeunt. 16. Πρόσκειται τοῦτο τῶν τοῖς λόγοις τοῖς ἐμοῖς. Obtemperandum eſt orationi meæ. 17. Διοικεῖν καλῶς τὴν πόλιν. Adminiſtrare urbem præclarè. 18. Ὥστε πολλὴν ἀσφάλειαν παρέχειν τοῖς συμπολιτευομένοις. Græciſm. Vid. Epiſt. 2. 43. Ut ſecuritatem reddat civibus, &c. 19. Αἴτιον γίνεσθαι τοῦ μεγίστων κακῶν τῇ πόλει. Autorem vel cauſam eſſe maximorum malorum civitati; item *crudeliter in cives* graſſari. 20. Διὰ ταχέων. Græciſm. idem ſignificans quod ταχέως. Celeriter: cum feſtinatione. 21. Ἐν τῷ παρόντι. ſcil. χρόνῳ. Hoc tempore, nunc, in præſentia.

22. Οἱ-

22. Οἰκείως ἔχει. Græciſm. Vid. Iſocr. Orat. ad Demon. X, 11. V. t. Familiariter habet. Pro. Familiaris eſt. 23. Γίνεσθαι περὶ τὰς αὐτὰς διατριβάς. Verſari in iiſdem ſtudiis. 24. Γίνεσθαί τινι σύμβολον περὶ τῆς ἀποδημίας ὡς σὲ, pro πρὸς σέ. Autorem eſſe, vel ivadere alicui ad te proficiſcendi, vel ut ad te proficiſcatur. 25. Συμφερόντως ἀμφοτέροις. Prout expedit utriſque vel utrique. 26. Ὥστε πάντας θαυμάζειν τὸς πρότερον αὐτὸν γινώσκοντας. Græciſm. Vid. Epiſtol. 2.43. Ut omnes, qui priùs illum noverant, mirentur. 27. Οἰκείως διατεθῆναι πρός τινα. Græciſm. Familiariter affectum eſſe in aliquem: familiariter complecti aliquem. 28. Ἀνανεώσασθαι τὴν φιλίαν καὶ ξενίαν τὴν πρότερον ὑπάρχουσαν. Renovare amicitiam & hoſpitium vetus, &c.

Ὑπόθεσις τῆς δευτέρας ἐπιστολῆς.

Ἀξιοῖ τὸς Μιτυληναίους, Ἀγήνορα μισθοῦν, ὃν ἡμῶν αὐτὸς διδάσκαλον ἡγούμεθον, καὶ λέγειν.

Τοῖς Μιτυληναίων ἄρχουσι.

Οἱ παῖδες οἱ Λοαρέως, ὑμέτεροι δ' ἐμοὶ, παιδευθέντες ὑπὸ Ἀγήνορος τὰ πρὸς τὸ λέγειν

τὴν μισθοφορὰν, ἐδεήθησάν μου γράμματα
πέμψαι πρὸς ὑμᾶς, ὅπως ἂν, ἐπιδὴ καὶ
τὴν ἄλλων πηνὰς καπηλεύετε φυγάδων, καὶ τού-
των καταδέξησθε, καὶ τὰ πατέρα, καὶ τοὺς ἀδελ-
φούς. λέγουσι δέ μοι πρὸς αὐτούς, ὅτι δέδοι-
κα μὴ λίαν ἄποπτον δόξω, καὶ περίεργος,
ζητῶν εὑρίσκεσθαι πολιτικοῦ τι τοῦ μείζονος παρ'
ἀνδρῶν, οἷς ἐδὲ πώποτε πρότερον ὅστε διε-
λέχθην, ὅστε συνήθης ἐγενόμην. ἀκούσαντες
ταῦτα, πολὺ μᾶλλον ἐλιπάρουν. ὡς δ' ἐδὲν
αὐτοῖς ἀπέβαινεν, ὧν ἤλπιζον, ἅπασιν ἦσαν
καταφανεῖς, ἀπλῶς διακείμενοι, καὶ χαλεπῶς
φέροντες. ὁρῶν δ' αὐτοὺς λυπουμένους μᾶλλον
τοῦ πρόσθεν, τελευτῶν ὑπεδόμην γράψειν
τὴν ἐπιστολὴν, καὶ πέμψειν ὑμῖν. περὶ μὲν καὶ
τοῦ μὴ δικαίως ἂν δοκεῖν μοι ἐξ, καὶ ὀχλη-
ρὸς, ταῦτ' ἔχω λέγειν. ἥδομαι δ' καλῶς
ἂν ὑμᾶς βεβουλεῦσθαι, καὶ διαλαμπομένους τοῖς
πολίταις τοῖς ὑμετέροις, καὶ πειρωμένους τοὺς
μὲν φεύγοντας ὀλίγους ποιεῖν, τοὺς δ' συμπο-
λιτευομένους τὰ περὶ τὴν σάσιν, τοῦ πολιτεύ τοῦ
ἡμετέρου. μάλιστα δ' ἂν τις ὑμᾶς ἐπαινέ-
σειεν, ὅτι τοῖς καλῶς ἀποδίδοτε τοῦ ἀδίκου.
ὁπόσοι κινοῦσι γε, καὶ ποιεῖτε πᾶσι φανερὸν, ὡς
ἃ μὲν χρημάτων ὑπεδυμήσαντες τ' ἀλλοτρίων,
ἀλλ' ὑπὲρ τ πόλεως δόντες, ἐποιήσατε τοῦ
συμβουλοῦ αὐτῶν. ἃ μὲν ἀλλ' εἰ καὶ μηδὲν ὑ-
μῖν ἔδοξε τούτων, μηδὲ προσδέχεσθε μηδέπω
τοῦ φυγάδων, τούτους γε νομίζω συμφέρον
ὑμῖν

ὑμῶν καλάζειν. αἰσχρὸν γὰρ τὴν μὲν πόλιν ὑμῶν οὖσαν πάντων ὁμολογεῖσθαι μισητὴν τὴν εἰς τὰς ὀνομαστὰς ἐν ταύτῃ, συγχωρεῖν παρ' ἐμοῦ γεγενῆσθαι. τὸ δὲ περιέχον τῶν ὄντων περὶ τὴν ἰσχὺν τὴν παιδείας ταύτης, ζεύγειν ἐν τοιαύτης πόλεως. καὶ τὰς μὲν ἄλλας Ἑλλήνας τὰς διαφερούσας ὅτι τῶν καλῶν ὑπομνημάτων, καὶ μισθὲν περιοικούσας, πιεῖσθαι πολίτας. ὑμᾶς δὲ τὰς εὐδοκιμούσας τε μᾶλλον τοῖς ἄλλοις, καὶ μεταλαβούσας τῆς αὐτῆς φύσεως ἀμείνονα πολὺ ἑτέρους μετεικάσας. δαιμάζω δ', ὅσαι τῶν πόλεων μείζονων δωρεῶν ἀξίαν τὰς ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι καλοφθάσας μᾶλλον, ἢ τὰς τῇ φρονήσει, καὶ τῇ φιλοπονίᾳ τῶν χρησίμων εὐρισκούσας τι. καὶ μὴ συνορᾶσιν, ὅτι πεφύκασιν, αἱ μὲν περὶ τὴν ῥώμην, καὶ τὸ τάχος δυνάμεις, συναποθνήσκειν τοῖς σώμασιν· αἰεὶ δ' ὑπάρχειν μένειν, ἅπαντα τὰ χρόνον ὠφελοῦσαι τοὺς χρωμένους αὐταῖς. ὧν ἐνθυμουμένους χρὴ τοὺς νῦν ἔχοντας, περὶ πλείστου μὲν ποιεῖσθαι τοὺς καλῶς καὶ δικαίως τὰ αὐτῶν πόλεως ὑπομνήσαντας, δευτέρους δὲ τοὺς πρώτην καὶ δόξαν αὐταῖς καλὴν συμβάλλεσθαι δυναμένους. ἅπαντες γὰρ ὥσπερ δείγμασι τοῖς τοιούτοις χρώμενοι, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς συμπολιτευομένους ὁμοίους εἶναι τοῖς τοιούτοις νομίζουσιν. ἴσως δ' ἂν εἴποι τις ἄν, προσήκειν τοὺς εὑρέσθαι τὰ βουλομένους, μὴ τὸ προσ-

μῶ

μα μόνον ἐπαινεῖν, ἀλλὰ καὶ σφᾶς αὐτὸς
δεικνυειν δικαίως ἂν τυγχάνειν, περὶ ὧν ἂν
ποιῶνται τὸς λόγος. ἔχε δ' ὅπως. ἐγὼ τὰ
μὲν πολιτεύεσθαι καὶ ῥητορεύειν ἀπέχθον. ὅτε γὰρ
φωνὴ εἶχον ἱκανήν, ὅτε τόλμαν, ἃ μηδέ
γε παντάπασιν ἄχρηστ' ἔφυν, ἀδ' ἀξίωμ'. ἀλλὰ τοῖς προαιρεμένοις λέγειν ἀγα-
θόν τι περὶ ὑμῶν, καὶ τ' ἄλλων συμμάχων,
φανείλιμ' ἂν καὶ σύμβουλ' καὶ συναγωνιστὴς γε-
γενημένον· αὐτός τε πλείους λόγους πεποιη-
μένον περὶ τ' ἐλευθερίας, καὶ τ' αὐτονομίας
τ' Ἑλλήνων, ἢ συμπάντες οἱ τὰ ῥήματα
καταλελειφότες. ὧν ἐγὼ ὧν ὑμεῖς ἂν μοι δικαί-
ως πλείστην ἔχοιτε χάριν. μάλιστα γὰρ ἐπιδη-
μοῦντες διατελεῖτε τ' τοιαύτης καταστάσεως.
ὀλίγου δ' εἰ Τιμόθεος καὶ Κόνων ἐπύγχανον
ζῶντες, Διόφαντος δ' ἦκεν ἐκ τ' Ἀσίας,
πολλὴν ἂν αὐτὸς ποιήσασθαι σπουδὴν, εὑρέ-
σθαι μεβουλόμενος, ὧν ἐπύγχανον χρείαν ἔ-
χοντες. περὶ ὧν ἐκ οἶδ' ὅ, τι δεῖ πλείω λέ-
γειν. οἶδεις γὰρ ὑμῶν ὅπως ὀρθῶς, ἀδ' ἐπι-
λήσμων, ὅστις ἐκ οἶδε τὰς ἐκείνων εὐεργεσίας.
ὅπως δ' ἂν μοι δοκοίημε κάλλιστα βεβουλεῦσθαι
περὶ τούτων, εἰ σκέψαισθε πῶς ἔχει ὁ δεόμενος,
καὶ ὧν ἐκ ποίων τινῶν ἀνθρώπων. εὑρήσετε γὰρ
ἐμὲ μὲν οἰκείοτατα κεχρημένον τοῖς μεγίστοις
ἀγαθοῖς αἰτίοις γεγενημένοις ὑμῖν τε καὶ τοῖς
ἄλλοις. ὧν ἐγὼ δ' ὧν δέομαι τοιούτους ὄντας
ὑμᾶς τὰς μὲν προσηκούσας, καὶ τὰς περὶ

τὰ

πλὴν παλλάκαι σῆμες μὴ λυπεῖν. τοῖς δ' νεω-
τέροις διαλεχθῆν παρέχομεν ἡδέαν, καὶ χρήσι-
μην, καὶ τερπνὴν τὴς πολικάτις. μὴ θαυ-
μάζῃτε δ', εἰ ῥᾴδιως ἅπα γεγράφω, καὶ οὐκ
ἐμὴν τὴν ἀλλων ἀπαίδων, καὶ τὴν φιλτατων δ'
ὀπτελλὴν πέπομφα, βούλομαι γὰρ ἀμφοτέρους,
τὶς τε πάσιν ὑμῶν χαρίσεται. καὶ πάντα
φανερὰν, ὅπ κἀν μὴ δύνησθε ὦσιν, ἀλλὰ μό-
νον μιμήσθαι τ' τέρπν τ' ἐμὲν, οὐκ ἀμελήσε-
τας ἔχειν ἐν τὴς ἄλλοις. ἐν δ' ἅπ λοιπὸν. ἐν
ᾧ ἅμα δοξῇ τὰ τόπον ὑμῖν ἀφεῖναι, δηλῶν Δ-
γήνορί τε καὶ τὴς ἀδελφοῖς, ὅπ μέρ⊙ π καὶ
δι' ἐμὲ τῳ χάνσιν. ὧν αὐτὰ λίαν ὀπτυμῶσι
πᾳχάνειν.

Phrases, Græcismi, Sententiæ, Notæ, &c.

1. Παιδεύεσθαι, vel παιδευθῆναι τοῦ π-
⊙ τὰ ἀεὶ πὶν μυσικήν. Græcilin. Erudiri
vel doceri in mujicis. 2. Καπάγειν πινὰς τ'
φυγάδων. Revocare nonnullos exulum, vel
nonnullos exules. 3. Ζηλεῖν εὐείσκεσθαι πα-
λικὰ τὰ μέχρ⊙. Ante τὸ μέχρ⊙ ſub-
auditur χρπά. Nota. Vocibus ὅσ⊙, πσᾰ-
τ⊙, πλικᾰτ⊙ & ſimilibus per ſyneedo-
chen τὸ μέχρ⊙ ut hic vel τὸ πλῆθ⊙ ad-
ditur. 4. Διαλεχθῆναι τὴς ἀνδράσι. Col-
loqui cum viris. 5. Διακεῖσθαι ωδῶς. Mo-
leſtiâ afficî. 6. Λυπεῖσθαι μᾶλλον τὰ σχε-

σήκοντος. Vehementius dolere, quàm decet vel par eſt. 7. Διαλλάττεσθαι τοῖς πολίταις. Redire in gratiam cum civibus. 8. Ποιεῖν τὰς φυγὰς ὀλίγους. Paucos facere exules: minuere numerum exulum. 9. Μιμεῖσθαι τὴ πρὸς τὴν ἐπὶ τὴν πόλιν. Imitari in ſeditione urbem, vel urbis exemplum. 10. Δεῖσθαι ὑπὲρ τῆς πόλεως. Metuere urbi vel reipublicæ. 11. Ποιεῖσθαι τὴν ἐκβολὴν τινος. Græciſm. Vid. Iſocr. Orat. ad Demon. I, 3. Ejicere aliquem. 12. Ὑπερέχειν τῶν ὄντων τοὺς τὴν ἡλικίαν τῆς παιδείας. Superare omnes, qui nunc extant, vel noſtræ ætatis viros cognitione diſciplinæ. 13. Διαφέρειν ἔν τινι τῶν καλῶν ἐπιτηδευμάτων. Græciſm. in quo τινι pro τινα ponitur. Excellere aliquo ſtudio. Vid. Iſocr. Orat. ad Dem. VI, 5. 14. Ποιεῖσθαί τινα πολίτην. Donare aliquem civitate. 15. Μετοικεῖν παρ' ἑτέροις. Habitare apud alios. Inquilinos eſſe apud exteros. 16. Καλῶς ἆθλον ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι. Fœlici ſucceſſu rem gerere, victorem eſſe, vel vincere in ludis gymnicis. 17. Εὑρίσκειν τι χρήσιμον τῇ φρονήσει καὶ τῇ φιλοπονίᾳ. Reperire aliquid utile, vel rem aliquam utilem ingenii ſolertia & induſtria ſua. 18. Αἱ πρὸς τὴν βίαν καὶ τὸ πλῆθος δυνάμεις συναπολήγουσι τοῖς σώμασι. Græciſm. In quo πρὸς τὴν βίαν καὶ πρὸς τὸ πλῆθος

per

per periphr. idem est, quod ἡ ῥώμης καὶ τοῦ τάχους. Vid. Epist. 2. 15. Vis roboris & celeritatis una cum corporibus interit. Redditur aliàs. Pedum celeritas & robur morte una cum corpore interit. 19. Sentent. Αἱ ἐπιστῆμαι ἀθανάτου ἄγουσι τὴν χρείαν ὠφελοῦσαι τοὺς χρωμένους αὐταῖς. Doctrina perpetuò durat, iisque studiosos semper juvat. Doctrina nunquam deserit, sed semper sui studiosis adjumento est. 20. Ὧν ἐνδυμητέον καὶ τοῖς τῶν ἐχόντων, &c. Quæ considerare oportet prudentes; vel quæ considerandi sunt prudentibus. Nota. ἐνδυμητέον participia hic ponitur pro infinitiv. ἐνδυμητέα. 21. Περὶ πλείστου ποιεῖσθαι τοὺς καλοὺς καὶ δικαίους τῆς πόλεως ἐπιστατῆσαι. Maximi facere bonos & justos civitatis vel reipublicæ gubernatores. 22. Ἀπέχεσθαι τοῦ πολιτεύεσθαι καὶ βουλεύειν. Graecism. Abstinere a republica administranda & consultationibus habendis. 23. Ποιεῖν πλείους λόγους ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας. Facere plura verba de libertate. 24. Διατρίβειν τὰ βήματα. Conterere gradus, vel saggestum. Id est, *sæpe conscendere suggestum ad concionem habendam.* 25. Ἐπιθυμητὰς διατελεῖτε. Graecism. Desideratis. 26. Ποιεῖν πολλὴν σπουδήν. Graecism. Vid. Hiscell. Orat. ad Demon. I. 3. Multum vel strenuè laborare. 27. Ἐπιγ-

χαιρον χρείαν ἔχοντες. Græciſm. Vid. Epiſt. 1. 81. Indigebant. 28. Τίς ἐστιν ὁ δεόμενος καὶ ὑπὲρ ποίων τινῶν ἀνθρώπων. Quis eſt, qui orat, & pro qualibus hominibus. Nota. τινῶν hic per pleonaſmum Attice genitivo ποίων additur. Vid. Iſocr. Orat. ad Demon. IV, 5. 29. Οἰκειότατα χρῆσθαι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ μεγίστων ἀγαθῶν αἰτίοις γεγενημένοις ὑμῖν τε καὶ τοῖς ἄλλοις. Familiariſſime uti iis, vel conjunctiſſimum & amiciſſimum eſſe iis, qui vos & alios ſummis beneficiis affecerunt. 30. Λυπεῖν τὰς περὶ τὴν πολιτείαν ὄντας. Græciſm. Injuriâ vel moleſtiâ afficere viros magiſtratu præditos: moleſtum eſſe magiſtratibus. 31. Παρέχειν ἡδεῖαν καὶ χρησίμην τοῖς νεωτέροις διατριβήν. Græciſm. Exercere adoleſcentes in jucundis & utilibus ſtudiis. 32. Οὐκ ἠμελημένας ἕξουσι. Græciſm. V. t. Non contemptè habebunt. Pro. Non contemnentur: in pretio fient: magnifient. 33. Ἐπεύχεσθαι λίαν πρὸς τυγχάνειν. Optare vehementer aliquid conſequi, vel ſibi tribui, &c.

Ὑπὸ-

Τῆ πάσης ἐννοίας καὶ τελουσίας Ἐπιστλ.

Διονύσιον τὸ τῆς Σικελίας πέρμνον (οἶμαι δ' ἂν τὸ τοιοῦτον ὄφος πλήρη ἐξοικειλάναι, ὅτι τε καὶ οἰλοστοίαν ἀφεγγεστέρην καταφερεῖναι, σωφρονίζειν παιδεύειν.

Ἐπιστολὴ Διονυσίου.

ΠΡόσταται, καὶ ῥαβδοῦχοι, καὶ κήρυκες, καὶ θρόνων ὑψηλοτάτων ὑπεροχαί, φιλοσοφίας εἰσὶν ἀγκλύς, καὶ διαφεύγουσαι πόρρωθεν ἀξιοῦσι χαίρειν. ὡς ἡμεῖς μὲν τὴν τύχης τὴν οὐσίαν ἔτι τὸ ὀλίγιον ἔχεις δέρματινον. ὅπου γὰρ ἔχεις ὁπόταν σωφρονίσῃ τὴν οὐσίαν. τί δῆτα τὸ κενὸν τοῦτο δοξάσιον ὅπερ πρῶτον τὸ πλήρον ἀσκὸν διεφύσησε; μεγάλης ἀνοίας ἀναφαίνεται, ὦ δύστηνε, καὶ τὸ φύσεως τὴν γνῶσιν ἀφῆκται. ἵνα τὰ μετέωρα τῆς τύχης κινήματα ἐνόησας σὺ τὸ πίλον ἀσφαλείας ἀναγκαῖον, καὶ τὸ σωφρονεῖν ἀνθ' ὑπερμανίας ἐπιμελεῖσθαι παρεσκεύασας; λοιπὸν σοι πίλος μείζονος τὸ χαμαιζήλον, μᾶλλον δὲ καὶ χαμαιλέων καὶ περίφυτον. ὁ τῆς τύχης ὀφθαλμὸς ἀκέστακτος. ὑμᾶς δὲ ψευδὴς εὐδαιμονίας ἀφέλκυσας, καὶ τὴν ἀληθεστάτην τύχην ἀφανέστερον ἐποίησεν τὸν ἀγνοήμονας ἀφῆκε τὴν μεγαλόψυχον ἀφορμὴν ἀφανίσας.

Phrases, Græcismi, Sententiæ, Notæ, &c.

1. Sentent. Ἡ βαθέων ὑψηλεσάπων δέπτευξις φιλοσοφίας δέδιν ἀχλύς. Altiffimi adeptio folii tenebras fapientiæ obducit. 2. Ἀμείβειν μὲ τὰ τύχας τὴν φύσιν. Unà cum fortuna mutare naturam. 3. Ἐκ προοιμίε. Ab initio. 4. Ἐπὶ ποσθλον. Tantùm, tamopere. 5. Διαφυσᾶν τὸ πίλινον ἀσκόν. Inflare fictilem utrem. 6. Ἐμφορεῖσθαι μεγάλης ἀνοίας. Repleri dementiâ ingenti. 7. Ἀφαιρεῖσθαι vel ἀφαιρεῖσθαι τὴν γνῶσιν τὸ φύσεως. Subaudi χρῆ per fynecdochen. Privari cognitione naturæ. 8. Ἐκπίπτειν τὸ πίλου θεωρίας. Deficifcere à verere contemplatione. 9. Ἀφίσασθαι τὸ ψευδοῦς εὐδαιμονίας. Recedere à falfâ fœlicitate, vel à falfa fœlicitatis umbra. 10. Δραπετεύειν τὸ δραπέτην τύχην. Fugitivam effugere fortunam. 11. Προσδοκᾶν τὴν τύχην τὴν ἀπάτουσαν. Anteverterе fortunam improbam vel perfidam: Vel anteverterе fortunæ levitatem & perfidiam. 12. Δυσφορεῖν τὴν μεταβολήν. Ægrè ferre mutationem. 13. Sententia. Προσδοκῶν τὴν τύχην τὴν ἀγνάμουσαν, ἄφνω τὴν μεταβολὴν ἀ δυσφορήσεις ὠφελήσεαν. Si levitatem & perfidiam fortunæ anteverteris, mutatione fubitò ingruente minùs percelleris.

ISO-

ISOCRATIS

EPISTOLÆ ALIQUOT.

Argumentum primæ Epistolæ.

Mittitur Isocrates orationem ad Philippum, de reconciliandis Græcis, & oppugnandis Barbaris, scriptam: epistolam hanc adjecit, quæ regi summam orationis exponeret, ad eamque legendam ejus animum pararet: ut nihil ferè aliud, nisi Philippicæ orationis exordium esse videatur.

Metaphrasis.

Isocrates Philippo Macedonum Regi S. D.

SI quidem junior essem, non epistolam mitterem, sed ipse tecum, navigans, vel *postquam navigarem* illuc, differerem.

Quando autem non per eadem tempora, & ætatis meæ occasio & rerum contigit, sed ego quidem prius animum despondi, illæ autem (scil. res) administrari nunc tempus nactæ sunt : ut fieri potest ex præsentibus ita conabor declarare de ipsis. Novi quidem igitur, quòd consilium dare, vel *persuadere* conantibus multùm conducit non per literas facere congressum, sed ipsos accedentes : non solum quod iisdem de rebus facilius quis præsens ad præsentes loquatur, quàm per epistolam declarârit : neque quòd omnes dictis magis, quàm scriptis credunt, & illorum quidem ut præceptorum, horum autem ut figmentorum faciunt auditionem. Sed præter ea, in congressibus quidem, si ignoratum fuerit aliquid dictorum, vel non creditum, præsens, vel *si fuerit præsens*, qui sermonem persequitur, utrisque his succurrit. In scriptis, vel *literis* verò si quid contigerit tale, non est correcturus, vel *qui corrigat*. Absente enim eo, qui scripsit, destituta defensore sunt. Veruntamen quandoquidem ita est ipsorum futurus judex, multam spem habeo appariturum esse dicentes, vel *dicere* nos aliquid eorum, quæ oportet. Arbitror enim omnes tollentem te vel *postquam sustuleris* prædictas difficultates, ipsis rebus adhibere mentem. Verùm quidam jam me

eorum

eorum qui te accesserunt, deterrere conati sunt, dicentes quòd jam quidem assentatores honoras, at consilium dantes, vel *monentes* contemnis. Ego verò si quidem probassem sermones illorum, multam quietem habuissem. Nunc autem nemo mihi persvaserit, quòd fieri potest tantùm & actionibus & animo præstare, vel *excellere*, si non quis aliorum quidem discipulus, aliorum verò benefactor fuerit; & undecumque adducat & colligat *ea*, per quæ potest exercere, vel *excolere* suum ingenium. Motus, vel *animatus* sum igitur scribere tibi propter hæc. Dicere autem futurus, vel *dicturus* verò de rebus & magnis, & de quibus nulli existentium audire, vel *& de iis*, quas (*scil. res*) *nulli eorum, qui sunt*, audire magis quàm tibi convenit, existimo oportere me alioriter ita te adhortari, ut fias scriptæ orationis auditor. Neque enim ego sum ambitiosè affectus, neque tu lates nos, vel *ignoraris* à nobis plenus existens, vel *esse* talium *orationum*. Ad hæc autem & illud omnibus manifestum est, quòd ostentatione indigentibus celebres conventus conveniunt. Ubi enim quis inter plurimos suam facultatem, vel *eloquentiam* disseminarit, vel *disperserit*. At perficere aliquid volentibus cum eo differendum est, qui celerrimè

celerrimè futurus est res perficere oratione expositas. Si igitur uni cuipiam urbium præciperem, ad illius præsides verba facerem: cùm verò de Græcorum salute paratus sim consilium dare, cum quo æquiùs disseruerim, quàm cum principe generis & maximam habente potentiam? Neque verò intempestivè apparebimus mentionem fecisse de his. Cum enim Lacedæmonii imperium habebant, non facilè erat curare tibi ea, quæ circa locum nostrum erant, neque his (scil. Lacædemoniis) contraria facere. Nunc autem ita agunt, ut contenti sint, si regionem suam habeant, vel *retineant*. At nostra civitas libenter seipsam tibi exhibuerit opitulantem; si quod facias pro Græcia bonum. Quomodo igitur accidere possit pulchrior occasio huic nunc tibi præsente? At ne mireris, si neque orator, neque exercitûs ductor, neque alioqui potens existens tam onerosum suscipio negotium. Et duo aggredior, vel *conor* maxima, proque Græcia dicere, & tibi consilium dare. Ego enim à gerendo aliquid publicarum *rerum* statim abstiti, vel abstinui: propter quas autem causas multum fuerit opus dicere. At doctrinæ quidem parva despicientis, & magna consequi conantis non apparuerim expers factus, vel *fuisse*. Itaque nihil absurdum,

surdum, si quid eorum, quæ conducunt, videre magis potuerim iis, qui ibi Rempublicam gerunt, magnámque auctoritatem habuerunt. Declarabimus autem non cum mora, vel *dilatione*, si quo digni sumus, sed ex dici futuris, vel ex iis, quæ dicenda sunt.

Periphrasis.

SI essem iunior, non per literas tecum agerem: sed istuc profectus, coram disseruissem. Sed quum ætatis meæ tempus & rei gerendæ occasio non inter sese congruant (nam & ego senectute retardor, & illa nunc rectissimè administrari potest) ita eam tibi explicare conabor, ut tali statu rerum fieri potest. Equidem haud ignoro quantum ad persvadendum interfit, utrum vivâ voce, an per literas consilium detur: non eo tantum, quòd iisdem de rebus præsenti cum præsentibus agere, quam scriptis, facilius est: aut quòd omnes dictis quàm scriptis plus credunt, & illa tanquam decreta: hæc ut figmenta, audiunt: sed propterea, in primis quod in congressibus, si quid forte vel non rectè intelligitur, vel non creditur: is qui coram adest, utrique incommodo levi operâ medetur: in scriptis, si talis scrupulus inciderit, nemo est qui tol-

lat,

lat, ipso autore & defensore non præsente. Sed quum totius rei penes te judicium sit futurum, bona mihi spes est, orationem nostram ponderis aliquid apud te habituram: quem rejectis omnibus id genus impedimentis, res ipsas spectaturum arbitror. Quidam autem, qui in congressum & colloquium tuum venerunt, me ab hoc instituto deterrere sunt conati, quum dicerent, apud te assentatores in pretio esse: contemni monitores: quorum verbis si crederem, omnino quievissem. Sed nemo mihi persvadebit posse fieri ut quisquam tantâ & rerum gestarum glorià, & laude sapientiæ cæteris antecellat, nisi ex aliis discat, alios audiat, aliis benefaciat, & undecunque accersat, & colligat ea quibus ingenium excolatur. Et hæ me causæ, ut ad te scriberem, moverunt. Dicturus autem magnis de rebus, déque iis quas audire nemini mortalium quàm tibi magis convenit: te alacriter adeo esse hortandum existimavi, ut scriptam orationem audire dignareris. Neque enim aut ego nunc gloriolam capto, aut te ejusmodi orationes vel ad satietatem audivisse ignoramus. Ad hæc illud etiam omnibus est perspicuum, si qui ostentare ingenia cupiant, celebres eis conventus esse petendos, in quibus plurimos

ros invenient eloquentiæ ſuæ admiratores. Si qui autem perficere aliquid ſtudeant, iis cum eo differendum eſſe, qui rebus ipſis, quæ oratione fuerint expoſitæ, ſummum faſtigium quamprimùm imponat. Quòd ſi urbi alicui conſilium darem, cum magiſtratibus & principibus civitatis ſermonem haberem: quum verò de ſalute Græcorum tuenda ſvadere inſtituerim, quiſnam mihi æquius appellandus erit quàm is, qui & nobilitate & potentiâ Græcis omnibus antecellit? Neq; verò nos harum rerum intempeſtive mentionem facere cenſendum eſt. Nam dum Lacedæmonii rerum potirentur, difficile tibi fuiſſet gentis noſtræ ſuſcipere curam, illiſque adverſari. Nunc verò in eo loco res eorum ſunt, ut benè ſecum agi putent, ſi ſuam ditionem tueri queant. Noſtra verò civitas promptiſſimè tecum ſuas opes conjunget, ſi de Græcia benè mereri ſtudueris. Quæ igitur hâc melior occaſio tibi dari queat? Mirari autem non debes, me, qui neque orator ſim, neque imperator, nec alioqui vir potens, negotium tam arduum ſuſcepiſſe, duáſque res maximas conari, ut de ſtatu Græciæ orationem habeam, & tibi dem conſilium. Nam ego ut nunquam geſſi rempublicam (qua quibus de cauſis abſtinuerim, dictu operoſum

fuerit) sic nemo negabit, opinor, me eâ doctrinâ, quæ res minutas despicit, & consequi arduas conatur, non esse destitutum. Quare absurdi nihil fuerit, me quid publicè prosit, aliquantò acutiùs perspicere, quàm qui isthic reipublicæ præsunt, magnámque autoritatem habent. Statim autem declarabimus, an alicujus pretii simus: cujus rei testis aptissimus, ipsa erit oratio.

Argumentum Epistolæ secundæ.

Tres sunt hujus epistolæ partes. Primùm dehortatur Philippum à bellandi temeritate. Deinde persvadere conatur, ut regi Persarum bellum inferat. Postremò hortatur, ut populi Athenienſis amicitiam expetat, & de Græcis omnibus benè mereatur.

Metaphrasis.

Isocrates Philippo, S. D.

NOVI quidem, quòd omnes consueverunt, majorem gratiam habere laudanti-

dantibus, quàm consilium dantibus, præsertim si non jussus quis suscipiat hoc facere. Ego verò, si quidem non prius eram, pro *essem* te adhortatus cum multa benevolentia *de iis*, & quibus, vel *per quæ* videbaris mihi maximè convenientia tibi ipsi facere, non fortasse nunc instituerem pronunciare de iis, quæ tibi acciderunt. Quoniam verò constitui curare tuas res, & civitatis meæ causâ & aliorum Græcorum, pudefierem, si de minùs quidem necessariis apparerem tibi consilium dedisse, de magis autem urgentibus nullum verbum facerem. Præsertim quodammodo illa quidem pro gloria existentia, hæc verò pro salute, vel *præsertim cùm illa quidem ad gloriam pertinent, hæc verò ad salutem*, quam negligere omnibus visus es audientibus in te dicta convitia. Nemo enim est, qui non condemnârit magis temerè te periclitari, quàm regiè: & magis tibi curæ esse circa fortitudinem *pro fortitudinis* laudes, quàm omnes res. Est autem æquè turpe circumstantibúsque hostibus non præstantem esse, vel non præstare cæteris, nullâque, pro ac nulla incidente necessitate seipsum conjicere in talia certamina, in quibus postquam te fortiter gesseris, nihil sis magnum peragens, vel perfici-

ens : finiens verò vitam, omnem præsentem fœlicitatem unà sustulisti. Oportet autem non pulchras omnes in bello mortes, sed pro patria quidem, & parentibus, & liberis laudibus dignas. At hæc quæ omnia lædentes & res priùs rectè gestas obscurantes turpes existimare & fugere, ut causas ignominiæ existentes. Existimo autem tibi conducere imitari urbes, quemadmodum administrant ea, quæ circa bella *sunt*, vel quomodo administrant bella. Omnes enim cùm exercitum emittunt, consveverant rempublicam & Senatum de præsentibus *rebus deliberantem* in securitate constituere. Quapropter jam etiam evenit, nullo infortunio accidente tolli & potentiam ipsarum, sed multas sufferre posse calamitates, & rursus seipsas ex his recuperare. Quod & te oportet spectare. Et nullum majus bonum salute existimare, ut & victorias, quæ contingunt secundum modum, vel rectè administres. Videas autem & Lacedæmonios de regum salute multam curam facientes, & clarissimos civium custodes ipsorum constitutos : quibus turpius est illos mortuos circumspexisse, quàm clypeos abjecisse. Verum neque illa te latent, quæ Xerxíque servitute opprimere Græcos volenti, & Cyro de regno contendenti acciderunt. Ille enim

in

in tantas clades & calamitates cùm incidiſſet, quantas nemo alius novit fuiſſe, quia conſervavit ſuam animam, & regnum retinuit, & liberis ſuis tradidit, & Aſiam ita adminiſtravit, ut nihilominus ipſa eſſet formidabilis, quàm antea. Cyrus autem vincens omnem regis potentiam, & potitus rebus, ob ſuam temeritatem non ſolùm ſeipſum privavit tanto imperio, ſed & unà ſequentes in extremas calamitates adduxit. Haberem, pro *poſſem* autem omnino multos dicere, qui magnorum exercituum duces facti, quòd immaturè perierunt, multas myriadas unà ſecum perdiderunt. Quæ cogitantem oportet non magnificare fortitudinem, quæ cum amentia & ambitione intempeſtiva eſt: neque multis periculis exiſtentibus regnis, alia ignobilia & militaria ſibi adinvenire: neque certare cum vel vitâ infœlici liberari volentibus, vel mercedis causâ majoris temerè pericula præferentibus: neque appetere talem gloriam, quam multi & aliorum Græcorum & Barbarorum conſequuntur: ſed tantam quoad magnitudinem, quam ſolus tu eorum, qui nunc ſunt, poſſidere poſſis: neque amare nimis tales virtutes, quarum & improbis pars eſt, ſed illas, quarum nemo improbus particeps fuerit: neque facere bella obſcura & difficilia,

alia, cum liceat honorifica & jucundiora: neque *ea*, per quæ, quidem conjunctiſſimos in mærores & curas conſtitues, at hoſtes in ſpe magna, qualem & nunc ipſis præbuiſti: ſed barbaros quidem, contra quos nunc bellum geris, in tantum ſufficiet vincere, quantum *ſufficiet* in ſecuritate conſtituiſſe tuam regionem, illum verò, qui nunc magnus appellatur, evertere ſuſcipies: ut & tuam gloriam majorem facias, & Græcis oſtendas, contra quos oportet bellum gerere. Mallem autem ſcripſiſſe tibi hæc ante expeditionem, ut ſi quidem paruiſſes, non tantum in periculum incidiſſes, ſi verò non paruiſſes, non ego ſvadere viderer eadem cum iis, vel ſimilia iis, quæ jam ex eventu cognita ſunt: ſed eventus teſtaretur verba *ſe* recte habere à me de ipſis dicta, vel *prolata*. Multa autem habens dicere propter rei naturam, deſinam dicens. Arbitror enim & te, & amicorum honeſtiſſimos facile, quæcunque volueritis, dictis addituros eſſe. Ad hæc metuo curioſitatem. Etenim nunc paulatim progrediens ignoravi me, non in epiſtolæ mediocritatem, ſed in orationis longitudinem incidiſſe. Veruntamen etſi hæc ita ſe habeant, non prætereundum eſt *ea*, quæ de civitate *dicenda ſunt*: ſed conandum adhortari ad

ſa-

familiaritatem & usum ipsius. Arbitror enim multos esse renunciantes & dicentes non solùm difficillima eorum, quæ de te apud nos dicta sunt, sed & à se addentes, quibus non deberet adhibere te mentem. Etenim absurdum feceris, si populum nostrum vituperes, quòd facilè credit calumniantibus, ipse autem appareas credens vel *credere* artem hanc habentibus. Atque etiam cognoscis, quòd quanto quidem civitatem ductu faciliorem à quibuslibet existentem declarant, tanto magis tibi utiliter habentem se ostendunt, si enim *ii*, qui nullam bonum possiunt facere, impetrant verbis, quæ voluerint, certè te convenit plurimùm re *ipsâ* valentem benefacere, nihil non consequi à nobis. Arbitror autem oportere adversùs quidem acerbè civitatem *nostram* accusantes illos opponere, pro opponendos esse, qui omnia hujus esse dicunt, & *eos*, qui neque majus, neque minus ipsam injuria feciſſe aiunt. Ego verò nihil dixerim tale. Pudefierem enim, si quidem aliis neque deos peccati expertes esse existimantibus ipse auderem dicere, quod nihil unquam peccavimus. Veruntamen illud habeo de ipsa dicere, quòd utiliorem non inveneris hàc neque Græcis, neque tuis rebus. Cui maximè adhibendum mentem est. Non solùm

enim simul certans fuerit causa tibi multorum bonorum, sed & amicè habere *se* tantùm visa. Etenim sub te nunc existentes faciliùs contineas ita, si nullum habeant refugium, & barbarorum quos volueris, celeriùs everteris. Et verò quomodo non oportet alacriter appetere talem benevolentiam, per quam non solùm præsentem potentiam securè retinebis, sed & multam sine periculo acquires? Miror autem quotquot potentias habentium peregrinorum quidem exercitus mercede conducant, & pecunias multas impendunt, scientes, quòd *ii* plures injuriâ affecerunt credentium ipsis, quam servârunt. At urbem tantam potentiam possidentem non conantur colere, quæ & urbem unamquamque, & universam Græciam sæpe jam servavit. Cogita, quòd multis benè consuluisse videris, quòd justè usus es Thessalis & utiliter illis, viris non tractabilibus, sed magnanimis & seditione plenis. Oportet igitur & in nos conari fieri talem, scientem, quòd regionem quidem *Thessali*, at potentiam nos finitimam tibi sumus habentes pro *habemus*, quam per omnem modum, vel *omnibus modis attrahere* vel *conciliare tibi*, multò enim pulchriùs est benevolentiam civitatum capere quàm mœnia. Hæc enim non solùm habent invidiam;

vidiam ; sed & talium causam exercitibus tribuunt : si verò familiaritates & benevolentiam parare potueris, omnes tuam prudentiam laudabunt. Jure autem mihi credas *in iis*, quæ dixi de urbe. Apparebo enim neque adulari ipsam in sermonibus solitis, sed maximè omnium reprehendisse : neque rursus apud multos, pro *vulgus*, & temerè probantes benè ferri pro laudari, vel in pretio esse, sed ignorari ab ipsis, & invideri, sicut tu. Hoc tantùm differimus, quòd erga te quidem propter fœlicitatem & potentiam ita *se* habent, vel tales sunt : erga me autem, quia profiteor *me* melius ipsis sapere, & plures vident mecum differere volentes, quàm cum seipsis, vel secum. Vellem autem consimiliter facile esse opinionem, quam habemus apud ipsos effugere. Nunc autem tu quidem non difficulter, si volueris, ipsam dissolves : mihi autem necesse & propter senectutem, & propter alia multa contentum esse præsentibus. Itaque non novi, quòd plura oportet dicere, præterquàm tantum, vel hoc, quod licet regnum & fœlicitatem existentem vobis commendare Græcorum fœlicitati & benevolentiæ.

Periphrasis.

Periphrasis.

EQVIDEM scio, solere gratiores esse omnibus laudatores, quàm monitores, præsertim, si quis præcipiendi munus, non rogatus, ipse ultrò suscipiat. Ego verò, nisi priùs optimo studio te monuissem iis de rebus, quæ officii tui esse maximè videbantur: fortasse nunc de iis quæ tibi acciderunt, pronunciare non instituerem. Sed quia mihi propositum est, rerum tuarum gerere curam, cùm patriæ meæ, tum cæterorum Græcorum causa, turpe mihi ducerem, quum de rebus non perinde necessariis consilium tibi dedissem, nunc longè graviorum nullam facere mentionem. Tum enim de gloria tantùm agebatur, hæc verò ad salutem tuam pertinent, quam neglexisse visus es iis omnibus, qui convitia in te dicta audiverant. Nemo enim est, quin statuat, te in adeundis periculis magis esse temerarium, quam regia dignitas patiatur: & de laude fortitudinis, quàm de summa rerum, plus solicitum esse. Atqui æquè turpe est, & hostibus circundatum strenuè pugnando aliis non superiorem esse: & quum nulla talis urgeret necessitas, in ea te discrimina conjicere, quibus superatis nihil memorabile gesseris:

ieris : interfectus, omnes fortunas unà evertis. Neque verò semper præclarum habendum est, in bellis occumbere : sed quando id fit pro defensione patriæ, parentum & liberûm, laudabile est. Quum verò talis, obitus & his omnibus noceat, & superiorum temporum successibus labem aspergit, turpis habendus, & fugiendus est, ut ignominiæ conciliator. Eam potiùs in gerendis bellis rationem tibi sequendam censeo, qua urbes utuntur. Nam hæ omnes, quum aliquò mittunt exercitus, rempublicam & senatum de rebus deliberantem, in tuto collocare solent. Unde id etiam evenit, ut si qua plaga fuerit accepta, non tamen unà vires omnes amittant : sed & multas clades perferre, ut opes suas recuperare possint. Quod & tibi propositum esse debet : neque ullùm salute majus esse bonum, existimandum, ut etiam victoriis, quæ contigerint, rectè uti queas. Non vides, quanta sit Lacedæmoniorum de regum incolumitate solicitudo ? adeo ut clarissimi quique cives eos tueri soleant : quibus turpius est à capite regis pericula non depulisse, quàm clypeum abjecisse. Neque illa etiam ignoras, quæ Xerxi Græcos opprimere servitute conato, & Cyro Persicum regnum sibi vendicare aggresso, acciderunt. Alter enim tantis præ-

liis

liis victus, tot cladibus affectus, ut nullum simile exemplum quisquam norit; tamen quia vitam conservàrat, non ipse modò regnum recuperavit, sed idem filiis suis reliquit: & Asiam ita firmavit, ut nihilominus sit, quàm priùs, formidanda. Cyrus autem, victis omnibus regis exercitibus, quum summa rerum potitus esset, temeritate suà non seipsum duntaxat tanto imperio privavit, sed & milites suos in extremum discrimen adduxit. Innumeros commemorare possem, qui quum maximorum exercituum duces essent, quia ipsi immaturè perierunt, unà secum innumeros in exitium traxerunt. Hæc exempla tibi considerandà sunt, ut eam fortitudinis laudem, quæ cum vecordia & intempestiva ambitione conjuncta est, non appetendam judices: neque ipse tibi, in tot regnorum periculis, alia ignobilia & militaria accersas: neque cum iis certes, qui aut vitam calamitosam perdere volunt: aut stipendii majoris impetrandi causâ, temerè in pericula se conjiciunt: neque gloriam desideres tibi cum aliis multis & barbaris & Græcis communem, sed eam cujus tanta sit amplitudo, ut tibi soli nostro seculo contingere queat: neque tales virtutes nimis adames, quæ contemptis etiam hominibus haud negatæ sunt: sed illas,

quarum

quarum nemo malus particeps esse posset: neq; bella geras obscura & molesta, quum honorata & svaviora suscipere liceat, neque ea, per quæ & tibi coniunctissimos moleſtiis ac solicitudinibus afficias, & hostibus tuis magnam spem subministres: id quod nunc quoque abs te factum est. Sed barbaros istos, cum quibus nunc dimicas, tantisper vicisse sufferebat, dum regnum tuum in tuto collocaris. Iste vero, qui nunc Magnus Rex appellatur, regno everendus est: ut gloriam tuam amplifices, & Græcis ostendas cum quibus bella gerenda sint. Vehementer autem optarim, me hæc ad te scripsisse ante susceptam expeditionem: ut vel, si paruisses, in tantum periculum non veniſſes, vel si mea monita neglexisses, ego non viderer ea suadere, quæ nunc, eventu magistro edocti, omnes probant: sed ut exitus testaretur, vera & recta fuisse mea his de rebus consilia. Quum verò hujus disputationis ea natura sit, ut largam dicendi materiam præbeat: ego pluribus verbis non utar: quod existimo & teipsum, & ex amicis tuis viros honestissimos facilè quam multa voluerit is, ad hæc adiecturos. Praterea vereor, ne fuerim in hoc loco tractando curiosior. Nam dum paulatim progredior, non animadverto, me, neglecta

epistolæ brevitate, in justæ orationis prolixitatem, incidisse. Quæ quanquam ita sunt, non tamen præterire debeo, quæ de nostra urbe dicenda sunt: sed danda est opera, ut te adhorter ad contrahendam cum ea familiaritatem, & amicitiæ usum. Arbitror enim esse multos, qui nuncient, atque dictitent, non odiosissima tantùm quæ apud nos de te dicta sunt, sed quædam etiam de suo affingant: quibus te auscultare non decet. Absurdum enim fuerit, te, qui nostrum populum eo reprehendas, quòd calumniatoribus facilè aures præbeat, illos mignificere, qui artem calumniandi exercent. Atque etiam intelligis, istos, quo facilius civitatem nostram à quibuslibet, in quamvis posse traduci partem afferunt: eò tibi magis opportunam eam esse ostendere. Nam si hi qui nulla in rempubl. beneficia conferunt, solis verbis, quicquid volunt, impetrant: quì consentaneum est, te qui ipsis factis nos plurimum juvare potes, quicquam à nobis non consecuturum? Acerbis autem nostræ urbis accusatoribus illos esse opponendos video, qui Athenienſium omnia esse dicunt: neque minus eos qui Athenienses nulla vel magna vel parva in re deliquisse asserunt. Absit autem, ut ego tale aliquid dicam. Nam quum alii nec deos omni crimi-

ne

ne vacare putent, me gloriari puderet, nos nihil unquam peccaviſſe : illud tamen habeo dicere, te nullam aliam urbem inventurum, quæ vel Græcis vel tuis rebus magis ſit opportuna. Quod tibi eſt diligentiſſimè conſiderandum. Nec enim tantum, ſi tecum ſocietatem inierit, ſed ſi vel amica tibi eſſe viſa fuerit, maximas tibi allatura eſt utilitates. Nam & hos, qui tibi nunc parent, ſi non hebebunt, ad quos confugiant, in officio continebis : & quoſvis barbarorum celerius ſubiges. An verò talis benevolentia non alacriter expetenda eſt, quà non modo partum imperium ſecurè teneas, ſeu amplam etiam ditionem ſine periculo acquiras ? Miror equidem eorum principum rationes, qui peregrinos milites conducunt, & magnis impenſis alunt; à quibus & ipſi nòrunt plures eorum, qui illis crediderunt, eſſe proditos, quàm ſervatos : tam potentis verò urbis adjungere ſibi ſtudia non conantur, quæ cùm ſingulas urbes, tum univerſam Græciam ſæpe jam conſervavit. Illud cogita, multos laudare tuam prudentiam, quòd ita cum Theſſalis egeris, ut & æquum erat, & illis expediebat, qui quidem viri ſunt non facillimis ingeniis, ſed animoſi & ſeditioſiſſimi. Iſthæc eadem ratio de nobis etiam erit ineunda, quum ſcias, ut regionem Theſ-

falorum, ſic Athenienſium potentiam tibi eſſe finitimam: quam tibi omni ſtudio conciliare debes, quum ſit multò præclariùs benevolentiam civitatum capere, quàm mœnia. Hoc enim non modò invidioſum eſt, ſed & quicquid ſit hujus generis, exercitibus plerunque à ſcribitur: ſi autem familiaritates contrahere potueris & hominum benevolentiam colligere, ſapientiam tuam mirabuntur omnes. Hæc quæ de urbe noſtra diſſerui, affirmanti mihi jure credes. Satis enim conſtat, me & meis civibus adeò aſſentari non ſolere, ut nemo ſit omnium qui ſæpiùs eos reprehenderit, neque etiam in magno eſſe pretio apud vulgus, & temerarios rerum æſtimatores: ſed illorum aliis ignotum eſſe, aliis æquè inviſum ac te. Hoc tamen inter nos intereſt, quod tibi opes & potentiam invident: mihi, quòd me illis ſapientiorem eſſe profiteor, pluresque ſunt, qui meâ conſvetudine quàm illorum delectentur. Utinam verò tam facilè mihi eſſet, quàm tibi conceptam de nobis vulgi opinionem abolere. Nunc id quidem in tua manu eſt, modò velis: mihi verò, cùm propter ſenium, tum pluribus aliis de cauſis, bona fortuna mea eſt conſulenda. Quare non video, plura dicere quorſum attineat: hoc tamen addam, licere vobis regnum veſtrum ac felicitatem,

licitatem, Græcorum felicitati & benevolentiæ tanquam depositum commendare.

In tertiam Epistolam Argumentum.

Hortatur Philippum, ut relictis rebus omnibus, regi Persarum quamprimùm bellum inferat.

Metaphrasis.

Isocrates Philippo, S. D.

EGO differui quidem & cum Antipatro de urbi *nostræ* conducentibus, & tecum sufficienter, ut mihi persvadebam: volui autem scribere & ad te de iis, quæ mihi videtur faciendum esse, pro quæ mihi videntur facienda esse post pacem, similia in oratione scripris, vel similia iis, quæ in oratione scripta sunt, multò verò illis breviora. Secundùm vel per illud quidem enim tempus svadebam *hoc*, quòd oportet reconciliantem te & civitatem nostram, & Lacedæmoniorum, & Thebanorum, & Argivorum in concordiam reducere Græcos: existimans, si principibus civitatibus persvaseris sic sapere,

re, vel *hoc esse animo*, citò & alias securitas. Tunc quidem igitur aliud erat tempus, nunc verò contigit non amplius opus esse svadere. Nam ob prælium factum, vel quod fuit, coacti omnes sunt benè sapere, & hæc cupere, quæ cogitabam te velle agere & dicere, ut oportet desinentes à furore & avaritia, quam faciebant, vel *exercebant* erga alios alii, in Asiam bellum transferre. Ad hæc autem & illud multi à me quærunt: utrum ego tibi svasi facere expeditionem in barbaros, vel te cogitante consensi. Ego verò non scire *me* quidem aio certitudinem, vel *id, quod certum est* non enim *scio me* convenisse te, vel collocutum esse tecum prius, vel *antea:* veruntamen putare (*aio me*) te quidem decrevisse vel deliberâsse de his, me autem suffragatum esse tuis cogitationibus. Hæc autem audientes rogabant me horrari te & monere in iisdem his manere: quòd nunquam essent vel pulchriora facinora, vel utiliora Græcis, aut in tempore magis præstanda. Si quidem igitur haberem eandem facultatem, quàm quidem prius, & non omnino essem defessus, non per epistolam differerem, sed præsens nunc ipse incitarem te, & cohortare ad actiones has. Nunc autem, ut possum, hortor te non negligere hæc, pri-

priusquam finem imposueris ipsis. Porrò autem ad vel *erga* aliud aliquid existentium, vel *in alia aliqua re eorum quæ sunt*, insatiabiliter *se* habere non honestum *est*. Nam mediocritates à plerisque probantur: gloriam autem magnam & pulchram appetere, & nunquam satiari convenit multùm aliis antecellentibus, vel *iis*, qui multùm aliis antecellunt: quod tibi contigit. Existima autem tunc habiturum te ipsam insuperabilem, & tibi, pro à *te* gestis *rebus* dignam, cùm quidem barbaros coëgeris servire Græcis præter tecum una certantes: & regem illum magnum appellatum coëgeris hoc facere; quod tu jusseris. Hæc autem perficere multò facilius est è nunc præsentibus, quàm progredi ad potentiam & gloriam, quam habes à regno ab initio vobis existente. Neq; enim est reliquum præterea, quàm deum *te* fieri. Gratiam autem habeo senectuti hanc solam, quòd produxit in hoc *tempus* meam vitam, ut quæ juvenis existens cogitabam & scribere suscipiebam, inque panegyrica oratione, & ad te missa, horum jam alia quidem nunc facta per tuas video actiones; alia verò spero factum iri.

Periphrasis.

Periphraſis.

ETSI cum Antipatro etiam, & de noſtræ urbis & tuis commodis, ſatis, ut mihi perſvadeo, copiosè diſſerui: tamen ad te quoque ſcribere volui, quid, pace jam facta, mihi agendum eſſe videatur: non multùm abſimilia his, quæ in oratione perſcripta ſunt, ſed multò breviora. Tum enim ſvadebam, ut compoſitis noſtræ urbis & Lacedæmoniorum & Thebanorum Argivorúmque controverſiis, Græcos in concordiam reduceres. Exiſtimabam enim, ſi id à principibus civitatibus impetràſſes, quam primùm reliquas quoque ſecuturas. Ac illo quidem tempore alius erat rerum ſtatus, nunc verò in eo loco res ſunt, ut ſvadere nihil ſit neceſſe. Nam propter commiſſum prælium, omnes coacti ſunt ad ſanam mentem redire, & ea deſiderare, quæ tibi & agenda & dicenda eſſe ſentiebam: bellum videlicet, omiſsa inſaniâ & avaritiâ, quâ alios alii exagitarent, in Aſiam eſſe transferendum. Præterea illud etiam complures ex me quærunt, utrum ego tibi ſvaſerim, ut expeditionem contra barbaros ſuſciperes: an verò, quum tu iam id decreviſſes, ego ſententiæ tuæ approbator acceſſerim. Ego verò qui nunquam hactenus

nus te convenerim, nihil me de eo comperti habere dico : ſed putare tamen, quum tibi id jam antea deliberatum eſſet : me tuis conciliis ſuffragatum eſſe. Quæ illi quum audirent : me rogabant, ut te hortarer, ne mutares conſilium. Nunquam enim edi poſſe illuſtriora facinora, vel Græcis utiliora : neque unquam poſſe dari meliorem rei gerendæ occaſionem. Si igitur ea, quæ olim fuit, ingenii facultas mihi ſuppeteret, neque ſenectus omnes vires ademiſſet : non per literas tecum agerem, ſed coram te incitarem, & cohortarer ad hoc negotium, ſtrenuè ſuſcipiendum. Nunc, ut poſſum, te hortor, ne hæc negligas, aut deſiſtas priuſquam rem omnem confeceris. Alterius porrò alicujus rei cupiditate inſatiabili æſtuare, non eſt honeſtum. Nam pleriſque probatur mediocritas : ſed magnam illuſtrémque gloriam deſiderare nec ejus unquam ſatietate affici debent, qui aliis multum antecellunt : id quod tibi contigit. Tum autem ad famæ tuæ ſplendorem nihil poſſe accedere putato, eámque rebus tuis geſtis parem fore, quum barbaros (iis exceptis qui ſe ad ductum tuum applicaverint) Græcis ſervire coëgeris : illúmque regem, qui nunc Magnus appellatur, eò redegeris, ut ea agat quæ tu imperaris. Hoc autem rerum ſtatu

nunc

nunc hæc tibi perficere multò faciliùs eſt, quàm eam conſequi potentiam & gloriam, quàm tibi vetuſti regni ſubſidio comparaſti. Neque enim quicquam tibi eſt reliquum, niſi ut deus ſias. Ego verò ſenectuti ob hoc unum habeo gratiam, quòd eò uſque produxi vitæ meæ tempus, ut ea quæ adoleſcens animo agitavi, & tum in Panegyrica, tum ad te miſſa oratione ſcribenda ſuſcepi, partim nunc per te geri & adminiſtrari videam, partim deinceps perficienda eſſe ſperem.

Argumentum Quartæ Epiſtolæ.

Diodotum diſcipulum & amicum ſuum, unà cum ejus filio egregiè commendat, & ſubobſcurè Philippum monet, ut ſapientes ſibi conſiliarios adjungat, & amicorum in admonendo libertatem gratam acceptámque habeat.

Metaphraſis.

Iſocrates Philippo, S. D.

EGO, quamvis periculoſo apud nos exiſtente in Macedoniam mittere epiſtolam,

lam, non ſolùm nunc, cùm bellum gerimus contra vos, ſed & pace exiſtente, tamen ſcribere ad te inſtitui de Diodoto. Æquum eſſe exiſtimans omnes quidem multi vel *magni* facere mecum familiariter uſos, & factos dignos nobis. Non minimè autem hunc, & propter benevolentiam in nos, & aliam æquitatem. Maximè autem volebam ipſum commendatum eſſe per nos. Poſtquam verò per alios adivit te, vel collocutus eſt tecum, reliquum eſt mihi teſtari de ipſo, & confirmare factam ipſi apud te notitiam. Mecum enim multis & variis familiariter uſis viris, & gloriam nonnullis magnam habentibus, reliquorum omnium quidam in eloquentia, alii in prudentia & actione potentes vel celebres fuerunt: alii autem in vita quidem modeſti, ad alios uſus & actiones inepti omnino: iſte verò tam facilem vel *aptam* naturam habuit, ut in omnibus iis, quæ dicta ſunt, perfectiſſimus ſit. Et hæc non auderem dicere, ſi non accuratiſſimam notitiam ipſéque haberem, ipſius, & te habiturum expectarem, partim quidem te utentem, ipſo, partim autem ex aliis, qui norunt ipſum, audientem. Quorum nemo eſt, qui non confiteatur, ſi non nimis fuerit invidus, & dicere, & conſilium dare nullo minus ipſum poſſe, & juſtiſſimum, & modeſtiſ-

deſtiſſimum eſſe, & pecuniarum abſtinentiſſimum, adhuc autem & convictorem omnium ſvaviſſimum, & urbaniſſimum. Ad hæc autem plurimam *eum* habere libertatem loquendi, non quam non conveniebat, ſed *eam*, quæ jure maximum eſt ſignum benevolentiæ erga amicos: quam principum quidem dignam cui credatur, amplitudinem animi habentes honorant, ut utilem exiſtentem: at imbeciliores *quoad* ingenia exiſtentes, quàm pro potentia præſente *par eſt*, moleſtè ferunt, *tanquam eorum*, quæ nolunt, vel quæ non propoſitum eſt ipſis, aliquid facere cogentem ipſos, neſcientes, quòd qui maximè circa utile adverſari audent, iſti maximam poteſtatem ipſis agendi, quæ volunt, præparant, vel *dant*. Par *eſt* enim propter eos, qui ſemper ad voluptatem, vel *gratiam* dicere ſtudent, nedum regna poſſe facere potentias, quæ multa neceſſaria trahunt pericula, ſed neque reſpublicas, quæ cum majori ſecuritate ſunt. Oportet autem in optimo liberè loquentes multa conſervare poſſe etiam earum, quæ videntur perituræ, rerum. Quorum causâ convenit quidem apud omnes monarchas plus ferri, pro pluris fieri vel æſtimari veritatem declarantes iis, qui omnia quidem ad gratiam, nihil autem dignum gratiâ, dicunt.

Con-

Contigit autem minus habere, pro minùs æstimari apud quosdam ipsorum: quod etiam Diodoto pati contigit apud aliquos in Asia principes. Quibus multùm vel *in multis* utilis factus non solùm consilio dando, sed etiam res gerendo, & pericula adeundo, propter libertatem loquendi apud ipsos de iis, quæ illis conducebant, & iis, qui domi sunt honoribus privatus est, & multa alia spe. Et plùs valuerunt quorumlibet hominum adulationes beneficiis hujus. Propter quæ etiam etsi ad vos semper accedere in animo habens, pro *habebat* cunctanter vel tarde *se* habebat, non quòd omnes similes esse existimans, pro *existimaret* supra se existentes, sed propter ab illis profectas difficultates, & in eas, quæ à vobis *ostendebantur* spes non promptior erat. Simile mihi videtur passus navigantium quibusdam, qui primùm, cùm usi fuerint tempestatibus non amplius confidentes ingrediuntur in mare, quamvis scientes, pro *sciant*, quòd etiam bonam navigationem sæpe consequi licet. Veruntamen quoniam commendatus est tibi: existimo enim ipsi futurum esse maximè quidem tua humanitate in hanc rationem inductus, quam habere existimaris apud eos, qui exteri sunt, homines. Deinde existimans non ignorare

vos, quòd omnium est jucundissimum & utilissimum fidos simul & utiles amicos parare beneficiis, & talibus benefacere, pro quibus multi & aliorum gratiam vobis habebunt. Omnes enim docti præstantibus hominibus honestè utentes similiter laudant & honorant, tanquam ipsi utilitatibus fruentes. Sed enim Diodotum ipsum arbitror te maximè incitaturum vel provocaturum ad id, ut cures. Svadebam autem & filio ipsius vestris adhærere rebus, & tradentem vobis seipsum ad prius conandum progredi. Is verò hæc me dicente cupere *se* quidem dicebat vestram amicitiam: veruntamen simile quid passum esse in ea, ac in coronariis certaminibus. Illa enim vincere quidem velle, descendere autem in ipsa non audere proprerea quòd non-particeps sit roboris digni coronis: & à vobis honores optare quidem consequi, non assecuturum autem ipsum expectare, nam *ob* imperitiam suam *se* territum esse & splendorem vestrum. Adhuc verò & corpusculum non elegans existens, sed habens causam, quam putet impedituram ipsum in multis rebus. Ille quidem igitur, quod videatur sibi conducere, hoc faciet. Tu verò sive fuerit circa vos vel *vobiscum*, sive quietem habens versetur circa hæc loca, cura, & alia omnia, quibus

quibus est indigens, maximè autem securitatem & hujus & patris ipsius, existimans tanquam depositum habere hunc & à senectute nostra, quæ convenienter multam consequatur curam, & ab autoritate præsenti, si quâ quidem observantiâ est digna, & a benevolentia in vos, quam habens omne tempus perseveravi. Et me mireris, neque si longiorem scripsi epistolam, neque si quid curiosius vel seniliùs diximus in ipsa. Omnia enim alia negligens, unum solum curavi, ut apparuissem *studens* curam gerere virorum amicorum & charissimorum mihi.

Periphrasis.

Quanquam apud nos periculosum est literas mittere in Macedoniam, non modo nunc, quum bellum vobiscum gerimus, sed pacis etiam tempore: ego tamen ad te scribere de Diodoto institui. Æquum enim esse existimo, ut magnifaciam cùm omnes familiares meos, qui se nobis dignos præbuerunt: tum verò hunc, propter & benevolentiam erga nos & morum integritatem. Maximè autem vellem eum per nos fuisse commendatum. Postquam verò aliorum operâ ei aditus ad te patefactus est, hoc mihi relinquitur, ut testimonium de eo dicam:

eámq; notitiam quæ inter te & illum eſt, confirmem. Nam cùm multi & varii viri, atque ex illis plerique gloriâ celebres, mea conſuetudine ſint uſi: reliquorum alii eloquentiâ, alii prudentiâ & rebus gerendis claruerunt. Ac alii quidem vitæ modeſtiâ & ſvavitate morum comendati ſunt, quum ad alios uſus & actiones prorſus inepti eſſent: huic autem ea contigit ingenii dexteritas, ut in his, quæ diximus, omnibus ſit abſolutiſſimus. Quæ ego dicere non auderem, niſi & ipſe ab omni parte perſpectum eum haberem: & omnino putarem, te idem cognitutum partim ex familiaribus cum eo congreſſibus, partim ex eorum quibus notus eſt, ſermonibus. Quorum nemo erit, niſi ſupra modum ſit invidus, quin fateatur, eum & eloquentiâ & conſiliis nullo eſſe inferiorem, virúmque juſtiſſimum, & modeſtiſſimum, & ab avaritia alieniſſimum, atque in vitæ conſvetudine ſvaviſſimum. Adhæc, magnam, in eo eſſe dicendi libertatem: non illam indecoram: ſed hanc quæ jure maximum ſignum habetur benevolentiæ erga amicos: quam ex principibus hi, qui tantos animos habent, quantos imperii majeſtas requirit, tanquam utilem venerantur. Qui autem imbecillioribus ſunt ingeniis, quàm potentiæ amplitudo poſtulat, ut moleſtam averſantur:

fiuntur: quasi verò per eam cogantur aliquid contra sui animi voluntatem facere, qui non intelligunt, quum de utilitate deliberatur, eos qui adversari audent, maximam eis dare potestatem ea quæ velint faciendi. Consentaneum enim est, eos qui ad gratiam loqui omna studeant, non modo regum imperia, quæ multa, eaque necessaria pericula secum trahunt, firmare non posse: sed ne rerumpubl. quidem, quæ aliquanto tutiores sunt, libertatem. Decet autem eos qui propter audientium utilitatem, liberè quæ sentiunt dicunt, multa conservare posse, quæ alioqui peritura videbantur. Quibus de causis æquum est, apud omnes principes maiorem esse eorum, qui vera dicere non dubitant, autoritatem, quàm horum, qui ad gratiam omnia, nihil autem gratiâ dignum loquuntur. Fieri tamen solet, ut illi apud non malos minore in pretio sint, quàm assentatores: id quod etiam Diodotum apud quosdam Asiæ procerès afflixit. Quorum commodis quum multis in rebus consuluisset, non dandis modò consiliis, sed rebus etiam gerendis, adeundísque periculis: quia tamen liberiùs eos officii sui monebat, tum honores, quos in patria tenuit, amisit, tum amplissimorum spe præmiorum decidit. Ita plus valuerunt levissimorum hominum

adulationes, meritis & beneficiis tanti viri. His de causis, tametsi ad vos se conferre semper in animo habebat, tamen nescio quo rumore est retardatus: non quòd omnes in altiori dignitatis gradu collocatos, similes esse inter se putaret: sed quia difficiles aliorum mores expertus, minus avidè spem, quæ à vobis ostendebatur, amplecti audebat. In quo idem illi accidisse videtur, quod navigantium plerisque, qui ubi semel in tempestates inciderunt, nunquam securis animis mare ingrediuntur: etsi sciunt sæpe prosperam etiam navigationem solere contingere. Sed quoniam tibi commendatus est: id benè est factum eique profuturum puto. Quod ut existimem, tua in primis facit humanitas, quæ ab exteris hominibus prædicatur. Deinde vos præterire non arbitror nihil esse svavius vel utilius, quàm fideles simul & utiles amicos parare beneficiis: & de talibus viris benè meseri, propter quos multi etiam alii gratiam vobis habituri sunt. Omnes enim boni & docti, eos qui præstantibus doctrinâ & virtute viris honorem habent, non minus laudant & venerantur, quam si in ipsos collata fuissent omnia, Sed ipsum Diodotum suapte potissimum industriâ effecturum esse arbitror, ut sui curam geras. Autor autem etiam ejus filio sui,

ut se ad vos conferret, seque vobis in disciplinam quasi tradito, proficere conaretur. Quod quum ex me audisset, se quidem vestræ amicitiæ percupidum esse dixit: sed eodem esse erga illam animo, quo erga certamina coronaria. Cupere enim in illis victoriam consequi: sed ad ea propterea descendere non audere, quòd sibi vires coronis dignas deesse animadvertat. Eodemque modo se optare quidem honores à vobis consequi: sed eam sibi facultatem negatam esse arbitrari: nam & imperitiâ suâ, & splendore vestro se deterreri. Huc accedere corpusculum quoque minus elegans, & reprehensionibus obnoxium: quod existimet in multis sibi rebus impedimento fore. Et hic quidem, quod è re sua esse putabit, id faciet. Sive autem ad vos se contulerit, sive quieti ac otio deditus, in hisce locis versabitur: curæ tibi esse velim, cum cætera, quibus indigebit, omnia ut subministres, tum verò & hujus & parentis ejus vita in tuto ut collocetur. Existimare enim debes, te hunc tanquam depositum habere à senectute nostra (quæ minimè certè negligenda est) & ab ea autoritate (si quo fortè nomine digna videbitur) quam habemus, & ab ea benevolentia, quâ vos per omnem ætatem sum prosequutus. Neque mireris, si vel prolixiorem

scripsi epistolam, vel aliquid in ea curiosius aut senilius diximus. Ego enim, neglectis cæteris rebus omnibus in hoc unum toto animo intentus fui, ut appareret mihi maximæ curæ esse amicorum commoda, quos summa charitate complector.

Argumentum Epistolæ quintæ.

Gratulatur Alexandro doctrinæ studium, eúmque specie laudationis hortatur, ut optimorum & doctissimorum consuetudine utendo, eloquentiam gerendæque reipublicæ scientiam magis, quàm dialecticas disputationes amplectatur: non sine reprehensione, ut opinor, Aristotelicæ institutionis.

Metaphrasis.

Isocrates Alexandro, S.D.

AD patrem tuum scribens epistolam absurdum putabam *me* facturum esse, si circa eundem existentem te locum cum illo, vel *in eodem versantem loco cum eo*, neque compellabo, neque salutabo, neque scribam quid

quid tale, quod faciet ignorantes non exiſtimare jam me deſipere propter ſenectutem, neque omnino delirare, ſed adhuc relictam mihi partem & reliquam exiſtentem non indignam eſſe eà facultate, quam habebam junior exiſtens. Audio verò omnes dicentes, pro *dicere*, quòd humanus es & amicus Athenienſibus, & ſtudioſus ſapientiæ, non inſipienter faciens, ſed prudenter. Etenim civium approbare te noſtrorum non negligentes ſeipſos & malas res appetentes, ſed quibuſcum colloquens vel *diſſerens* non moleſtiâ afficiaris, conferenſque & communicans rerum nullâ vel re nullâ lædaris, neque injuriâ afficiaris. Qualibus oportet familiariter uti bene ſapientes vel *prudentes*. Et doctrinarum non improbare quidem, neque eam, quæ circa contentiones vel diſputationes *verſatur*, ſed exiſtimare quidem eſſe utilem in privatis congreſſibus: non verò convenire, vel multis multitudinis præſidibus, vel monarchias ſeu *regna* habentibus. Non enim expedire neque convenire plus aliis ſapientibus, vel aliis *prudentioribus*, neque ipſis rixari cum civibus, neque aliis permittere ipſis (ſcil. civibus) contradicere. Hoc quidem igitur non amare te ſtudium, magnificare autem diſciplinam, quæ circa eloquentiam *verſatur*, vel diſciplinam

pſinam eloquentiæ, quâ utimur in actionibus accidentibus ſecundùm vel per quamlibet diem, & quâ deliberamus de republica. Per quam nunc que videris de futuris *rebus* juſtè iis, qui parent, imperare, & non inſipienter, quæ oportet facere quoſque, deque honeſtis rebus & juſtis & his contrariis rectè judicare. Ad hæc autem punire, ut conveniens eſt, utroſque. Sapis igitur hæc meditans, vel curans, ſpem enim & patri & aliis præbes ut ſi ætate provectior factus perſeveraris in his, tantum præſtabis prudentiâ aliis, quantum quidem pater tuus præſtitit omnibus.

Periphraſis.

QUUM ad patrem tuum literas darem, abſurdè me facturum putabam, ſi te, qui in eodem loco cum illo verſareris, neque compellarem, neque tale quid ad te ſcriberem, quod efficeret, ne ii qui me ignorant, putarent, me jam ſenio deſipere, aut prorſus delirare: ſed ingenium, quod adhuc mihi reliquum eſt, nec unà cum vigore corporis interiit, non indignum eſſe eâ facultate, quâ junior florebam. Prædicare autem te ab omnibus audio, ut & humanum, & Athenienſibus amicum, & ſapientiæ

pientiæ ſtudioſum : in quo profectò non inſipienter, ſed prudentiſſimè facis. Illo quoque laudem mereris, quòd ex noſtris civibus amare & magnificare diceris, non eos, qui nullum virtutis & doctrinæ ſtudium habuerunt, malarúmque rerum cupiditate conſtricti tenentur : ſed hos, quorum diſputationibus audiendis, nullas moleſtias capias : quorúmque commerciis & conſiliis utendo, neque damnis, neque injuriis afficiaris. Talium enim conſvetudo prudentibus expetenda eſt. Inter doctrinarum porrò genera ne dialecticas quidem diſputationes improbare diceris : ſed ſic de illis ſentire, ut eas exiſtimes in privatis congreſſibus per multum valere : non tamen vel populi gubernatoribus, vel principibus eſſe opportunas. Nec enim expedire, nec decere, ut qui dignitate cæteris præſtant, vel ipſi cum civibus rixentur, vel cæteris dent contradicendi licentiam. Hoc igitur ſtudium te non amare ferunt, ſed eloquentiæ diſciplinam per magnificere, quâ utimur & in quotidianæ vitæ negotiis, & quum de republ. deliberamus. Per quam id tibi contingit, ut & nunc de futuris rebus prudenter iis, qui tibi parent, & non inſipienter quid ſingulos facere deceat, præcipere, & de rebus honeſtis & juſtis harúmque contrariis, rectè judicare videaris.

videaris. Præterea ſic vel pœnis vel præmiis afficere utroſque, ut mereantur. Magna igitur laude digna eſt tua ſapientia, qui talibus ſtudiis occuperis. Spem enim & patri & reliquis amicis affers, ubi ætate proceſſeris, & in his actionibus perſeveraris. fore ut reliquos tantum ſapientiâ anteeas, quantum pater tuus omnibus antecellit.

Argumentum ſextæ Epiſtolæ.

Primùm cauſas exponit propter quas ſe in Theſſaliam proficiſci non deceat. Deinde longa inſinuatione ſuadet, ut civium benevolentiam præſtare tyrannidi putent.

Metaphraſis.

Iſocrates Jaſonis liberis, S. D.

RE Nunciavit quiſpiam mihi legatorum ad vos *miſſorum*, quòd vocantes ipſum ſeorſim ab aliis interrogaſſis, an perſvaderi mihi poſſit peregréque proficiſci, & morari apud vos. Ego verò causâ quidem Jaſonis & Polyacis hoſpitii libenter venirem ad vos. Novi enim familiaritatem conſtitutam omnibus

bus nobis profuturam esse, ar enim impediunt me multa, maximè quidem non posse me errare & non dezere peregrinari tantis *natu*. Deinde verò, quòd omnes audientes peregrinationem, sive me contemporitur, si propositum habens alio tempore quierem agere, vel *amplecti*, in senectute peregrinari susciperem, cum par *est*, si & prius alicubi moratus essem, nunc domum seliuere, ita sub manu vel propè mihi fine existente. Ad hæc autem formido etiam civitatem: oportet enim vera dicere, video enim socios cum ipsa factas celeriter dissolutas, vel *dissolvi*. Si verò quid contigillet & inter vos tale, quomodo & crimina & pericula effugere possem? quod difficile est. Sed non pudefierem, sive propter civitatem negligere vos, sive propter vos civitatem parvi facere. Non convenit autem utilitate existente, non novi, quomodo utrisque placere potuerim. Causæ quidem igitur, propter quas non licet mihi facere, quæ volo, tales *mihi* contigerunt. Non timen de meis ipsius folliculi arbitror oportere negligere vestra. Sed ore præsens apud vos vel *exhibeam* differentem, conabor & nunc de iisdem his, ut possim, narrationem vel *explicationem* instituere. Nihil autem existimens tale, quòd ego hanc

M ferri

scripsi epistolam, non causâ vestri hospitii, sed ostentationem facere volens. Non enim in hoc venio dementiæ, ut ignorem, quòd meliora quidem scribere prius monstratis neque possim tantum vigore ætatis deficiens, pejora autem proferens multo deteriorem nanciscar gloriam nunc nobis existente. Deinde si quidem ostentationi adhibuissem mentem, & non vobiscum serio egissem, non hoc ex omnibus delegissem argumentum, de quo non difficilè est aptè dicere, sed multo pulchriora alia invenissem, & magis sermonem vel rationem haberta. At enim neque prius unquam honorem appetivi in his, sed in aliis magis, quæ vulgus latent; neque nunc eandem habens mentem negotium tractavi. Sed vos videns in multis & magnis rebus existentes, ipse autem declarare volens, quam habeo sententiam de ipsis, arbitror consilium dandi quidem vim habere: nam experimenta eruditum tantos natu, & videntur magis aliis posse perspicere optimum, vel *id*, quod optimum est. Dicere autem de propositis lepidè & concinnè & elaboratè non jam nostræ ætatis opus est. Proinde contentus essem, si non omnino dissolutè differerem de ipsis. Ne mihi emini autem, si quid videar dicens pro *dicere* eorem, quæ prius audivistis. Alia quidem

quidem enim fortaſſe invitus incurram: aliud autem & præſciens, quod conveniens eſt dicere, aſſumam. Etenim abſurdus fuerim ſi alios videns meis utentes, ipſe ſolus abſtinerem à me priùs dictis. Horum autem causà hæc prædixi, quòd primum apparens unum pervulgatorum eſt. Solitus ſum enim dicere ad eos, qui in diſciplina noſtra verſantur, quòd id primùm oportet conſiderare, quid oratione, & partibus orationis efficiendum eſt. Poſtquam autem hoc invenerimus, quærendum eſſe dico formas, per quas hæc efficientur & conſequentur finem, quem propoſuimus. Et hæc dicimus de orationibus. Eſt autem hoc fundamentum & de aliis omnibus, & de veſtris rebus. Nihil poteſt agi prudenter, ſi non hoc primum cum multa providentia conſideretis, & ſtatuatis, quomodo oportet reliquum tempus vobis ipſis præeſſe, & quam vitam eligere, & quidem gloriam appetere, & utros honorum amare, utrum eos, qui à volentibus fiunt, vel eos, qui ab invitis *exhibentur*. Hæc autem ubi definieritis, tunc res, quæ ſecundùm quamque diem *accidunt*, ſpectandum eſt, quomodo contendant ad argumenta, quæ ab initio fuerunt. Et ad hunc quidem modum quærentes & differentes tanquam metà propoſità collimabi-

mabitis animo, & magis assequemini id, quod conducit. Si verò nullam feceritis tale fundamentum, sed fortè accidens suscipiatis agere, necesse est vos animis errare, & in multis peccare rebus. Fortasse igitur quis eorum, qui temerè vivere elegerunt, vel instituerunt, tales quidem rationes divellere susceperit, postulet autem apertè definientem, sic me consilium dare de futuris. Est igitur non verendum declarare de ipsis, quæ sum sentiens. Mihi enim tutior vita esse videtur & melior privatorum, quàm tyrannorum. Et honores, qui à magnanimis virtutis sunt, svaviores sunt, quàm qui à servientibus vel servitute oppressis sunt. Et de his dicere suscipiam. Et verò me non latuit, quòd multas habebo adversantes & maximè circa vos existentes, pro vestros familiares. Arbitror enim non minimè hos ad tyrannidem invitare vos. Spectant enim non ex omni parte naturam rei, sed circumveniunt seipsos: nam potestates quidem & lucra, & voluptates vident, & his frui expectant: at turbas, & terrores, & calamitates imperantibus evenientes, & amicis ipsorum non spectant; sed passi sunt, quod turpissima & scelestissima facinorum molientes. Etenim illi quidem improbitates rerum non ignorant, sperant autem, quantum bonum est

est in ipsis, hoc quidem excepturos esse : at gravia omnia, quæ insunt rei & mala effugituros, & administraturos *ea* quæ circa se à periculis existentes procul, *sunt* : at utilitates prope. Igitur hanc habentes mentem beatos prædico *ob* inertiam : ipse autem pudefierem, si consilium dans aliis illos negligens mihi ipsi conducibile spectarem. Et omnino extra, ponens me ipsum, & utilitates & alia omnia, optima præcipiam. Cùm igitur hanc habeam sententiam, ita mihi adhibete mentem.

Periphrasis.

RNuntiavit mihi nostratium legatorum quidam, se à vobis sevocatum, ac seorsim à cæteris interrogatum esse, an persvaderi mihi possit, ut peregrè profectus, vestra familiaritate utar. Ego verò propter Jasonis & Polyacis hospitium, libenter ad vos venirem : Eum enim congressum posse nobis omnibus prodesse scio. Sed multa me impediunt : atque illud in primis, quòd & itineris labores ferre nequeo, & tam grandi ætate peregrè vivere indecorum est. Deinde, quò omnes, auditâ eâ peregrinatione, jure me contemnerent, qui reliquo vitæ meæ tempore otium amplexus, in senectute demum peregrinari instituerem : quum dece-

ret, etiam si prius alibi vixissem, nunc domum festinare, post quam ab obitu tam propè absum. Adnæc (vera enim dicenda sunt) etiam civitatem meam formido, qui initas cum ea societates celeriter solere dirimi videam. Quod si & vestris in rebus tale aliquid accidisset, quomodo & crimina & pericula effugere possem (id quod difficile admodum est) & dedecus non admitterem sive aliqui putarent, vos à me propter meam civitatem negligi, sive propter vos patriæ rationem non haberi? Quum autem non communis sit ut litas, quomodo utrisque gratificari queam, non perspicio. Causæ igitur, propter quas ea, quæ vellem, mihi facere non licet, tam multæ inciderunt.

Neque tamen decere existimo, ut de meis duntaxat rebus scribens, res vestras negligam. Sed quæ ibi coram differuissem, hæc eadem nunc, ita ut potero, explicare conabor. Neque verò putetis, hanc epistolam ostentationis à me causa potius scriptam esse, quam hospitii vestri. Non enim, ita insanio, ut ignorem, me hac affecta ætate, meliora his, quæ prius edita & cum plausu excepta sunt, scribere nequaquam posse, sin deteriora protulero, fore ut gloria mea non parum minuatur: Deinde, si ostentationi ingenii servire magis, quàm seriò vobiscum

agere

agere ſtuderem, non hoc argumentum ex omnibus delegiſſem, de quo haud difficile eſt aptè diſſerere: ſed alia longè pulchriora & uberiora, reperiſſem. Sed neque hactenus unquam de his mihi placui, ſed ob alia potius, quæ plerique ignorant: neque nunc eo animo laborem hunc cepi. Quum autem vos multis arduis negotiis implicatos eſſe videam: quæ mea ſit de illis ſententia declarabo. Ac dandi quidem conſilii facultatem ætati meæ adeſſe cenſeo. nam experientia & rerum multarum uſus, ſenes erudit: atque efficit, ut quid expediat, acutius quam alii perſpicere poſſe videantur. De propoſitis autem rebus, ſuaviter & concinnè atque elaboratè dicere, non jam noſtræ ætatis munus eſt. Proinde hoc mihi ſuffecerit, ſi meam ſententiam non diſſolutè prorſus expoſuero. Neque verò miremini, ſi quid dicere videbor, quòd prius audiviſtis. Nam eorum quædam, fortaſſis etiam invito in mentem venient: quædam, quòd inſtituto meo eſſe idonea ſcio, aſſumam. Ineptus enim eſſem, quum alios videam dicta mea mutuari, ſi ego ſolus his quæ prius ſpſe dixi, abſtinerem. Hæc propterea præfatus ſum, quòd id quod primum occurrit, unum ex pervulgatis eſt. Soleo enim ad noſtræ diſciplinæ ſectatores dicere, ante omnia eſſe conſide-

consiederandum, quidnam oratione & partibus orationis efficiendum sit. quod ubi invenerimus, & accuratè confecerimus, rationis & ornamenta quærenda esse dico, quibus argumentum expoliatur, & finem eum, qui nobis propositus fuerat, consequatur. Et hæc de orationibus dicimus. Est autem idem & aliarum rerum omnium & vestræ deliberationis fundamentum. Non enim fieri potest, ut quicquam prudenter agatur, nisi hoc primùm singulari sapientiâ cogitaveritis, & constitueritis, quales vos in posterum præbere velitis, & quomodo vitam vestram instituere, qualemque autoritatem expetere: & utrum honorem adamare: eúmne, quem cives ipsi ultrò deferunt, an qui ab iisdem invitis extorquetur. His jam definitis & decretis singulæ actiones, quæ in dies incidunt, considerandæ sunt: & efficiendum, ut ad eum finem, qui initio propositus fuit, referantur. Quòd si hoc modo quæretis, sapientérque cogitabitis, vestra consilia ad rationem utilitatis, tanquam metà propositâ, accommodabitis, eámque magis assequemini. Sin nullum tale fundamentum jacietis, sed id quod fortuitò incidet, agetis: necesse est, ut animis vestris erretis, & multis rebus frustremini. Fortassis autem eorum aliquis, qui temere

vitam

vitam instituerunt, has rationes perstringere conabitur: & ut certi aliquid de proposita quæstione dicam, postulabit. Non igitur quid tota de re sentiam, dissimulandum est. Mihi securior esse videtur & melior privatorum hominum, quàm tyrannorum vita: & jucundiores eos honores esse puto, quos principibus viri magnanimi habere solent, quàm quos à servitute oppressis extorquet metus. Quanquam autem scio fore multos, qui mihi adversentur, & familiares vestros in primis, hac de re tamen differendum est: Hos enim vos magnopere ad retinendam stabiliendámque tyrannidem incitare opinor. Non enim rei naturam universæ, nec ab omni parte intuentur, sed hallucinantur, & in errores ipsi se conjiciunt. Autoritatem illi quidem, & emolumenta & voluptates vident, iísque se frui posse sperant: sed turbas, & terrores & clades principibus obiici solitas, illorúmque amicis, non perspiciunt. Idémque illis evenit, quod his qui turpissima & maximè nefaria facinora moliuntur: qui, etsi rerum pravitatem non ignorant, tamen id commodi quod illis inest, excepturos se sperant: periculis & malis omnibus quæ cum iis rebus conjungi solent, evitatis, eámque de se rationem inituros, ut & a discrimine omni sint remotissimi, & utilita-

utilitatibus proximi. Si qui igitur ita ſentiunt, illos ego ſuâ ſocordiâ beatos eſſe facilè patior : me verò puderet, aliis ſuadentem illis neglectis, meum compendium ſpectare, nec (repudiatis & commodis, & cæteris rebus omnibus, ut à me alienis) utiliſſima præcipere. Mihi igitur ſic auſcultetis velim, ut me hoc eſſe animo non dubitetis.

Argumentum Epiſtolæ ſeptimæ.

Celebrat tyranni cujuſdam clementiam : eámque ſpecie laudationis monet, ut in cives humaniſſimus eſſe ſtudeat. Deinde petit, ut Autocratori cuidam opem ferat.

Metaphraſis.

Iſocrates Timotheo, S. D.

DE conjunctione quidem exiſtente nobis inter nos, arbitror te *à* multis audiviſſe. Gratulor autem tibi audienti, quòd primùm quidem poteſtate præſenti melius uteris patre, & prudentiùs. Deinde quòd ſtudioſior es gloriam pulchram parare magis, quàm divitias magnas cogere. Signum enim

enim non parvum oſtendis, ſed quàm fieri poteſt, maximum, hanc habens mentem. Itaque ſi manſeris in iis, quæ de te nunc dicuntur, non indigebis laudaturis & prudentiam tuam, & inſtitutum hoc. Arbitror autem & *ea*, quæ narrantur de tuo patre, conferre maximam fidem ad id, ut videaris bene ſapere tu, & præſtare aliis. Conſueverunt enim plurimi hominum non ita laudare & honorare è patribus, qui laudantur, natos, ut ex ſævis & difficilibus, ſi appareant nihil ſimiles parentibus exiſtentes. Magis enim in omnibus gratum ipſis eſt *id*, quod præter rationem, vel *expectationem* contigit bonum, quàm *ea*, quæ congruenter & convenienter *rationi* eveniunt. Quæ cogitantem oportet quærere & cogitare, ex quo modo, vel *quomodo*, & cum quibus, & quibus conſiliariis uſus & civitatis calamitates emendes, & cives ad quæ beneficentiam & modeſtiam cohorteris, & facies ipſos jucundiùs vivere & ſecuriùs, quàm *per* præteritum tempus. Hæc enim ſunt officia rectè & prudenter regnantium. Quæ non nulli contemnentes nihil aliud ſpectant, præterquam ut ipſique quàm cum maxima petulantia degent, pro *degant*, & civium optimos & prudentiſſimos ulciſcantur, & tributis onerabunt, pro *onerent*. Malè ſcientes, quòd decet benè

ſapientes,

sapientes, & honorem hunc habentes non aliorum malis sibi ipsis voluptates parare, sed suâ solicitudine cives fœliciores facere, neque acerbè quidem & difficulter affectos esse adversùs omnes, negligere autem suam salutem: sed ita clementer & legitimè præesse rebus, ut nemo ipsis audeat insidiari; cum tanta autem diligentia corporis facere custodiam tanquam omnibus ipsos tollere volentibus. Hanc enim mentem habentes ipsique fuerint extra pericula & apud alios Græcos laudentur. Quibus majora bona difficile est invenire. Cogitavi autem interea scribens, quòd fœliciter omnia tibi contigerunt, vel *acciderunt*. Nam opum abundantiam, quam necessario habet, pro necessarium est parâsse tyrannicè, cum vi multa & offensione pater tibi reliquit. At uti his benequè & humaniter in te est. Quorum oportet te multam facere curam Quæ quidem igitur ego cognosco, hæc sunt. Habet autem sic, si quidem amas pecunias & multam, pro *magnam* potentiam, & pericula per quæ acquisitiones harum *rerum* sunt, alios tibi consiliarios advocandum est: si verò hæc quidem sufficienter habes, virtutem autem & gloriam honestam, & eam, quæ a multis est, benevolentiam expetis, & sermonibus meis adhibendum mentem est, &

cum

cum bene civitates suas administrantibus certandum *est*, & conandum ipsis præstare. Audio autem & Cleommin in Methymna hunc habere dominatum, circa quæ alias actiones honestumque & bonum, & prudentem, & tantum abesse *ab eo*, ut aliquos interficiat, vel expellat, vel publicet bona, vel faciat aliud quid malum, ut multam securitatem præbeat una in civitate agentibus, reducat autem exules, reddat vero reversis possessiones, è quibus exciderunt, iis vero qui emerunt, pretia singulis, quæ fuerunt. Adhæc autem armet omnes cives tanquam nemine conaturo circa, vel *contra* ipsum res novas moliri. Si verò aliqui ausi fuerint, existimans conducere ipsi mori magis talem virtutem exhibenti civibus, quàm vivere longius tempus aliis, civitati maximorum malorum autorem existenti. Adhuc autem plura tecum de his disseruissem fortasse & jucundiùs, si non omnino oportuisset me celeriter scribere epistolam. Nam autem tibi rursus consilium dabimus, si non prohibeat me senectus. In præsenti autem de privatis *rebus* declarabimus. Autocrator enim literas ferens familiariter nobis *habet*, pro *est* : circaque enim eadem studia *versatus* fui, & arte ipsius usus sum, ac denique sæpe de profectione ad te consultor fui ipsi.

Propter igitur hæc omnia velim te bene ipſo uti & utiliter utriſque nobis, & ut fiat manifeſtum, quod pars aliqua & propter nos fit eorum, quæ opus ſunt ipſi. Et ne mireris, ſi quidem tibi ita ſcribo expeditè, à Clearcho autem nihil unquam petivi. Ferè omnes enim à vobis navigantes, te quidem aiunt ſimilem eſſe optimis eorum, qui mecum verſati fuerunt. Clearchum autem ſecundùm quidem illud tempus, cùm erat apud nos, fatebantur, quicunque unquam *eum* convenerunt, liberaliſſimum eſſe, pro *fuiſſe* & leniſſimum & humaniſſimum participum Exercitationis *noſtræ*. Poſtquam autem principatum obtinuit, tantum viſus eſt mutatus eſſe, ut omnes mirentur priùs ipſum noſcentes. Ab illo igitur propter has cauſas abalienatus ſum. Te autem probo, & magni fecerim familiariter affectum in nos. Oſtendes autem & tu quamprimum, ſi eundem habes animum nobis, vel *erga nos*. Autocratorémque curabis & mittes epiſtolam ad nos renovans amicitiam & hoſpitium priùs exiſtens. Vale, & ſi quo alio eges à nobis, ſcribe.

Periphraſis.

Periphraſis.

QUA neceſſitudine inter nos conjucti ſimus, ex multis te audiviſſe arbitror. Gratulor autem tibi primùm, quòd iſta poteſtate rectiùs uteris quàm pater, ac prudentiùs. Deinde quòd honeſtam famam parandi, quàm magnas divitias coacervandi es ſtudioſior. Non enim parvum ſignum virtutis oſtendis, ſed quàm fieri poteſt maximum, qui tali animo ſis præditus. Quare ſi, ut cœpiſti, paſſimque de te nunc prædicatur, perrexeris, non defuturi ſunt, qui & ſapientiam tuam,& inſtitutum iſtud laudibus illuſtrent. Arbitror autem etiam ea, quæ de patre tuo dicuntur, momenti plurimum ad hoc eſſe allatura, ut ſapere, aliiſque præſtare videaris. Solent enim plerique non iti commendare, & venerari laudatis patribus natos, ut eos, qui patrum ſævitiam & immanitatem nulla ex parte imitantur. Quicquid enim boni mortalibus præter expectationem offertur, id omnibus in rebus longè gratius eſt, quàm ea, quæ viſitata & legitima ratione contingunt, His igitur conſideratis, quærendum tibi & ſolicitè cogitandum eſt, quibus modis & quorum operà, quorúmque conſiliis, tum urbis calamitates

emendes, tum cives ad beneficentiam & modestiam cohorteris: atq; efficias, ut & svavius & securius ævum exigant, quàm superiori tempore: nam hæc officia sunt bonorum & cordatorum principium. Quibus nonnulli contemptis, in id unum intenti sunt, ut cum summa licentia voluptates atque libidines suas expleant: ejectis aut spoliatis optimis & prudentissimis civibus. Ignorant illi nimirum, decere viros prudentes in hoc honorum & dignitatis fastigio collocatos, non ex aliorum miseriis suas parare voluptates, sed suâ solicitudine & laboribus civium felicitatem augere, neque acerbitatem & sævitiam in omnes exercere: suamque salutem negligere: sed imperium ex clementiâ & æquitate administrare, ut nemo eis audeat insidiari, & non minore vitam suam diligentia munire, quàm si omnes in eorum exitium conspirassent. Hac enim ratione fiet, ut & ipsi extra periculum sint, & apud Græcos cæteros gloriâ floreant. Quibus majora bona invenire difficile est. Inter scribendum autem in mentem mihi venit secundissima tibi omnia accidisse: opum enim abundantiam, quæ sine tyrannide parari nequit, pater multâ violentiâ & magnis odiis partam tibi reliquit. His verò bene & humaniter uti, in tua manu est, & in eo te summo

mo ſtudio elaborare decet. Quæ igitur mihi conſulta videantur, hæc ſunt. Sic autem ſe res habet, ſi pecunias, magnámque potentiam, & pericula, ſine quibus hæ parari nequeunt, adamas: alii tibi in conſilium adhibendi erunt. Sin tibi harum rerum abundè eſt, virtutis verò & honeſtæ famæ ac popularis benevolentiæ deſiderio teneris: & orationi meæ obtemperandum erit, & cum illis certandum, qui præclarè ſuas urbes adminiſtrant: non modò ut par illis evadas, ſed etiam ut eos ſuperes. Nam & Cleommin audio, qui Methymnæ dominatur, cum in aliis actionibus viri boni & prudentis fungi officio, tum tantum abeſſe ut quenquam occidat, aut in exilium agat, aut proſcribat, aut ſimili clade afficiat: ut cives ejus in ſumma ſecuritate degant: ut patriâ pulſos ab exilio revocet: ut reſtitutis poſſeſſiones, unde exiderunt, reddat: his verò, qui eas tenuerant, tantum pro eis numeret, quanti emerunt: neque his contentus, cives omnes armis inſtruat & exornet, nihil metuens, ne qui novarum rerum ſtudioſi, inſidias ipſi ſtruant. Quod ſi qui audeant, mortem oppetere ſatius eſſe ducit, in tanta humanitate & benignitate erga cives: quam crudeliter in eoſdem graſſando, vitam ultra uſitatum mortalium terminum

producere. Plura fortaſſe de his & accuratiùs tecum diſſeruiſſem, niſi mihi hæ literæ cum magna feſtinatione ſcribendæ fuiſſent. Sed aliàs iterum tibi (niſi me ſenium prohibuerit) conſilium dabimus. In præſentia verò de privatis rebus agemus. Autocrator, qui literas has tibi reddit, eſt mihi familiaris: Nam & in iiſdem ſtudiis verſatus, & ejus arte uſus ſum: ſæpe denique illi autor fui ad te proficiſcendi. His omnibus de cauſis, eum honorificè, itaque tractes velim, ut noſtrûm utrique expedit: ac præ te feras, quicquid officiorum in eum contuleris, aliqua ex parte meâ quoque gratiâ fieri. Neque mireris, me tam expeditè ad te ſcribere, qui à Clearcho nihil unquam petierim. Nam ferè omnes, qui iſthinc ad nos navigant, te ſimilem eſſe dicunt præſtantiſſimis eorum, qui nobiſcum unà verſati ſunt, Clearchum verò, quo tempore apud nos fuit, fatebantur omnes, qui eum unquam convenerant, liberaliſſimum eſſe, & manſvetidimum, & humaniſſimum inter omnes diſcipulos noſtros. Poſteaquam autem principatum eſt adeptus, ita mutâſſe animum vitus eſt, ut omnes, qui eum priùs noverunt, demirentur. Ob has igitur cauſas factus ab eo ſum alienior. Te verò amo & probo, ac vehementer velim te nos com-

complecti familiariter. Sed & tu quamprimùm ostendes, an idem tuus sit erga nos animus. Nam & Autocratorem commendatum habebis: & epistolam ad nos mittes, quâ vetus amicitia nostra & hospitium renovetur. Vale, & si quid aliud à nobis præstari tibi volueris, scribito.

Argumentum Octavæ Epistolæ.

Petit à Mitylenæis, ut Agenorem musicum, nepotum suorum magistrum, ab exilio revocent.

Metaphrasis.

Ad Mitylenæorum magistratus.

Liberi Apharei, nepotes autem mei, eruditi ab Agenore in musicis, rogârunt me literas mittere ad vos, ut quando & aliorum nonnullos reduxistis fugitivorum, & hunc recipiatis & patrem, & fratres. Dicente autem me ad ipsos, quod vereor, ne nimis absurdus videar & ineptus, studens impetrare tanta *quoad* magnitudinem à viris, quibus *cum* nunquam priùs vel locutus

 sum,

ſum, vel familiaris fui: audientes hæc multo magis obſecrabant. Cùm autem nihil ipſis contigit eorum, quæ ſperabant, omnibus erant manifeſti moleſtè affecti, & graviter ferentes. Videns autem ipſos mœſtos magis quàm decebat, tandem pollicitus ſum ſcripturum *me* epiſtolam, & miſſurum vobis. Ut igitur, ne juſtè videar ſtultus eſſe & moleſtus, hæc habeo dicere. Arbitror autem bene vos conſuluiſſe, vel *prudenter feciſſe* & reconciliatos civibus veſtris, & operam dantes quidem exules paucos facere, at cives multos, & imitantes in ſeditione urbem noſtram. Maximè autem quis vos laudaverit, quòd reverſis redditis *facultates*. Oſtenditis enim & facitis omnibus manifeſtum, quòd non pecunias appetentes alienas, ſed urbi metuentes feciſtis ejectionem ipſorum. Veruntamen ſi & nihil vobis viſum, vel *decretum* eſſet horum, neque reciperetis ullum exulum, hos quidem puto conducere vobis reducere. Turpe enim quidem urbem veſtram ab omnibus dici maximè muſicam eſſe, & nominatiſſimos in hac eſſe apud vos natos. At præſtantem iis, qui nunc ſunt, circa cognitionem, vel *in cognitione* diſciplinæ hujus, exulare è tali urbe. Et quidem alios Græcos excellentes in aliquo honeſtorum ſtudiorum, & nihil pertinentes,

nentes, vel *eos qui nihil pertinent ad civitatem*, facere cives: vos autem eos, qui laudantur que apud alios, & participes sunt naturæ vel *ingenii*, sinere apud alios inquilinos agentes, pro *agere*. Miror autem quotquot civitatum majoribus donis dignos putant in gymnicis certaminibus viriliter se gerentes magis, quàm prudentia & industriâ utilium invenientes aliquid. Et non considerant, quòd natæ sunt quidem circa robur, vel *roboris*, & celeritatem, vel *celeritatis* facultates una mori cum corporibus, at scientiæ permanere omne tempus juvantes utentes ipsis. Quæ cogitantes, vel *cogitare* oportet mentem habentes, plurimi quidem facere eos, qui benè & justè ipsorum urbi præsunt, secundos autem honorem & gloriam præclaram conferre valentes. Omnes enim veluti speciminibus talibus utentes, & alios una in civitate agentes similes esse talibus putant. Fortasse igitur dicat quis, decet impetrare aliquid volentes non rem solùm laudare, sed & seipsos ostendere *non indignos* esse iis, de quibus faciant sermones. Habet autem sic. Ego quidem a gerendo rempublicam & concionando abstinui, neque enim vocem habebam idoneam, neque audaciam, non tamen omnino inutilis fui, neque rejectaneus, sed volentibus dicere bonum

num quid de vobis, & aliis ſociis apparuerim adjutor factus, vel *fuiſſe* neque plura verba feciſſe pro libertate & jure proprio Græcorum omnes *eos*, qui gradus *ſuggeſti* contriverunt. Pro quibus vos mihi jure plurimas habeatis gratias: maximè enim appetentes perſeverabatis talem conſtitutionem. Arbitror autem, ſi Timotheus & Conon eſſent viventes, Diophantus autem veniſſet ex Aſia, multum ipſos facturos fuiſſe ſtudium impetrare me, quorum erant opus habentes, de quibus non novi, quòd operteat plura dicere. Nemo enim veſtrum ſic eſt juvenis, neque oblivioſus, qui non norit illorum beneficia, vel *merita*. Sic autem mihi videamini pulcherrimè conſuluiſſe, pro *conſulturi* eſſe de talibus, ſi conſideraveritis, quis eſt rogans, & pro qualibus quibus hominibus. Invenietis me quidem familiariſſimè uſum iis, qui maximorum bonorum autores fuerunt vobiſq; & aliis: pro quibus autem rogo, tales exiſtentes, pro eſſe, quales quidem ſeniores & circa rempublicam exiſtentes vel *verſantes* non moleſtant: at junioribus exercitationem exhibent jucundam & utilem & convenientem talibus. Ne miremini autem, ſi facilè ſic ſcribo, & de aliis quidem omnibus, & amiciſſimis epiſtolam miſi: Volo enim utraque & liberis noſtris gratificari, & facere

cere manifeſtum, quòd quamvis non concionentur, ſed ſolùm imitentur mores meos, non contemptè *ſe* habebunt inter alios, vel *apud alios*. Unum adhuc reliquum eſt. Si igitur viſum fuerit aliquid horum vobis agere, declarare Agenorique & fratribus, quòd partem aliquam & propter me conſequuntur eorum, quæ ipſi nimis expetunt conſequi.

Periphraſis.

A Pharei liberi, mei nepotes, ab Agenore in muſicis eruditi, me orârunt, ut vos per literas rogarem, ut quando etiam alios nonnullos ab exilio revocâſtis, & hunc cum patre & fratribus reſtituatis. Quibus ego quum dicerem, vereri me, ne nimis abſurdè & imprudenter facere viderer, qui rem tantam à viris, cum quibus nunquam priùs vel colloquutus vel familiaritate conjunctus eſſem, impetrare ſtuderem: hac excuſatione auditâ, rogando multo magis inſtare cœperunt. Ubi verò ſpe ſuâ prorſus fruſtrabantur, omnibus apparebat, eos affici moleſtiâ, & repulſam graviter ferre. Quum autem eos vehementiùs dolere viderem, quàm decebat, tandem pollicitus ſum, me hanc epiſtolam ſcripturum, & ad vos miſ-

ſurum

ſurum eſſe. Atque hæc habeo quæ dicam, ad deprecandum ſtultitiæ & importunitatis crimen. Arbitror autem, vos prudenter feciſſe, qui & cum civibus veſtris in gratiam redieritis: & operam dederitis, ut exulum numerus minuatur, ſociorum in republica major fiat: & in iſta ſeditione urbis noſtræ exemplum imitemini. Illud autem in primis laude dignum eſt, quod exulibus ereptas opes una cum patria reſtituitis. Oſtenditis enim, & omnibus declaratis, vos non alienarum opum cupididate impulſos, ſed reipublicæ metuentes, urbe eos ejeciſſe. Verùm, etiam ſi nihil horum decreviſſetis, nec ullum exulum reciperetis, è re veſtra tamen eſſe putarem, ut his, de quibus ego ſcribo, patriam redderetis. Quum enim inter omnes conſtet, veſtram urbem peritiâ muſicæ omnibus antecellere, & viros in ea arte celeberrimos apud vos eſſe natos: turpe fuerit eum, qui cognitione hujus diſciplinæ noſtræ ætatis artifices ſuperat, tali civitate exulare. Et quum cæteri Græci eos, qui aliquo honeſto ſtudio excellunt, tametſi prorſus alienos, civitate donare ſoleant: vos, quorum apud alios hac de cauſa celebre nomen eſt, committere, ut civis veſter apud exteros inquilinum agat. Demiror equidem eas civitates, quæ majora præmia victoribus in

in ludis gymnicis decernunt, quàm his, qui ingenii ſolertiâ & induſtriâ ſuâ, vitæ aliquid utile repeſerunt: neque conſiderant, pedum celeritatem, & robur, morte unà cum corpore interire: artium autem eam eſſe naturam, ut perpetuò durent, ſuique ſtudioſos ſemper juvent. Hæc prudentibus conſideranda ſunt, ut maximi faciant bonos & juſtos rerumpublicarum gubernatores: proximum honoris gradum iis tribuant, qui civitatibus ornamento & gloriæ eſſe poſſunt. Plerique enim in hæc ceu ſpecimen quoddam intuentes, reliquos cives univerſos talibus viris ſimiles eſſe judicant. Fortaſſis autem dixerit aliquis, ſi qui beneficium petant non rem ipſam tantùm eſſe laudandam: ſed oſtendendum etiam ipſos non eſſe indignos eâ re, de qua verba faciant. Sic autem hæc ſe res habet. Ego reipubcæ adminiſtratione & concionib. habendis abſtinui, propterea quòd & vox & audacia me deficiebat, non tamen omnino nullus mei uſus, aut nulla fuit autoritas, ſed me his, qui veſtræ cæterorúmque ſociorum dignitati ac commodis patrocinati ſunt, & conſiliarium & auditorem fuiſſe comperietis. Præterea plura verba feci de libertate & jure ſuo Græcis reſtituendo, quàm omnes iſti, qui ſuggeſtum crebris concionibus contrive-

runt. Pro quibus vos mihi rebus merito maximam gratiam haberetis. Nam ſemper hunc reipublicæ ſtatum maximè deſideraſtis. Arbitror autem Cononem & Timotheum, ſi viverent, ac Diophantum, ſi ex Aſia rediiſſet, meâ causâ ſtrenuè fuiſſe laboratûros: qui vellent idem mihi à vobis tribui, quod ſibimetipſis, ſi veſtra ope aut opera indigerent. De quibus, neſcio, quorſum attineat plura verba facere. Nemo enim veſtrûm ita vel adoleſcens vel obliviosus eſt, quin collata in vos ab illis beneficia noverit. Sic autem de hoc negotio rectiſſimè deliberaturi videmini, ſi conſideretis, & quis ſit is, qui orat, & pro qualibus hominibus intercedat. Reperietis enim me conjunctiſſimum & amiciſſimum fuiſſe his, qui vos & alios ſummis beneficiis affecerunt: eos verò, pro quibus intercedo, ejus generis eſſe homines, qui nec ſenioribus & magiſtratu præditis moleſti ſint, & adoleſcentes in ſtudiis jucundis & utilibus, & huic ætati convenientibus, exerceant. Ne verò miremini me, tam facilè ſcribere, & literas tum de cæteris omnibus, tum de mihi chariſſimis ad vos dediſſe, nam & filiis noſtris obſequi, & ſimul oſtendere cupio, etiam ſi rempubl. non attigerint, ſed mores duntaxat & inſtitutum meum imitentur, fore tamen ut apud alios

in

in pretio sint, & magnifiant. Unum adhuc est reliquum, si precibus nostris locum dare vobis visum fuerit, ut Generi & fratribus ejus significetis, eis mea quoque ex quadam parte ea tribui, quæ sibi tribui vehementer optant.

Argumentum in nonam & ultimam Isocratis Epistolam.

Dionysium Siciliæ tyrannum (juniorem opinor) fastu & superbia elatum, & philosophica præcepta utilesque admonitiones aspernantem objurgat, & ad moderationem revocare studet.

Metaphrasis.

Isocrates Philippo, S. D.

SAtellites & Lictores, & Præcones, & tribunalium altissimorum adeptio studii sapientiæ sunt caligo, & maximè evidens nata sunt virtutum separatio. Non mutâsti cum fortuna naturam: adhuc saccum habes pelliceum. Mortalem enim habes abnitio constitutionem. Quid igitur vana

hæc gloriola in tantum figlinum utrem inflavit? magnâ amentiâ repletus es, ô infœlix & naturæ cognitione privatus es. Ita sublimes fortunæ motus desistere te ab ea, quæ olim fuit, contemplatione coegerunt, & à sobrio illo furore recedere paratum reddiderunt. Erat tibi olim illustris moderatio, nunc verò & humilis & in terram depressa *est*. Fortunæ finis *erat* altissimus. Igitur à falsa fœlicitate recede, & fugitivam fortunam effuge. Anteverrens enim improbam, vel *perfidam*, subitò mutationem non ægrè, vel *graviter* feres accidentem.

Periphrasis.

SAtellites lictores, raduceatores, & altissimi solii adeptio, sapientiæ studio tenebras obducunt: nec ulla res est, quâ virtus faciliùs & celeriùs exterminetur. Non unà cum fortuna mutâsti etiam naturam: adhuc pelliceo sacco amictus es. Nam nativitatis tuæ primordium mortale fuit. Cur igitur inanis ista gloriola fictilem utrem inflavit? Ingenti amentiâ repletus es, ô infelix, & naturæ fragilis agnitione spoliatus. Itáne verò te sublimes isti fortunæ motus à

vetere

vetere contemplatione desciscere coëgerunt: eóque redegerunt, ut sobrium illum furorem desereres? Fuit olim illustris tua moderatio, nunc verò humi depressa est. Fortuna tua pervenit ad summum: à falsa igitur felicitatis umbra recede, & fugitivam fortunam effuge. Cujus levitatem & perfidiam si anteverteris, mutatione subitò ingruente minus percellèris.

FINIS.